

САГАТА КРИСТИ ПАЯЖИНАТА

Селекта

АГАТА КРИСТИ ПАЯЖИНАТА

Превод: Десислава Главева, Божидар Илиев

chitanka.info

— Но той е мъртъв... нали? — попита Пипа.

— Не, не, може и да не е мъртъв — отвърна Клариса уклончиво.

— Ще проверя... Сега си лягай, Пипа. Прави каквото ти казвам!

Като продължаваше да хълца, Пипа излезе от стаята и побягна нагоре по стълбите. Клариса остана загледана подире ѝ и после пак се обърна към тялото на пода.

— Да допуснем, че намеря в гостната труп... как бих постъпила?

— промърмори тя на себе си. След като постоя известно време потънала в размисъл, тя извика по-силно: — О, Господи, какво да правя?

ГЛАВА ПЪРВА

Копълстън Корт — красивият провинциален дом от осемнадесети век на Хенри и Клариса Хейлшъм-Браун, разположен сред леките възвишения на една хълмиста местност в Кент — изглеждаше привлекателен дори в един отиващ си вече дъждовен мартенски следобед. В обзаведената с вкус гостна на приземния етаж, чиито френски прозорци водеха към градината, двама мъже стояха до ниска масичка, на която имаше табла с три стъклени чаши портвайн, върху всяка от които беше залепено етикетче, съответно с номер едно, две и три. На масата имаше също така молив и лист хартия.

Сър Раулънд Делахей, изтънчен мъж малко над петдесетте, с приятни и изискани обноски, се беше разположил върху страничната облегалка на един удобен стол, докато неговият събеседник завързваше очите му. Хюго Бърч — мъж на около шестдесет години, склонен към известна сприхавост, постави в ръката на сър Раулънд една от чашите на масата. Той отпи, помисли малко и после рече:

— Бих казал... да... определено... да, това е „Дау от 42-ра“.

Хюго върна чашата на масата, промърморвайки „Дау 42-ра“, отбеляза го на листа и подаде следващата чаша. Сър Раулънд отново отпи от виното. Направи пауза, отпи още веднъж и после кимна утвърдително:

— О, да! — заяви уверено той. — Ето това е наистина един много добър портвайн! — И пак си пийна. — Няма съмнение — „Кокбърн 27-ма“! — Той върна чашата на Хюго и продължи: — Представете си само Клариса да изхаби цяла бутилка „Кокбърн 27-ма“ за такъв глупав експеримент! Истинско кощунство! Ала жените просто нищо не разбират от портвайн!

Хюго пое чашата, записа присъдата в листа на масата и му подаде третата чаша.

След една бърза глътка буйната реакция на сър Раулънд не закъсна.

— Ух! — извика той отвратен. — „Алена Кръв“ — вино от сорта на портвайна. Не мога да си представя защо Клариса държи такова нещо вкъщи!

След като мнението му беше надлежно записано, той махна превръзката.

— Сега е ваш ред — каза той на Хюго.

Хюго свали очилата си с рогови рамки и остави сър Раулънд да завърже очите му.

— Е, допускам, че използва евтин портвайн, за да готви заешко задушено или да подправя супата — предположи той. — Не мисля, че Хенри би й позволил да го предлага на гостите.

— Готов сте, Хюго — заяви сър Раулънд, след като пристегна превръзката върху очите на своя събеседник. — Може би трябва да ви завъртя три пъти, както се прави на „Сляпа баба“ — добави той, отвеждайки Хюго до креслото, където го завъртя, за да седне.

— Момент, моля! — запротестира Хюго и опипом потърси стола зад себе си.

— Настанихте ли се?

— Да.

— Тогава ще разменя местата на чашите — каза сър Раулънд, като леко ги размести върху масата.

— Няма нужда — рече му Хюго. — Нима мислите, че е възможно да съм се повлиял от това, което казахте? Аз съм не по-лош познавач на портвайна от вас, Роли, момчето ми.

— Не бъдете толкова сигурен. Във всеки случай човек винаги трябва да внимава — настоя сър Раулънд.

Той точно се намери да подаде една чаша на Хюго, когато откъм градината влезе третият гост на Хейлшъм-Браун. Джереми Уоръндър, привлекателен млад човек на двадесет и няколко години, беше облякъл дъждобран върху костюма си. Той дишаше тежко, очевидно останал без дъх, насочи се към канапето и точно щеше да се строполи отгоре му, когато забеляза присъстващите в стаята.

— С какво, да му се не види, сте се захванали вие двамата? — попита той, докато събличаше дъждобрана и сакото си. — Заместили сте трите карти с чаши?

— Какво е това? — осведоми се незрящият Хюго. — Сякаш някой е вкарал куче в стаята.

— Само младият Уоръндър е — успокои го Раулънд. — Дръжте се прилично.

— О, по шума помислих, че е куче, което е гонило заек — заяви Хюго.

— Три пъти бях до къщичката на вратаря и обратно с мушама върху дрехите — обясни Джереми и тежко се отпусна върху канапето. — Очевидно херцословакският министър е взел разстоянието за четири минути и петдесет и три секунди с дъждобран на гърба си. Пробягах цялото разстояние, но не можах да го взема за по-малко от шест минути и десет секунди. И, повярвайте ми, не мисля, че и той е успял. Единствено самият Крис Чатауей би могъл да го вземе за толкова, с или без мушама.

— Кой ви каза за херцословакския министър?! — запита сър Раулънд.

— Клариса.

— Клариса! — възкликна сър Раулънд и се засмя тихо.

— А, Клариса! — изсумтя Хюго. — Не бива да обръщате много внимание на това, което казва Клариса.

Все така ухилен, сър Раулънд продължи:

— Боя се, че не познавате домакинята си твърде добре, Уоръндър. Тя е една млада жена с подчертано живо въображение.

Джереми се изправи на крака.

— Искате да кажете, че тя си е измислила всичко това? — попита той възмутено.

— Е, аз не бих го приел за чиста монета — отговори сър Раулънд, докато подаваше една от трите чаши на все така незрящия Хюго. — А и определено звучи като шега в нейния стил.

— Така значи! Само почакайте да я видя аз тази млада дама! — закани се Джереми. — Ще ѝ кажа аз на нея! Ей Богу, капнах! — Той тръгна да излиза от стаята понесъл дъждобрана си.

— Стига сте пръхтели като морж! — оплака се Хюго. — Опитвам се да се концентрирам. Залогът е цели пет лири. С Роли сме се обзаложили.

— О, за какво? — попита Джереми и се върна обратно, като приседна на една от страничните облегалки на канапето.

— Кой е по-голям познавач на портвайн — каза Хюго. — Разполагаме с „Кокбърн 27-ма“, „Дау 42-ра“ и специалитета на

местната бакалия. А сега по-тихо. Това не е шега работа! — Той сръбна от чашата, която държеше и сетне премлясна неопределено: — Ммм-ах!

— Е? — запита сър Раулънд. — Решихте ли каква марка е първото?

— Не ме препирайте, Роли — извика Хюго. — Бързата кучка слепи ги ражда. Къде е следващата?

Той все така стискаше първата чаша, докато му подаваха втората. Отпи и после заяви:

— Да, напълно съм сигурен за тези двете — после отново подуши и двете чаши. — Първата е „Дау“ — реши той и протегна напред ръка с едната от тях. — Втората е „Кокбърн“-ът — продължи сетне и върна другата чаша.

Сър Раулънд повтори:

— Чаша номер три — „Дау“, номер едно — „Кокбърн“ — написа той, докато говореше.

— Е, едва ли е необходимо да пробвам третата — заяви Хюго, — но предполагам, че трябва да се нагърбя и с това.

— Заповядайте! — каза сър Раулънд и подаде последната чаша.

След като отпи от нея, Хюго нададе вик на крайно отвращение:

— Аххрр! Пфу! Ама че невъобразима помия! — Той върна чашата на сър Раулънд, сетне извади от джоба си носна кърпа и изтри устните си, сякаш за да се отърве от неприятния вкус. — Ще ми е нужен цял час, за да премахна дъха на тази гадост от устата си — оплака се той. — Освободете ме от това нещо, Роли!

— Чакайте, аз ще ви помогна — предложи Джереми, стана и отиде зад Хюго, за да махне превръзката от очите му, докато сър Раулънд замислено отпи от последната чаша, преди да я постави обратно на масата.

— Значи това е вашето мнение, а, Хюго? Чаша номер две — специалитетът на бакалията? — Той поклати глава. — Глупости! Това е „Дау 42-ра“ няма съмнение.

Хюго прибра превръзката в джоба си.

— Пфу! Загубили сте чувствителността на небцето си, Роли! — заяви той.

— Я и аз да опитам! — предложи Джереми. Той отиде до масата и бързо сръбна от всяка чаша. Направи пауза за миг, отново отпи от

всяка чаша и сетне призна: — Ами на мен всички ми се виждат еднакви на вкус.

— Това сте вие младите! — смъмри го Хюго. — Всичко е заради този противен джин, с който все се наливате! Направо смърт за небцето. Не само жените не могат да оценят портвайна. Същото се отнася и за всеки мъж под четиридесет години в днешно време.

Преди Джереми да успее да отвърне на това, вратата откъм библиотеката се отвори и в стаята влезе Клариса Хейлшъм-Браун — красива тъмнокоса жена, приближаваща тридесетте.

— Здравейте, скъпи мои — поздрави тя сър Раулънд и Хюго. — Готови ли сте вече?

— Да, Клариса — увери я сър Раулънд. — Готови сме и ви чакаме.

— Знам, че аз съм правият — рече Хюго. — Номер едно е „Кокбърн“, номер две е нещо от сорта на портвайн и три — „Дау“. Така ли е?

— Глупости — възкликна сър Раулънд, преди Клариса да успее да отговори. — Номер едно е нещо от сорта на портвайн, две е „Дау“, а три е „Кокбърн“. Аз познах, нали?

— Скъпи мои! — беше единственият отговор на Клариса. Тя целуна първо Хюго, а после сър Раулънд, след което продължи: — Нека сега един от вас върне таблата в трапезарията. На бюфета ще намерите гарафата. — Усмиввайки се сякаш на себе си, тя си избра един шоколадов бонбон от някаква кутия върху една малка масичка.

Сър Раулънд беше взел таблата с чашите и точно щеше да излезе, но се спря.

— Гарафата ли? — попита той с подозрение в гласа.

Клариса седна на канапето и сгъна крака под себе си.

— Да — отвърна тя. — Гарафата е само една. — Сетне се изкикоти. — Портвайнът, видите ли, е един и същ и в трите чаши.

ГЛАВА ВТОРА

Изявлението на Клариса произведе различна реакция у всеки от слушателите ѝ. Джереми гръмко се разсмя, отиде при своята домакиня и я целуна, докато сър Раулънд остана зяпнал от почуда, а Хюго изглежда не можеше да реши как да ѝ отвърне, след като и двамата ги беше направила на глупаци.

Когато сър Раулънд най-после намери какво да каже, то беше:

— Клариса, вие сте такава безскрупулна лъжкиня! — но гласът му прозвуча ласкаво.

— Е — отвърна Клариса, — и бездруго беше толкова дъждовен следобед, че вие не можехте да играете голф. Все пак трябваше малко да се позабавлявате, което и наистина стана, нали, скъпи мои?

— Не ще и дума! — извика сър Раулънд, докато отнасяше таблата към вратата. — Трябва да се засрамите от себе си, задето се подигравате на по-възрастни хора. Изглежда единствено младият Уоръндър позна, че става дума за едно и също вино.

Хюго, който досега само се смееше, го придружи до вратата.

— Та кой — попита той, прегръщайки през рамо сър Раулънд, — кой беше онзи, дето казваше, че щял да познае „Кокбърн 27-ма“ навсякъде?

— Няма значение, Хюго — отвърна примирено сър Раулънд. — Хайде по-късно пак да си пийнем от това вино, пък каквато и марка да е то. — Като продължаваха да си говорят докато излизаха, двамата мъже минаха през вратата, водеща към преддверието, която Хюго затвори зад тях.

Джереми седна срещу Клариса на канапето.

— Е, Клариса — рече той обвиняващо, — каква е тази история с херцословакския министър?

Клариса го погледна с невинни очи.

— Кое по-точно? — попита тя.

Като насочи пръст към нея, Джереми произнесе бавно и отчетливо:

— Тичал ли е някога на три пъти до къщичката на вратаря и обратно, навлечен с мушама, вземайки разстоянието за четири минути и петдесет и три секунди?

Клариса сладко се усмихна и отговори:

— Херцословакският министър е душичка, но е доста над шестдесетте и силно се съмнявам дали е тичал изобщо от години.

— Значи всичко това сте си го измислили? Казаха ми, че сигурно ще е така. Но защо?

— Ами — отвърна Клариса с още по-мила усмивка — нали цял ден се оплаквахте, че не правите достатъчно упражнения. Затова си помислих, че ще е проява на приятелски жест да ви помогна да наваксате. Нямахте да се хванете, ако ви предложех да направите една бърза обиколка на гората, но пък бях сигурна, че елементът на предизвикателство ще ви привлече. Затова ви изнамерих противник, с когото да се състезавате.

Джереме нададе комичен вой на отчаяние.

— Клариса! — изпъшка той. — Казвате ли изобщо някога истината?

— Разбира се, че я казвам... понякога — призна Клариса. — Но когато говоря истината, никой, изглежда, не ми вярва. Много странно! — Тя се замисли за миг, а после продължи: — Предполагам, че когато си измисляш разни неща, се вживяваш тях и затова започваш да звучиш убедително. — После бавно се упъти към френските прозорци.

— Можех да си спускам някой кръвоносен съд — оплака се Джереми. — Ама какво ли ви пука на вас от това.

Клариса се разсмя. Отваряйки прозореца, тя отбеляза:

— Мисля, че се прояснява. Ще бъде прекрасна вечер. Колко сладко ухае градината след дъжд! — Тя подаде глава навън и пое дълбоко дъх. — На нарциси.

Докато затваряше прозореца, Джереми отиде при нея.

— Наистина ли ви харесва да живеете в провинцията? — попита той.

— Страшно.

— Но навярно се отегчавате до смърт — извика той. — Всичко това е толкова нетипично за вас, Клариса. Сигурно театърът ви липсва ужасно. Чух, че преди години сте били луда по него.

— Така беше. Но тук успявам да създам свой собствен театър — каза през смях Клариса.

— Но навярно ви липсва вълнуващият живот в Лондон.

Клариса отново се разсмя.

— И какво му е вълнуващото? Приемите и нощните клубове ли? — попита тя.

— Колкото до партитата — да. От вас би излязла блестяща домакиня — отвърна Джереми, смеейки се.

Тя се извърна към него.

— Звучи като в роман от времето на крал Едуард — каза Клариса. — Както и да е, дипломатическите приеми са ужасно скучни.

— Но това е истинска загуба — вие, забутана в този край! — настоя той, като се приближи до нея и се опита да я хване за ръката.

— Загуба... за мен? — попита Клариса, издърпвайки ръката си.

— Да — пламенно отвърна Джереми. — А пък и Хенри...

— Какво Хенри? — попита Клариса и се зае с оправянето на възглавничката върху едно кресло.

Джереми втренчено я погледна.

— Не мога да си представя защо изобщо сте се омъжили за него — отвърна той, събирайки целия си кураж. — Той е доста по-възрастен от вас, с дъщеря, която е ученичка. — Джереми се облегна на креслото, като все така не откъсваше поглед от нея. — Той несъмнено е прекрасен човек, но като си помисля, че е от онези пуяци, които само си придават важност. Държи се точно като надут пуяк. — Той млъкна, очаквайки някаква реакция. Когато такава не последва, продължи: — Скучен е като прочетен вестник!

Тъй като тя все още не казваше нищо, Джереми опита отново:

— И няма никакво чувство за хумор — измърмори кисело той.

Клариса го погледна, усмихна се, но пак не каза нищо.

— Сигурно смятате, че не бива да говоря така — извика Джереми.

Клариса приседна на крайчеца на една табуретка.

— О, нямам нищо против — каза му тя. — Говорете си спокойно.

Джереми отиде да седне до нея.

— Значи разбирате, че сте направили грешка — попита нетърпеливо той.

— Само че не съм направила грешка — гласеше едва чутият отговор на Клариса. После, за да го подразни, добави: — Да не би да ми правите някакви неприлични предложения, Джереми?

— Определено — гласеше бързият му отговор.

— Колко мило — възкликна Клариса. Тя го смушка с лакът. — Продължавайте!

— Мисля, че знаете какво изпитвам към вас, Клариса — някак тъжно изрече Джереми. — Но вие просто си играете с мен, нали? Флиртувате. Това е просто една от вашите играчки. Скъпа, не можете ли да бъдете сериозна поне веднъж?

— Сериозна ли? Че какво му е хубавото на това да си сериозен? — отговори Клариса. — И без друго на света има достатъчно сериозни неща. Аз обичам да се забавлявам и бих искала всички около мен да правят същото.

Джереми унило се засмя.

— Щях да се забавлявам много повече в този момент, ако бяхте сериозна с мен — заяви той.

— О, я стига! — игриво му заповяда тя. — Разбира се, че се забавлявате. Ето ви тук — гостувате ни за уикенда заедно с моя прекрасен кръстник Роли. А също и милият стар Хюго, дошъл тази вечер за по едно питие. Дватамата с Роли са много забавни. Не можете да отречете, че се забавлявате.

— Разбира се, че се забавлявам — призна Джереми. — Но не ме оставяте да ви кажа това, което наистина искам.

— Не ставайте глупав, скъпи — отвърна тя. — Знаете, че можете да ми кажете всичко, което пожелаете.

— Наистина ли? Сериозно ли говорите? — попита той.

— Разбира се.

— Много добре тогава — каза Джереми, стана от табуретката и застана с лице към нея. — Обичам ви — заяви той.

— Много се радвам — отговори жизнерадостно Клариса.

— Това е възможно най-лошият отговор — оплака се Джереми. — Трябваше да кажете: „Съжалявам“ със сериозен, пропит със съчувствие глас.

— Но аз не съжалявам — настоя Клариса. — Възхитена съм. Харесва ми хората да ме обичат.

Джеремии отново седна до нея, но се извърна настрана. Сега той изглеждаше дълбоко нещастен. След като го погледа известно време, Клариса попита:

— Бихте ли направили всичко за мен?

Джеремии се обърна към нея и пламенно каза:

— Знаете, че бих. Всичко. Абсолютно всичко — изрече той.

— Наистина ли? — попита Клариса. — Да допуснем, например, че убия някого, бихте ли ми помогнали... не, трябва да спра! — Тя стана и направи две-три крачки.

Джеремии погледна Клариса в очите.

— О, продължете! — настоя той.

Тя направи малка пауза и сетне започна да говори:

— Преди малко ме попитахте дали не се отегчавам тук, в провинцията.

— Да.

— Е, предполагам, че донякъде... да — призна тя. — Или по-скоро бих се отегчавала, ако не беше моето тайно хоби.

Джеремии изглеждаше озадачен.

— Тайно хоби ли? Какво е то? — попита я той.

Клариса пое дълбоко дъх.

— Разбирате ли, Джеремии — започна тя, животът ми винаги е бил щастлив и спокоен. Никога не ми се е случвало нищо вълнуващо, затова започнах да играя на една измислена от мен малка игра. Наричам я „Да допуснем“.

Джеремии изглеждаше озадачен.

— „Да допуснем“?

— Да — отвърна Клариса и закрочи из стаята. — Казвам си, например, „Да допуснем, че някоя сутрин слизам долу и намирам в библиотеката труп, какво бих направила тогава?“ Или „Да допуснем, че някои ден се появи жена и ми каже, че тя и Хенри тайно са се били оженили в Константинопол и че нашият брак е незаконен, какво бих й казала тогава?“ Или „Да допуснем, че последвам зова на сърцето си и стана известна актриса.“ Или „Да допуснем, че трябва да избирам между това да изменя на родината или да видя как застрелват Хенри пред очите ми.“ Разбирате ли какво имам предвид? — Тя изведнъж се усмихна на Джеремии. — Или дори... — Клариса седна в креслото. — „Да допуснем, че избягам с Джеремии, какво би станало тогава?“

Джереми отиде при нея и коленичи.

— Чувствам се поласкан — каза той. — Но дали наистина някога сте си представяли точно това?

— О, да — отвърна Клариса с усмивка.

— О, и какво се случва? — извика той и сграбчи ръката ѝ. Тя отново я издърпа.

— Ами... последния път, когато си представях това, бяхме с вас на Ривиерата, в Жуан ле Пен и Хенри ни откри. Носеше със себе си револвер.

Джереми изглеждаше стреснат.

— Боже мой! — извика той. — Застреля ли ме?

Припомняйки си, Клариса се усмихна.

— Помня — рече на Джереми, — че той каза... — Тя направи пауза и след това с пресилено драматичен тон продължи: — „Клариса, или ще се върнеш с мен, или ще се убия!“

Джереми стана и се отдалечи.

— Страшно благородно от негова страна — каза той неубедително. — Не мога да си представя нещо по-нетипично за Хенри. Но, както и да е, вие какво му отговорихте?

Клариса се усмихваше все така самодоволно.

— Всъщност разигравах два варианта — призна тя. — В единия случай казвах на Хенри, че ужасно съжалявам и че не искам той да се убива, но че съм много влюбена в Джереми и нищо не мога да сторя. Хенри се хвърля в краката ми със сълзи на очи, но аз съм непоклатима. „Много си ми мил, Хенри — казвам му аз, — но не мога да живея без Джереми. Сбогом“. Сетне изхвърчам от къщата и право в градината, където ме чакате вие. Докато тичаме по пътеката към портата, чуваме, че в къщата проехтява изстрел, но продължаваме да тичаме.

— Мили Боже! — ахна Джереми. — Е, това със сигурност би разбило сърцето му, нали? Бедният Хенри! — Той се замисли за миг и после продължи: — Но казахте, че сте разигравали два варианта. Какво се случва в другия?

— О, Хенри е страшно съкрушен и ме моли толкова жално да тръгна с него, че просто нямам сърце да го напусна. Решавам да ви оставя и да посветя живота си на Хенри, за да го направя щастлив.

Лицето на Джереми придоби покрусен вид.

— Е, скъпа — печално изрече той, — вие наистина страшно се забавлявате. Но, моля ви, моля ви бъдете сериозна поне веднъж. Наистина говоря сериозно, когато казвам, че ви обичам. Обичам ви от много време. Не може да не сте го разбрали. Сигурна ли сте, че любовта ми е безнадеждна? Наистина ли искате да прекарате остатъка на живота си със скучния стар Хенри?

Отговорът на Клариса ѝ беше спестен от влизането на едно тъничко, високо момиче на дванадесет години, облечено в ученическа униформа и ученическа чанта на гърба. С влизането си в стаята тя извика за поздрав: „Хей, Клариса!“

— Здравсти, Пипа! — отговори мащехата ѝ. — Закъсня.

Пипа остави шапката си и чантата върху една кресло.

— Урок по музика — обясни тя лаконично.

— А, да — сети се Клариса. — Днес имаш урок по пиано, нали? Интересно ли беше?

— Не, беше ужасно. Трябваше да повтарям едни и същи противни упражнения. Мис Фароу каза, че били, за да подобрят техниката ми. Не ми даде да изсвиря онази хубава пиеса, която упражнявах. Има ли нещо за ядене? Умирам от глад!

Клариса се изправи.

— Не си ли изяде кифлите в автобуса? — попита тя.

— О, изядох ги — призна Пипа, — но това беше преди половин час. — Погледът, който тя хвърли на Клариса, беше толкова умолителен, че чак изглеждаше комичен. — Не може ли да получа малко кейк или нещо друго, за да ми държи до вечеря?

Клариса хвана Пипа за ръка и, смеейки се, я поведе към вратата, водеща към преддверието.

— Нека видим какво ще намерим — обеща тя.

Докато излизаха, Пипа възбудено извика:

— Има ли още от онзи кейк... дете е с черешки отгоре?

— Няма — каза ѝ Клариса. — Вчера го дояде.

Джеремии поклати глава, усмихвайки се, докато гласовете им заглъхваха в преддверието. Когато вече не можеха да го чуят, той бързо отиде до бюрото и припряно отвори едно-две чекмеджета. Но изведнъж се сепна, когато чу бодър женски глас да вика откъм градината „Хей, вие там вътре!“ и бързо затвори чекмеджетата. Обърна се точно навреме, за да види как една едра симпатична жена на около

четиридесет години, облечена в костюм от туид и гумени ботуши, отвори френските прозорци и влезе вътре. Когато видя Джереми, тя се спря. Застанала на прага, тя рязко попита:

— Тук ли е мисис Хейлшъм-Браун?

Джереми нехайно се дръпна от бюрото и с престорено ленива крачка се отпрати към канапето, като отвърна:

— Да, мис Пийки. Току-що отиде до кухнята с Пипа, за да й даде нещо за ядене. Нали знаете какъв вълчи апетит има тя.

— Децата не бива да ядат извън определеното за храна време — гласеше отговорът, изречен със силен, почти мъжки глас.

— Ще влезете ли, мис Пийки? — попита Джереми.

— Не, няма, защото съм с ботуши — обясни тя и гръмко се разсмя. — Иначе ще внесе пръстта от половината градина. — Тя отново се изсмя. — Дойдох само да я питам какви зеленчуци иска за утрешния обяд.

— Е, боя се, че... — започна Джереми, но мис Пийки го прекъсна.

— Знаете ли какво? — избоботи тя. — Пак ще намина.

Тя се наклони да си тръгне, но изведнъж се обърна към Джереми:

— О, нали ще внимавате с това бюро, мистър Уоръндър? — каза властно тя.

— Разбира се — отговори Джереми.

— Много ценна антика е, видите ли — поясни мис Пийки. — Не бива да дърпате чекмеджетата толкова силно.

Джереми беше поразен.

— Ужасно съжалявам — извини се той. — Просто търсех хартия за писма.

— Средната преградка — почти изляя мис Пийки и посочи с ръка, докато говореше.

Джереми се обърна към бюрото, отвори средната преградка и извади оттам лист хартия.

— Туйто! — рязко продължи мис Пийки. — Чудно как хората често не виждат неща, които са им под носа. — Тя сърдечно се разсмя, докато поемаше с широка крачка към градината. Джереми се присъедини към смеха ѝ, но рязко спря, след като тя си отиде. Точно се наклони да се върне до бюрото, когато влезе Пипа, дъвчейки кифла.

ГЛАВА ТРЕТА

— Ммм. Страхотна кифла! — каза Пипа с пълна уста, като затвори вратата след себе си и обърса лепкавите си пръсти в полата.

— Хей, ти — подвижна й Джереми. — Как беше днес в училище?

— Кофти — отвърна жизнерадостно Пипа, докато слагаше остатъка от кифлата на масата. — Днес имахме „световна политика“.

— Тя отвори чантата си. — Мис Уилкинсън обожава „световна политика“, но е страшно зелена. Целият клас й се качва на главата.

Докато Пипа измъкваше някаква книга от чантата си, Джереми я попита:

— Кой е любимият ти предмет?

— Биология — гласеше незабавният възторжен отговор. — Направо е върхът. Вчера правихме дисекция на жабешко краче. — Тя навря книгата под носа му. — Виж какво открих на една сергия за книги втора ръка. Сигурна съм, че е голяма рядкост. Над стогодишна е.

— За какво е точно?

— Това е нещо като книга с рецепти — обясни Пипа и я отвори.

— Направо е супер, абсолютен връх!

— Но за какво е? — поиска да узнае Джереми.

Пипа вече беше погълната от нея.

— Какво? — промърмори тя, докато прелистваше страниците.

— Явно е много увлекателна — отбеляза той.

— Какво? — повтори Пипа, все така погълната от книгата. Тя промърмори на себе си „А стига бе!“, докато обръщаше страница след страница.

— Изглежда е някакъв евтин боклук — беше коментарът на Джереми, който посегна към един вестник.

Очевидно озадачена от нещо, което прочете в книгата, Пипа го попита:

— Каква е разликата между восъчната и лоената свещ?

Преди да отговори, Джереми помисли за миг.

— Бих казал, че лоената свещ е от определено по-лошо качество — каза той. — Но, естествено, и става за ядене. Що за странни рецепти има в тази книга?

Силно развеселена, Пипа скочи на крака.

— „Става ли за ядене?“ — издекламира тя. — Точно като в играта „Двадесет въпроса“! — После се разсмя, хвърли книгата върху креслото и донесе едно тосте карти от шкафа за книги. — Знаеш ли пасианса на демона? — попита тя.

До този момент Джереми беше съвсем погълнат от вестника си.

— Хм — гласеше единственият му отговор.

Пипа повторно се опита да привлече вниманието му.

— Сигурно не ти се играе на пастра?

— Не — твърдо отговори Джереми. Той остави вестника на табуретката, после седна зад бюрото и адресира един плик.

— Така си и мислех — промърмори тъжно Пипа. Тя коленичи на пода в средата на стаята, нареди картите и започна да нарежда пасианса на демона. — Ех, да можеше поне да изгрее слънце — оплака се тя. — Направо е пълна скръб да си в провинцията, когато вали.

Джереми я погледна от своето място.

— Харесва ли ти да живееш в провинцията, Пипа? — попита той.

— Страшно — отвърна ентузиазирано тя. — Харесва ми много повече, отколкото да живея в Лондон. Това е една вълшебна къща с тенис корт и тъй нататък. Имаме си дори тайник на свещеник^[1].

— Тайник на свещеник ли? — полюбопитства Джереми и се усмихна. — В тази къща?

— Да — каза Пипа.

— Не ти вярвам — каза ѝ Джереми. — Сега не се строят такива работи.

— Е, аз си го наричам така — настоя тя. — Чакай, ще ти покажа.

Пипа застана в дясната част на лавиците за книги, извади две-три и натисна един малък лост в стената зад книгите. Вдясно от лавиците се отвори една подвижна стена, която се оказа тайна врата. Тя разкри един сравнително широк коридор, водещ до друга тайна врата в отсрещната стена.

— Знам, че, естествено, не е тайник на свещеник — призна Пипа. — Но със сигурност е таен вход. Всъщност тази врата отвежда

до библиотеката.

— О, наистина ли? — рече Джереми и отиде да разгледа. Той отвори вратата в дъното на коридора, хвърли бърз поглед в библиотеката, сетне я затвори и се върна пак в стаята. — Вярно.

— Обаче е страшно тайна и никога няма да я откриеш, освен ако не знаеш за съществуването ѝ — каза Пипа, докато вдигаше лоста, за да затвори стената — Аз непрекъснато я използвам — продължи тя. — Това е страшно подходящо място скриване на труп, не мислиш ли?

Джереми се усмихна.

— Сякаш е създадено само за това — съгласи се той.

Пипа се върна на пода към играта на карти в това време в стаята влезе Клариса. Джереми вдигна поглед.

— Амазонката ви търсеше — информира той.

— Мис Пийки? Ох, колко досадно! — възкликна Клариса, взе кифлата на Пипа от масата и отхапа от нея. Пипа веднага скочи на крака.

— Хей, това си е мое! — запротестира тя.

— Лакомо човече! — измърмори Клариса, докато ѝ подаваше остатъка от кифлата. Пипа я остави на масата и се върна към играта си.

— Първо ми подвикна така, сякаш съм овца — каза Джереми на Клариса, — а после ме нахока, че не съм пипал бюрото достатъчно нежно.

— Тя е истинска напаст — призна Клариса, като се облегна в единия край на канапето, за да наблюдава играта на Пипа. — Понеже ние сме взели къщата само под наем, а тя вървяла в пакет с нея, затова... — Клариса спря, за да каже на Пипа: — Черна десетка върху червеното вале — преди да продължи — затова се налага да я държим. А е и много добър градинар.

— Така е — съгласи се Джереми и прегърна Клариса. — Тази сутрин я видях през прозореца на спалнята. Чух някакво пухтене отвън, затова подадох глава през прозореца и видях в градината самата Амазонка да копае нещо подобно на огромен гроб.

— Това се нарича дълбоко прекопаване — обясни Клариса. — Мисля, че е за засаждане на зеле или нещо подобно.

Джереми се облегна, за да може да наблюдава играта на пода.

— Червена тройка върху черна четворка — посъветва той Пипа, която му отговори с кръвнишки поглед.

Сър Раулънд се появи откъм библиотеката, придружаван от Хюго, и хвърли многозначителен поглед към Джереми, който тактично свали ръката си от Клариса и се отдалечи.

— Изглежда небето най-сетне се проясни — обяви сър Раулънд. — Въпреки това вече е късно за голф. След около двадесет минути ще се стъмни. — Той погледна надолу към играта на Пипа и посочи с крак. — Виж, това трябва да иде там — каза ѝ сър Раулънд. Отивайки до френските прозорци, не видя свирепия поглед, който Пипа му отпрати. — Е — рече после, поглеждайки бегло към градината, — предполагам, че можем да тръгваме към клуба за голф, след като и бездруго ще ядем там.

— Отивам да си взема връхната дреха — обяви Хюго и докато минаваше покрай Пипа, се наведе, за да ѝ посочи една карта. Пипа вече съвсем ядосана легна напред и закри картите с тялото си, а Хюго се обърна към Джереми: — А вие, момчето ми? — попита той. — Идвате ли с нас?

— Да — отговори Джереми. — Само да си взема сакото.

Той и Хюго тръгнаха заедно към преддверието и оставиха вратата отворена.

— Сигурен ли сте, че нямате нищо против да вечеряте в клуба тази вечер, скъпи? — попита Клариса сър Раулънд.

— Ни най-малко — увери я той. — Това е едно много разумно предложение, след като прислугата почива вечерта.

Икономът на средна възраст, обслужващ семейство Хейлшъм-Браун, влезе в стаята откъм преддверието и отиде при Пипа.

— Вечерята ви е сервирана в учебния кабинет мис Пипа — каза ѝ той. — Мляко, плод и любимите ви бисквити.

— О, супер! — извика Пипа и скочи на крака — Умирам от глад.

Тя се втурна към вратата, водеща към преддверието, но Клариса я спря, като строго ѝ нареди първо да събере картите и да ги прибере.

— Ох, да му се не види! — извика Пипа. Тя се върна при картите, коленичи и бавно започна да ги хвърля накуп в единия ъгъл на канапето.

Елгин се обърна към Клариса:

— Извинете, мадам — промърмори почтително той.

— Да, Елгин, какво има? — попита Клариса.

Икономът изглежда се чувстваше неловко.

— Има известна... ъ-ъ-ъ... неприятност що се касае до зеленчуците — каза той.

— О, Боже — възкликна Клариса. — Имаш предвид мис Пийки ли?

— Да, мадам — продължи икономът. — Съпругата ми намира мис Пийки за доста труден човек, мадам. Тя непрекъснато идва в кухнята, критикува, прави забележки и това не се харесва на жена ми, никак дори. Където и да сме работили, мисис Елгин и аз винаги сме били в много мили отношения с градината.

— Наистина много съжалявам — отговори Клариса, прикривайки усмивката си. — Аз... ъ-ъ-ъ... ще се опитам да направя нещо по въпроса. Ще поговоря с мис Пийки.

— Благодаря ви, мадам — каза Елгин. Той се поклони и излезе от стаята, затваряйки след себе си вратата, водеща към преддверието.

— Колко досадни са слугите — обърна се Клариса към сър Раулънд. — И колко странни неща говорят. Как може някой да е в мили отношения с градината? Това звучи непристойно, никак варварско.

— Мисля, че все пак си случила с това семейство Елгин — увери я сър Раулънд. — Къде ги откри?

— О, в местното бюро за домашна прислуга — отвърна Клариса. Сър Раулънд се намръщи.

— Надявам се, че не са от онова бюро... не помня как му беше името... дете все ще ти пратят някой мошеник — отбеляза той.

— Пленник? — попита Пипа, вдигайки поглед откъм пода, където все още събираше картите.

— Не, скъпа, мошеник — повтори сър Раулънд. — Помниш ли — продължи той, обръщайки се сега към Клариса — онази агенция с италианско или испанско име... дали не беше Ди Ботело, която все пращаше на интервю хора, повечето от които се оказваха незаконно пребиваващи в страната? Анди Хюм беше направо ограбен до шушка от едно семейство, което той и жена му наели на работа. Използвали конския фургон на Анди, за да изнесат половината покъщнина. И досега още не са ги открили.

— А, да — разсмя се Клариса. — Разбира се, помня. Хайде, Пипа, побързай — нареди тя на детето.

Пипа събра картите и скочи на крака.

— Готово! — извика раздражено тя, докато поставяше тестето върху една от лавиците с книги — Ще ми се да не се налага всеки път да подреждам.

Тя тръгна към вратата, но беше спряна от Клариса, която взе от масата остатъка от кифла и ѝ я подаде с думите:

— Вземи си кифлата!

Пипа отново тръгна да излиза.

— Също и чантата — додаде Клариса. Пипа изтича до креслото, грабна чантата и пак хукна към вратата.

— Шапката! — извика Клариса.

Пипа сложи кифлата на масата, взе си шапката и се затича към изхода.

— Хей! — извика я отново Клариса, взе кифлата, пхна я в устата ѝ, взе шапката, нахлупи я на главата ѝ и я побутна към преддверието. — И затвори вратата, Пипа! — извика тя след нея.

Пипа най-сетне излезе и затвори вратата след себе си. Сър Раулънд се разсмя, а Клариса, която се присъедини към смеха му, си взе цигара от една кутия на масата. Навън вече се спускаше здрач и в стаята започна да става тъмно.

— Знаеш ли, това е истинско чудо! — възкликна сър Раулънд. — Сега Пипа е съвсем друго дете. Вие извършихте забележително добра работа, Клариса.

Клариса се отпусна на канапето.

— Мисля, че сега Пипа наистина ме харесва и ми вярва — каза тя. — А и на мен ми е много приятно да бъда нейна мащеха.

Сър Раулънд взе запалка от малката масичка до канапето, за да запали цигарата на Клариса.

— Е — отбеляза той, — тя отново има вид на едно нормално, щастливо дете.

Клариса кимна в знак на съгласие.

— Смятам, че животът в провинцията извърши тази промяна — подхвърли тя. — Сега Пипа ходи в едно много хубаво училище, където има много приятели. Да, мисля, че сега е щастлива и, както ти се изрази, нормална.

Сър Раулънд се намръщи.

— Доста е шокиращо — възкликна той — да видиш едно дете, доведено до състоянието, в което беше тя. Иде ми да извия врата на

Миранда! Колко ужасна майка беше само!

— Наистина — съгласи се Клариса. — Пипа се боеше до смърт от нея.

Сър Раулънд отиде при Клариса на канапето.

— Наистина беше шокиращо — промърмори той.

Клариса сви юмруци и се намръщи ядосано.

— Всеки пък, когато се сетя за Миранда, ме хваща бяс — каза тя. — Колко страдание е причинила на Хенри и какво е преживяло това дете заради нея. Все още не мога да разбера как може една жена да постъпва така.

— Наркотиците са отвратителна работа — продължи сър Раулънд. — Променят самия човек.

Те поседяха известно време в мълчание, после Клариса попита:

— Как мислите, кое я е накарало да ги започне?

— Мисля, че я научи приятелят ѝ, онази свиня Оливър Костело — заяви сър Раулънд. — Смятам, че той е в бизнеса с наркотици.

— Той е ужасен човек — съгласи се Клариса. — Винаги съм смятала, че е истинско чудовище.

— Тя сега е омъжена за него, нали?

— Да, ожениха се преди около месец.

Сър Раулънд поклати глава.

— Е, поне няма съмнение, че Хенри постъпи правилно, като се отърва от Миранда — каза той. — Свестен човек е Хенри — заяви сър Раулънд наблягайки на думите си. — Наистина много свестен.

Клариса се усмихна и тихо прошепна:

— Мислите ли, че е нужно да ми го казвате?

— Знам, че не говори много — продължи сър Раулънд. — Той е от хората, за които се казва, че са резервирани, но въпреки това е един безхитростен човек. — Той направи пауза и сетне додаде: — Онзи младеж, Джереми. Какво знаете за него?

Клариса отново се усмихна.

— Джереми ли? Много е забавен — отвърна тя.

— Пфу! — изсумтя сър Раулънд. — Хората в днешно време мислят само за забавления. — Той погледна сериозно Клариса и продължи: — Нали няма... нали няма да извършите някоя глупост?

Клариса се разсмя.

— Да не взема да се влюбя в Джереми Уоръндър ли? — допълни тя. — Нали това искате да кажете?

Сър Раулънд я гледаше все така сериозно.

— Да — отговори той, — точно това исках да кажа. Той, изглежда, е много увлечен по вас. Всъщност май не може да стои мирен, когато сте заедно. Но бракът ви с Хенри е много щастлив и аз не искам да сторите нещо, с което да го застрашите.

Клариса топло му се усмихна.

— Наистина ли мислите, че бих направила подобна глупост? — попита закачливо тя.

— Това безспорно би било безкрайно глупаво — посъветва я сър Раулънд. Той помълча, преди да продължи: — Знаете ли, Клариса, скъпа. Вие израснахте пред очите ми. Наистина означавате много за мен. Ако някога изпаднете в беда, каквато и да е тя, няма да забравите стария си покровител, нали?

— Разбира се, Роли, скъпи — отговори Клариса. Тя го целуна по бузата. — И няма защо да се тревожите за Джереми. Наистина няма за какво. Знаем, че той е много чаровен, симпатичен и прочие. Но вие ме познавате, аз просто се забавлявам. Ей така, на шега. Нищо сериозно.

Сър Раулънд щеше отново да каже нещо, когато изведнъж откъм френските прозорци се появи мис Пийки.

[1] Тайник на свещеник (в Англия през миналите векове) — тайно скривалище или изход, обикновено в някоя сграда, през който римокатолическите свещеници са могли да избягат в случай на опасност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Този път мис Пийки беше свалила ботушите сега стоеше по чорапи. В ръцете си държеше глава цветно зеле.

— Дано не възразявате, че се появявам в този вид, мисис Хейлшъм-Браун — прогърмя тя, докато крачеше към канапето. — Оставих ботушите отвън, за да не цапам стаята. Само искам да видите това зеле. — Тя заплашително се надвеси на облегалката на канапето и го бутна току под нос на Клариса.

— Ами изглежда много... ъ-ъ-ъ... хубаво — бе всичко, което Клариса успя да каже в отговор.

Мис Пийки бутна зелето към сър Раулънд.

— Погледнете го! — нареди му тя.

Сър Раулънд направи каквото му казаха и сетне се произнесе:

— Не виждам нищо нередно в него — заяви той. Но все пак взе зелето, за да го разгледа по-внимателно.

— Разбира се, че няма нищо нередно — излая насреща му мис Пийки. — Вчера занесох в кухнята точно същата глава като тази и онази жена там... — Тя прекъсна мисълта си, за да вметне между другото: — Разбира се, не искам да кажа нищо лошо за прислугата ви, мисис Хейлшъм-Браун, макар да имам доста за казване... — след което се върна към предишната си мисъл и продължи: — Тази мисис Елгин обаче има нахалството да ми каже, че главата била мизерно малка и тя нямала да я сготви. Каза нещо от рода на „Ако не можете да отгледате нещо по-добро в градината, по-добре си намерете друга работа“. Бях толкова ядосана, че ми идеше да я убия!

Клариса понечи да каже нещо, но мис Пийки безцеремонно продължи нататък:

— Вие знаете, че изобщо не желая да създавам неприятности — настоя тя, — но няма да позволя да бъда оскърбявана в тази кухня. — Тя направи кратка пауза, за да си поеме дъх и после поднови своята тирада: — Занапред — заяви мис Пийки — ще стоварвам зеленчуците до задната врата и мисис Елгин може да оставя там списък...

При тези думи сър Раулънд се опита да ѝ върне зелето, но мис Пийки не му обърна внимание и продължи:

— Може да оставя списък на необходимите продукти. — Тя енергично тръсна главата си.

Нито Клариса, нито сър Раулънд успяха да измислят какво да отвърнат в отговор и градинарката отново отвори уста, за да продължи, ала в този момент телефонът иззвъня.

— Аз ще го вдигна — прогърмя тя, отиде до телефона, взе слушалката и изрева в нея: — Ало... да... — докато говореше, изтри с края на връхната си дреха плота на масата. — Тук е Копълстън Корт... Търсите мисис Браун?... Да, тука е. — Мис Пийки протегна слушалката и Клариса, след като смачка цигарата си, отиде до телефона и я пое от нея.

— Ало — каза Клариса. — Мисис Хейлшъм-Браун е... Ало! Ало! — Тя погледна мис Пийки и възкликна: — Колко странно! Изглежда затвориха.

Докато тя връщаше слушалката на мястото ѝ, мис Пийки изведнъж се стрелна към малката масичка и я постави до стената.

— Извинете — прогърмя тя, — но мистър Селън обичаше тази масичка да стои плътно до стената.

Клариса хвърли скришом поглед към сър Раулънд, но все пак побърза да помогне на мис Пийки с масата.

— Благодаря — каза градинарката. — И още нещо — додаде тя, — нали много ще внимавате да не оставяте петна от чашите по мебелировката, мисис Браун-Хейлшъм? — Клариса притеснено погледна масата, докато градинарката се поправи: — Извинете... исках да кажа мисис Хейлшъм-Браун... — Тя гръмко се разсмя. — О, добре де, Браун! Хейлшъм, Хейлшъм-Браун — продължи тя. — Едно и също е, нали?

— Не, не е, мис Пийки — произнесе много отчетливо сър Раулънд. — В края на краищата конски кестен едва ли е същото, каквото кестеняв кон.

Докато мис Пийки добродушно се смееше на казаното, в стаята влезе Хюго.

— Хей вие, здравейте! — поздрави го тя. — Точно ме мъмриха, както му е редът. С голяма доза сарказъм. — Мис Пийки отиде при Хюго, тупна го по гърба и после се обърна към останалите.

— Е, лека нощ на всички ви! — извика тя. — Време е да си вървя. Дайте ми зелето!

Сър Раулънд ѝ го подаде.

— Конски кестен — кестеняв кон — изрева към него. — Страшна смешка, трябва да я запомня! — Тя изчезна през френския прозорец, смеейки се все така гръмогласно.

Хюго я гледаше, докато си отива, и после се обърна към Клариса и сър Роналд:

— Как, за Бога, Хенри търпи тази жена — учуди се той гласно.

— Всъщност едва я понася — отвърна Клариса. Тя вдигна книгата на Пипа от креслото, постави я на масата и се отпусна върху него, а Хюго продължи:

— И аз така си мисля. Пустите ѝ шеги! И тия нейни жизнерадостни ученически пориви!

— Боя се, че имаме случай на забавено развитие — додаде и сър Раулънд, поклащайки глава.

Клариса се усмихна.

— Съгласна съм, че е влудяваща — каза тя, — но е много добър градинар и, както все повтарям, върви в пакет с къщата, а тъй като къщата е учудващо евтина...

— Евтина? Наистина ли? — прекъсна я Хюго. — Изненадвайте ме.

— Фантастично евтина — каза му Клариса. — Така гласеше обявлението. Дойдохме тук и я видяхме, след което веднага я наехме за шест месеца заедно с мебелировката.

— Кой е собственикът? — попита сър Раулънд.

— Някой си мистър Селън — отговори Клариса. — Но той е починал. Бил е търговец на антики в Мейдстън.

— А, да! — извика Хюго. — Точно така. Селън и Браун. Веднъж купих едно много хубаво огледало в стил Чипъндейл от техния магазин в Мейдстън. Селън живееше тук, в провинцията, и всеки ден пътуваше до там, но мисля, че понякога водеше клиенти и тук, за да видят разни неща, които държеше в къщата.

— Но забележете — обърна се Клариса към двамата, — къщата си има и някои неудобства. Точно вчера някакъв мъж в крещящ кариран костюм пристигна с една спортна кола и поиска да купи това бюро. — Тя посочи към него. — Казах му, че то не е наше и,

следователно, не можем да го продаваме, но той просто не ми повярва и неспирно вдигаше цената. Накрая стигна чак до петстотин лири.

— Петстотин лири! — извика сър Раулънд действително стреснат. Той отиде до бюрото. — Мили Боже! — продължи след това: — Дори на Панаира на търговците на антики не мисля, че нещо е стигало такава цена. То наистина е приятна вещ, но едва ли е толкова ценно.

Хюго отиде при него до бюрото, а в това време Пипа се върна в стаята.

— Още съм гладна — оплака се тя.

— Не си — твърдо каза Клариса.

— Гладна съм — настоя Пипа. — Мляко, шоколадови бисквити и един банан не засищат коя знае колко. — Тя се замъкна до креслото и се строполи в него.

Сър Раулънд и Хюго все още съзерцаваха бюрото.

— Наистина е хубаво бюро — забеляза сър Раулънд. — Истинска антика, предполагам, на едва ли ще представлява такъв огромен интерес за колекционерите. Съгласен ли сте, Хюго?

— Да, но може би има някъде тайно чекмедже с диамантена огърлица — предположи шеговито той.

— Наистина има тайно чекмедже — намеси се Пипа.

— Какво? — извика Клариса.

— Намерих на пазара една книга, в която пише всичко за тайните чекмеджета в старинните мебели — обясни Пипа. — Затова огледах бюрата и всички вещи в къщата. Обаче само това си има тайно чекмедже. — Тя стана от креслото. — Елате — подкани ги тя, — ще ви покажа!

Тя отиде до бюрото и отвори една от преградките. Когато Клариса се приближи и се надвеси над канапето да гледа, Пипа плъзна ръка в преградката.

— Виждате ли — каза тя, — това го издърпваме навън и отдолу има нещо като малко резенце.

— Хм! — изсумтя Хюго. — Не бих казал, че е кой знае колко тайно.

— О, ама това не е всичко — продължи Пипа. — Натискате това нещо отдолу... и се подава едно малко чекмедженце. — Тя отново

онагледите думите си и действително от бюрото навън се подаде едно чекмедженце. — Видяхте ли?

Хюго взе чекмеджето и извади отвътре някакво листче.

— Опа! — извика той. — Какво ли ще е това? — Той зачете на глас: — „Преметнах те!“

— Какво? — извика сър Раулънд, а Пипа избухна в неудържим смях.

Другите се присъединиха към нея, докато сър Раулънд шеговито я раздруса, а тя пък на свой ред се престори, че го удря с юмрук и сетне се похвали:

— Аз го сложих там!

— Ах, ти, мискинче такова! — каза сър Раулънд и ѝ разроши косата. — Същата си като Клариса с нейните глупави номерца!

— Всъщност — каза Пипа — вътре имаше плик с автограф на кралица Виктория. Чакайте, ще ви покажа. — Тя се втурна към лавиците с книги, докато Клариса отиде до бюрото, пъкна обратно чекмеджето и затвори преградката.

Пипа отвори малка кутийка, която се намиреше върху една от подолните лавици с книги, извади стар плик, в който имаше три хартиени изрезки и ги показа на присъстващите в стаята.

— Автографи ли колекционираш, Пипа? — попита я сър Раулънд.

— Не точно — отговори Пипа. — Само между другото. — Тя подаде на Хюго една от изрезките, който я разгледа набързо и я прехвърли на сър Раулънд.

— Едно момиче в училище колекционира марки, а брат ѝ има убийствена колекция — каза Пипа. — Миналата есен решил, че е попаднал на една марка, която видял във вестника... шведска или нещо подобно, която струвала стотици лири — докато говореше, тя подаде другите два автограф и плика на Хюго, който пък ги даде на сър Раулънд. — Братът на моята приятелка страшно се зарадвал — продължи Пипа — и занесъл марката на някакъв търговец. Търговецът обаче му казал, че тя не била това, което той си мислел, въпреки че била много хубава. Все пак му дал за нея пет лири.

Сър Раулънд подаде двата автографа на Хюго, който пък ги върна на Пипа.

— Пет лири е много добре, нали? — попита Пипа и Хюго изсумтя в знак на съгласие.

Пипа погледна автографите.

— Колко, според вас, струва автограф на кралица Виктория? — зачуди се тя гласно.

— Между пет и десет шилинга, мисля — кая ѝ сър Раулънд, докато оглеждаше плика, който все още държеше.

— Тук има автографи на Джон Ръскин и Робърт Браунинг — информира ги Пипа.

— Боя се, че и те не са особено ценни — рече сър Раулънд, подавайки другия автограф и плика на Хюго, който ги върна на Пипа и съчувствено промърмори:

— Съжалявам, скъпа. Май не е кой знае какво, нали?

— Ех, да имах на Невил Дюк и Роджър Банистър! — прошепна замислено тя. — Тези исторически личности са умряла работа. — Тя прибра плика и автографите в кутията и после тръгна към вратата на преддверието. — Клариса, може ли да видя дали в килера не са останали още бисквити? — попита Пипа с надежда.

— Добре, щом искаш — каза Клариса и се усмихна.

— Ние трябва да тръгваме — каза Хюго и последва Пипа до вратата, като се провикна към стълбите: — Джереми! Хей, Джереми!

— Идвам! — извика Джереми, докато слизаше забързан надолу, стиснал в ръка стик за голф.

— Хенри скоро трябва да се прибере — прошепна Клариса повече на себе си, отколкото на другите.

Хюго отиде до френските прозорци и подвижна към Джереми:

— По-добре да минем отук. По-близо е. — После се обърна към Клариса: — Лека нощ, Клариса, скъпа — рече той. — Благодаря ви, че стоически ни изтърпяхте. Вероятно после от клуба направо ще се прибера вкъщи, но обещавам да върна гостите ви цели и невредими.

— Лека нощ, Клариса — обади се и Джереми и последва Хюго навън в градината.

Клариса им махна за довиждане, а сър Раулънд отиде при нея и я прегърна.

— Лека нощ, скъпа моя — каза той. — Уоръндър и аз няма да се приберем вероятно преди полунощ.

Клариса го придружи до френските прозорци.

— Наистина прекрасна вечер — забеляза тя. — Ще ви проводя до портата на игрището за голф.

Те тръгнаха заедно през градината, без да се опитват да настигнат Хюго и Джереми.

— Кога обикновено се прибира Хенри? — по пита сър Раулънд.

— О, най-различно. Скоро ще се върне, предполагам. Както и да е, ще прекараме една спокойна вечер заедно, след като вечеряме студен бюфет и навярно ще се оттеглим рано, далеч преди да сте се върнали двамата с Джереми.

— И, за Бога, не ни чакайте! — каза ѝ сър Раулънд. Те продължиха да вървят в непринудено мълчание, докато стигнаха портата на градината. Там Клариса каза:

— Добре, скъпи, ще се видим по-късно или може би утре на закуска.

Сър Раулънд нежно я щипна по бузата и забърза, за да настигне другарите си, докато Клариса тръгна обратно към къщата. Беше приятна вечер и тя вървеше бавно, като спираше да се наслаждава на гледката и уханията от градината, оставяйки мислите си да блуждаят. Засмя се, когато се сети за мис Пийки с нейното зеле, после установи, че се усмихва, като си спомни за Джереми и несръчните му опити да ѝ се обясни в любов. Запита се лениво дали той наистина е бил сериозен. Докато стигне до къщата, вече кроеше планове как да се справи с предстоящото посещение на Съветския премиер-министър или какъвто беше там.

ГЛАВА ПЕТА

Клариса и сър Раулънд бяха излезли едва преди няколко минути, когато икономът Елгин влезе в стаята откъм преддверието, носейки поднос с напитки, който сложи на масата. Външният звънец отекна и той отиде до главния вход. Навън стоеше издокаран красив тъмнокос мъж.

— Добър вечер, сър — поздрави го Елгин.

— Добър вечер. Дойдох да се видя с мисис Браун — каза мъжът доста безцеремонно.

— О, да, сър, влезте, моля — рече Елгин. Той затвори вратата след него и попита: — За кого да предам, сър?

— Мистър Костело.

— Насам, сър. — Елгин го поведе през преддверието, на прага на гостната той направи път на новодошлия да влезе и сетне каза: — Бихте ли почакали тук, сър? Мадам си е у дома. Ще видя дали мога да я намеря. — Той се наклони да излезе, но се спря и се обърна към посетителя: — Мистър Костело ли казахте?

— Точно така — отвърна непознатият. — Оливър Костело.

— Много добре, сър — измърмори Елгин на излизане и затвори вратата зад себе си.

Останал сам, Оливър Костело огледа стаята, отиде първо да подслуша зад вратата на библиотеката, после зад вратата на преддверието и чак след това се приближи до бюрото, като се надвеси над него и внимателно разгледа чекмеджетата. Дочул шум, бързо се отдалечи от него и застана в средата на стаята, където го намери Клариса, когато влезе през френските прозорци. Костело се обърна и като видя кой е, се направи на учуден.

Клариса проговори първа. Силно изненадана тя възкликна:

— Ти?

— Клариса! Какво правиш тук? — извика Костело. Той звучеше също толкова изненадан.

— Твърде глупав въпрос, нали? — отговори Клариса. — Това е домът ми.

— Домът ти? — гласът му звучеше невярващо.

— Не се прави, че не знаеш — остро отвърна тя.

Костело я погледа минута-две, без да каже нищо. После рязко смени тона и отбеляза:

— Каква прекрасна къща! Беше на стария, как му беше името... търговец на антики, нали! Помня, веднъж ме доведе тук, за да ми покаже някакви столове в стил Луи XV. — Той извади джоба си табакера и я протегна напред. — Цигара!

— Не, благодаря — рязко отвърна Клариса. — И — добави тя — мисля, че е най-добре да си вървиш. Съпругът ми скоро ще се прибере у дома едва ли ще му бъде приятно да те види.

В отговор Костело безочливо се изсмя:

— Аз обаче искам да го видя. Затова всъщност дойдох тук. Да стигнем до едно разумно споразумение.

— Споразумение ли? — попита Клариса недоумяващо.

— Споразумение за Пипа — поясни Костело. — Миранда няма нищо против Пипа да прекара част от лятната ваканция при Хенри и може една седмица по Коледа. Но иначе...

Клариса рязко го прекъсна:

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — Домът на Пипа е тук.

Костело нехайно се завъртя около масата, на която бяха сложени напитките.

— Но, скъпа Клариса — възкликна той, — навярно знаеш, че съдът даде на Миранда правата над детето. — Той взе една бутилка уиски. — Може ли? — попита Костело и си сипа, без да дочака отговор. — Никой не оспори това решение, помниш ли?

Клариса войнствено го изглежда.

— Хенри даде развод на Миранда — заяви тя, говорейки ясно и отсечено, — при това само след неофициално споразумение между тях двамата Пипа да живее при баща си. Ако Миранда не беше се съгласила, Хенри щеше да е този, който да се разведе.

Костело разсмя, но в смеха му се долавяше сарказъм.

— Ти май не познаваш Миранда много добре, нали? — попита той. — Тя често променя решенията си.

Клариса му обърна гръб.

— Не вярвам нито за миг — каза тя презрително, — че Миранда иска това дете или че изобщо я е грижа за него.

— Но ти не си майка, скъпа моя Клариса — гласеше наглият отговор на Костело. — Нали нямаш нищо против да те наричам Клариса? — продължи той като се усмихна неприятно. — В края на краищата, сега съм женен за Миранда и практически ние с теб сме роднини. — Той глътна питието си на един път и остави чашата на масата. — Да, мога да те уверя — продължи след това, — че сега Миранда е настроена доста майчински. Смята, че трябва да вземе Пипа да живее през по-голямата част от времето при нас.

— Не мога да го повярвам — отсеке Клариса.

— Както желаш. — Костело се намести в креслото. — Няма смисъл да се опитваш да спориш. В края на краищата, споразумението не е на хартия, нали?

— Няма да вземеш Пипа! — каза твърдо Клариса. — Когато детето дойде при нас, беше с разбити нерви. Сега е много по-добре и е щастлива, ходи на училище и така ще продължава и занапред.

— Как ще задържиш това положение, скъпа моя? — подигра й се Костело. — Законът е на наша страна.

— Какво се крие зад всичко това? — попита Клариса озадачена. — Вас не ви е грижа за Пипа. Какво искате всъщност? — Тя направи пауза, после се плесна по челото. — О, каква глупачка съм! Това е изнудване, разбира се.

Костело точно щеше да отговори, когато влезе Елгин.

— Търсих ви, мадам — каза икономът на Клариса. — Удобно ли ще бъде ние с мисис Елгин вече да излезем в почивка за вечерта, мадам?

— Да, разбира се, Елгин — отговори Клариса.

— Таксито дойде да ни вземе — обясни икономът. — Вечерята е сервирана в трапезарията. — Той се наклони да тръгне, но изведнъж се обърна към Клариса. — Искате ли да заключат тук, мадам? — попита той, без да сваля поглед от Костело, докато говореше.

— Не, аз ще се погрижа — увери го Клариса. — Двамата с мисис Елгин можете да излезете вече в почивка.

— Благодаря, мадам — каза Елгин. На вратата, водеща към преддверието, той се обърна и каза:

— Лека нощ, мадам.

— Лека нощ, Елгин — отвърна Клариса.

Костело изчака икономът да затвори вратата, преди да заговори отново:

— „Изнудване“ е много грозна дума, Клариса — изтъкна той, а думите му прозвучаха като клише. — Трябва повече да внимаваш, преди да обвиняваш хората несправедливо. Споменал ли съм изобщо пари?

— Още не — отговори Клариса. — Но това имаш предвид, нали?

Костело сви рамене и направи изразителен жест, протягайки ръце напред.

— Вярно е, че не сме много добре с парите — призна той. — Както ти несъмнено знаеш, Миранда винаги е била много разточителна. Тя, мисля, се надява Хенри да възстанови изгубените ѝ привилегии. В края на краищата, той е богат човек.

Клариса се приближи до Костело и прямо го погледна.

— Чуй ме сега — нареди му тя. — Що се отнася до Хенри — не зная, но за себе си мога да ти кажа — ако се опиташ да вземеш Пипа, ще се боря със зъби и нокти! — Тя направи пауза и добави: — И не ме е грижа какви средства ще използвам за това!

Костело, изглежда, не се впечатли от изблика ѝ и се ухили, но Клариса продължи:

— Няма да е трудно да извадя медицинска експертиза, доказваща пристрастеността на Миранда към наркотиците. Ще отида дори в Скотланд Ярд и ще уведомя Отдела за наркотици, като ще им препоръчам също така да ви държат под око.

Костело леко се стресна при тези думи.

— Твоите методи едва ли ще се харесат на почтения Хенри — предупреди той Клариса.

— Тогава Хенри ще трябва да ги преглътне — тросна се тя ядно. — В случая единствено важно е детето. Няма да позволя Пипа да бъде тормозена или плашена.

Точно в този момент Пипа влезе в стаята. Виждайки Костело, тя ужасена рязко се закова на място.

— Хей, Пипа, здравей! — поздрави я Костело. — Колко си пораснала!

Пипа отстъпи назад, когато той тръгна след нея.

— Дойдох, за да се споразумеем нещо за тебе — каза ѝ той. — Майка ти очаква отново с нетърпение да те прибере при себе си. Ние скоро се оженихме и...

— Няма да дойда! — извика истерично детето и изтича при Клариса за защита. — Няма да дойда! Клариса, нали не могат да ме вземат? Нали няма да...

— Не се тревожи, Пипа, скъпа! — утешил Клариса и я прегърна. — Твоят дом е тук, при баща ти и мен и никъде няма да ходиш.

— Но аз те уверявам... — започна Костело, само за да бъде гневно прекъснат от Клариса.

— Веднага се махай оттук! — заповяда тя. Костело подигравателно се направи, че се е уплашил и отстъпи назад с вдигнати ръце.

— Веднага! — повтори Клариса и пристъпи към него. — Махай се от моя дом, чу ли!

Откъм френските прозорци се появи мис Пийки, стиснала голяма вила в ръце.

— О, мисис Хейлшъм-Браун... — започна тя.

— Аз...

— Мис Пийки — прекъсна я Клариса. — Ще покажете ли на мистър Костело как да мине през градината, за да стигне до портата на игрището за голф?

Костело погледна мис Пийки, която вдигна вилата, отвърщайки на погледа му.

— Мис... Пийки? — попита той.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна гръмко тя. — Аз съм градинарят тук.

— Наистина — каза Костело. — Дойдох веднъж насам, за да огледам едни антични мебели, ако си спомняте.

— О, да — отговори мис Пийки. — По времето на мистър Селън. Но днес не можете да го видите, нали разбирате. Той умря.

— Не, не съм дошъл да се видя с него — заяви Костело. — Дойдох да се срещна с мисис... Браун — той наблегна малко на името.

— О, така ли? Наистина? Е, добре, видяхте я — каза му мис Пийки. Тя, изглежда, започна да разбира, че посетителят вече злоупотребява с гостоприемството на домакинята.

Костело се обърна към Клариса:

— Довиждане, Клариса — каза той. — Да знаеш, че скоро пак ще се срещнем — думите му прозвучаха почти като заплаха.

— Насам — посочи мис Пийки, като махна с ръка към френските прозорци. Тя го последва навън и докато вървяха, го попита: — Автобуса ли ще вземете или сте с кола?

— Оставих колата си до конюшната — отвърна Костело, докато прекосяваха градината.

ГЛАВА ШЕСТА

Веднага щом Оливър Костело излезе с мис Пийки, Пипа избухна в сълзи.

— Той ще ме отведе оттук! — извика тя, ридаейки горчиво, без да се отделя от Клариса.

— Не, няма — успокой я тя, но единствения, отговор на Пипа беше да изкрещи:

— Мразя го! Винаги съм го мразела!

Долавяйки, че момичето е на ръба на истерията, Клариса рязко извика:

— Пипа!

Пипа отстъпи назад.

— Не искам да се връщам при майка си отново, по-скоро бих умряла! — викаше тя. — По-добре да умра! Ще го убия!

— Пипа! — захвана Клариса, но момичето вече беше изпаднало в истерия.

— Ще се убия — извика Пипа. — Ще си прережа вените да ми изтече кръвта!

Клариса я стисна за раменете.

— Пипа, овладей се! — заповяда тя на детето — Всичко е наред, казвам ти! Аз съм тук.

— Но аз не искам да се връщам при майка си и мразя Оливър! — извика тя отчаяно. — Той е гаден, гаден, гаден!

— Да, скъпа, зная, зная — утешително промълви Клариса.

— Не, не знаеш. — Сега Пипа изглеждаше още по-отчаяна. — Не съм ти разказала всичко за тогава... преди да дойда да живея тук. Просто не мога да говоря за това. Не само Миранда беше толкоз гадна и пиеше през цялото време или пък вършеше други подобни неща. Една нощ, когато беше излязла някъде и Оливър беше вкъщи с мен... мисля, че беше пил много... не знам... но... — Тя спря и известно време не можа да каже нищо. После, гледайки към пода, тя се насили

да продължи и измънка неясно: — Той се опита да прави с мен разни неща.

Клариса изглеждаше поразена.

— Какво говориш, Пипа? — попита тя. — Какво искаш да кажеш?

Пипа я изгледа толкова отчаяно, сякаш искаше някой друг да изрече онова, което тя не можеше.

— Той... той се опита да ме целуне и когато го отблъснах, ме сграбчи и започна да разкъсва роклята ми. Тогава... — Тя рязко спря и избухна в неудържими ридания.

— О, миличкото ми! — прошепна Клариса и прегърна силно момичето. — Опитай се да не мислиш за това. Всичко е минало и повече нищо такова не те заплашва. Ще направя всичко възможно Оливър да си получи заслуженото! Гнусно животно! Това няма да му се размине!

Настроението на Пипа изведнъж рязко се смени. Очевидно сега беше завладяна от някаква нова мисъл, защото в гласа ѝ се появи надежда.

— А може би ще го удари гръм — запита се тя гласно.

— Много е възможно — съгласи се Клариса, — много е възможно. — На лицето ѝ се изписа мрачна решителност. — Сега вече се стегни, Пипа — подкани тя момичето. — Всичко е наред. — Тя извади от джоба си носна кърпичка. — Ето, издухай си носа!

Пипа направи, каквото ѝ наредиха и сетне ползва кърпичката, за да избърше сълзите си от роклята на Клариса, която намери в себе си сили и да се засмее.

— Хайде, качвай се горе и си вземи вана — нареди ѝ тя и обърна Пипа с лице към вратата за преддверието. — И гледай добре да се измиеш — вратът ти е черен.

Пипа вече изглеждаше добре.

— Винаги е такъв — отвърна тя, докато вървеше към вратата. Ала точно когато щеше да излезе внезапно се обърна и се втурна към Клариса. — Нали няма да му дадеш да ме отведе? — примоли се тя.

— Само през трупа ми — отговори решително Клариса, но сетне се поправи: — Не, по-добре през неговия. Точно така! Сега доволна ли си?

Пипа кимна и Клариса я целуна по челото.

— А сега тичай! — нареди ѝ тя.

Пипа прегърна за последно мащехата си и излезе. Клариса остана за момент потънала в мисли и после, виждайки, че в стаята вече е станало доста тъмно, запали дискретното осветление. Отиде до френските прозорци, затвори ги, седна на канапето и се загледа пред себе си, очевидно потънала в размисъл.

Бяха минали само една-две минути, когато чу, че входната врата се затръшна и тя погледна в очакване към вратата на преддверието, откъдето, миг по-късно влезе съпругът ѝ — Хенри Хейлшъм-Браун. Той беше много хубав мъж на около четиридесет години, с доста безизразно лице, носещ очила с рогови рамки и стиснал в ръка куфарче за документи.

— Здравей, скъпа — поздрави жена си Хенри, като запали лампите на стените и остави куфарчето си на креслото.

— Здравей, Хенри — отвърна Клариса. — Ужасен ден, нали?

— Така ли? — той отиде при нея, наведе се над канапето и я целуна.

— Не зная откъде да започна — каза тя. — Сипи си първо едно питие.

— Не сега — отговори Хенри, отиде до френските прозорци и дръпна завесите. — Кой е у дома?

Леко изненадана от този въпрос, Клариса рече в отговор:

— Никой. Днес е свободната вечер на Елгинови. Нали знаеш, пак е четвъртък. Ще вечеряме студена шунка, шоколадов мус и кафето ще бъде наистина хубаво, защото аз ще го направя.

Едно въпросително „Хм?“ от страна на Хенри беше единственият му отговор. Учудена, Клариса попита:

— Хенри, случило ли се е нещо?

— Ами, да, в известен смисъл — каза той.

— Нещо лошо? — полюбопитства тя. — Миранда?

— Не, не, нищо лошо, наистина — успокои я Хенри. — Бих казал точно обратното. Да, точно обратното.

— Скъпи — каза Клариса топло и с лек, добродушен присмех в гласа, — нима зад тази непроницаема фасада на служител от Форин Офис съзирам някакво човешко вълнение?

Хенри имаше вид на човек, предвкустващ нещо приятно.

— Е — призна той, — в известен смисъл наистина е доста вълнуващо. — Той направи пауза и сетне добави: — Както често става, в Лондон е паднала лека мъгла.

— И какво му е толкова вълнуващото на това — попита Клариса.

— Не, не, не мъглата, разбира се.

— Тогава? — подкани го Клариса.

Хенри бързо се огледа, сякаш за да се увери, че никой не ги подслушва и след това отиде да седне на канапето до Клариса.

— Не трябва да казваш на никого — опита се да й внуши той с много сериозен глас.

— Да? — подкани го Клариса очаквателно.

— Наистина е много поверително — повтори отново Хенри. — По принцип никой не бива да знае. Но, всъщност, налага се ти да знаеш.

— Добре де, хайде, казвай! — настоя тя. Хенри отново се огледа и после се обърна към Клариса.

— Всичко е много секретно — наблегна той. Направи пауза, за да подсили ефекта и сетне обяви: — Съветският премиер Календорф пристига в Лондон със самолет за една много важна конференция утре с нашия премиер-министър.

Клариса не беше впечатлена.

— Да, знам — отвърна тя.

Хенри се сепна.

— Как така знаеш? — запита той строго.

— Прочетох го във вестника миналата неделя — нехайно го осведоми Клариса.

— Не мога да разбера защо четеш тези долнопробни вестници — избухна Хенри. Той наистина изглеждаше ядосан. — Както и да е — продължи после, — вестниците просто нямаше откъде да научат, че Календорф пристига. Информацията беше строго поверителна.

— Бедничкият ми! — промърмори Клариса. После продължи с глас, в който се долавяше съчувствие, примесено с недоверие: — Това ли е строго поверителното нещо? Хайде де! В какво ли не вярвате вие, високопоставените личности!

Хенри стана и закричи из стаята силно притеснен.

— О, Боже, явно има изтичане на информация — възропта той.

— Нима досега не си проумял — хапливо отбеляза Клариса, — че винаги има изтичане на информация. Всъщност винаги съм смятала, че всички вие сте подготвени за това.

Хенри изглеждаше някак оскърбен.

— Новината беше огласена официално едва снощи — каза ѝ той. — Самолетът на Календорф трябва да кацне на Хийтроу в осем и четиридесет, но всъщност... — Той се надвеси над канапето и колебливо погледна жена си. — Кажу ми, Клариса — попита тържествено Хенри, — наистина ли мога да разчитам, че ще бъдеш дискретна?

— Далеч по-дискретна от неделния вестник — обиди се тя, пусна крака на пода и седна изправено. Хенри приседна върху облегалката на канапето и се наведе заговорнически към Клариса.

— Конференцията ще се състои утре в Уайтхол — информира я той, — но ще е огромно постижение, ако самият сър Джон и Календорф успеят първо да поговорят насаме. Е, репортерите, естествено сега всички чакат на Хийтроу и от момента, в който самолетът кацне, действията на Календорф ще бъдат повече или по-малко следени от обществеността.

Той отново се огледа, сякаш очакваше да види някой джентълмен от пресата да наднича през рамото му и продължи с глас, в които се долавят растяща възбуда:

— За щастие тази лека мъгла се превърна в наш съучастник.

— Продължавай — насърчи го Клариса. — Вече съм заинтригувана.

— В последния момент — осведоми я Хенри — ще се окаже неразумно самолетът да се приземи на Хийтроу. Той ще бъде отклонен, както е обичайно при подобни случаи...

— ... към Байндли Хийт — прекъсна го Клариса. — Това е само на двадесет километра оттук. Разбирам.

— Винаги действаш твърде прибързано, Клариса, скъпа — неодобрително забеляза Хенри. — Но, така е, сега тръгвам натам с колата, за да посрещна Календорф на аеродрума и го довеждам вкъщи. Премиерът тръгва с кола от Даунинг стрийт и пристига директно тук. Половин час ще е предостатъчен, за да си кажат това, което имат, след което Календорф тръгва за Лондон заедно със сър Джон.

Хенри направи пауза. После стана и направи няколко крачки, преди да се обърне към нея и подкупващо да ѝ каже:

— Ти знаеш, Клариса, че това може да бъде от голяма полза за моята кариера. Искам да кажа, че ми се оказва голямо доверие, след като срещата ще се състои тук.

— То ще бъде оправдано — твърдо отговори Клариса, отиде при съпруга си и се хвърли в прегръдките му. — Хенри, скъпи — възкликна тя, — мисля, че това е чудесно!

— Междувременно — важно я информира Хенри, — името, с което ще се обръщаме към Календорф, е „мистър Джоунс“.

— Мистър Джоунс? — Клариса се опита не много успешно да прикрие нотките на весело недоумение в гласа си.

— Точно така — обясни Хенри, — човек може да се изтърве, когато използва истинските имена.

— Да... но все пак мистър Джоунс... — почуди се Клариса. — Не можах ли да измислят нещо по-добро? — Тя поклати глава със съмнение и продължи: — Междувременно... аз — какво? При това положение се оттеглям в харема или внасям напитките, поздравявам едва чуто и се изнизвам дискретно навън?

Хенри изгледа жена си някак притеснено, като я предупреди:

— Скъпа, трябва да подходиш сериозно към това.

— Но, Хенри, мили — настоя Клариса, — не може ли да подхождам сериозно и все пак мъничко да се забавлявам?

Хенри обмисли въпроса ѝ за момент, преди да отговори мрачно:

— Мисля, че ще е по-добре, ако не се появяваш, Клариса.

Клариса не показва да се е обидила от това.

— Добре — съгласи се тя. — Ами храната? Дали ще искат нещо?

— О, не — рече Хенри. — И дума не може да става за ядене.

— Сандвичи, мисля аз — предложи Клариса. Тя седна на облегалката на канапето и продължи: — Най-добре сандвичи с шунка. В салфетки, за да се запазят свежи. И горещо кафе от термос. Да, така ще е най-добре. Шоколадовия мус вземам със себе си в спалнята за утеха, тъй като съм изключена от конференцията.

— Виж, Клариса... — започна неодобрително Хенри, само за да бъде прекъснат от жена си. Но тя стана и обви ръце около врата му.

— Скъпи, аз съм съвсем сериозна, наистина! — увери го тя. — Нищо няма да се обърка. Няма да позволя. — Тя нежно го целуна.

Хенри внимателно се освободи от прегръдката ѝ.

— А стария Роли? — попита той.

— Той и Джереми вечерят в клуба за голф с Хюго — каза Клариса. — След това ще играл бридж, така че Роли и Джереми няма да се приберат преди полунощ.

— Елгинови също ги няма? — попита я Хенри.

— Скъпи, нали знаеш, че винаги отиват на кино в четвъртък вечер — напомни му Клариса. — Няма да се върнат преди единадесет.

Хенри изглеждаше доволен.

— Хубаво — възкликна той. — Всичко изглежда съвсем наред. Сър Джон и мистър... ъ-ъ-ъ...

— Джоунс — подсказа му Клариса.

— Точно така, скъпа. Мистър Джоунс и премиерът ще са си тръгнали доста по-рано. — Хенри погледна часовника си. — Е, аз най-добре да взема набързо един душ, преди да тръгна за Байндли Хийт — заяви той.

— А аз пък ще отида да приготвя сандвичите с шунка — каза Клариса и изчезна през вратата. Хенри взе куфарчето си и извика след нея:

— Не бива да забравяш лампите, Клариса. — Той отиде до вратата и загаси дискретното осветление. — Тук сами си произвеждаме тока, а това струва пари. — Той изгаси и лампите по стените. — Това не е Лондон, да знаеш.

Хвърли последен поглед към стаята, която сега тънеше в мрак, като се изключи слабата светлина идеща откъм преддверието, кимна и излезе, затваряйки вратата след себе си.

ГЛАВА СЕДМА

В клуба за голф Хюго се заоплаква от поведението на Клариса, задето ги беше изиграла с дегустацията на портвайна.

— Знаете ли, тя трябва наистина да престане тези игрички — каза той, докато си проправи път към бара. — Помниш ли, Роли, когато получи онази телеграма от Уайтхол, в която се казваше, че ще бъде предложен за почетна титла в следващия списък на номинираните за рицарско звание? Веднъж, когато вечерях с двамата, споменах на Хенри за това така, между нас и той се озадачи, а Клариса започна да се кикоти... и тогава разбрах, че тя е пратила проклетата телеграма. Понякога постъпва много детински!

Сър Раулънд се захили.

— Да, наистина. Много обича да разиграва театър. Знаете ли, че тя всъщност беше дяволски добра, когато играеше в училищния театър. По едно време си мислех, че го е взела на сериозно и че ще стъпи на професионална сцена. Страшно е убедителна, даже когато разказва и най-фантастичните лъжи. А такива са навярно артистите. Хора, които умеят да се преструват убедително. — Той потъна в спомени за момент и после продължи: — Най-добрата приятелка на Клариса в училище беше едно момиче, Джанет Колинс, чийто баща бе известен футболист. А и самата Джанет беше също луда по футбола. Е, един ден Клариса звъни на Джанет с преправен глас и се представя, че отговаряла за връзките с обществеността на някакъв футболен отбор, като ѝ заявява, че Джанет била избрана за новия талисман на отбора, но че всичко зависело от това дали тя щяла да се маскира като зайче, което трябва да застане пред стадион „Челси“ по времето, когато запалнянковците отиват на мач. Джанет успява някак да наеме заешки костюм навреме и отива на стадиона, облечена като зайко-байко, където стотици хора ѝ се смели и била фотографирана от Клариса, която я чакала там. Джанет направо побесняла и май приятелството им беше дотам.

— О, добре тогава — изръмжа Хюго примирено, взе менюто и насочи вниманието си към далеч по-сериозното занимание — да избере какво ще вечерят по-късно.

В това време, няколко минути след като Хенри отиде да си вземе душ, в празната гостна на Хейлшъм-Браунови влезе Оливър Костело, промъквайки се тихо през френските прозорци, като остави завесите дръпнати, за да струи вътре лунната светлина. Той предпазливо огледа стаята, светейки си с фенерче, отиде до бюрото и запали лампата върху него. След като вече беше вдигнал капачето на тайното чекмедже, той изведнъж изгаси лампата и остана неподвижно за миг, сякаш се ослушваше. После очевидно се успокои, щракна отново лампата на бюрото и пак се надвеси над тайното чекмедже.

Зад гърба му скритата зад лавиците врата се отвори бавно и тихо. Костело прибра тайното чекмедже в бюрото, загаси отново лампата и рязко се обърна, за да получи в същото време един свиреп удар по главата от някого, който стоеше в нишата сред лавиците. Костело моментално се строполи зад канапето, а тайната врата се затвори отново този път по-бързо.

Известно време стаята остана тъмна до момента, в който Хенри Хейлшъм-Браун влезе откъм преддверието, запали лампите по стените и извика „Клариса!“ После си сложи очилата, напълни табакерата си с цигари от кутията на масата, стояща до канапето, а в това време Клариса влезе и рече.

— Ето ме, скъпи. Искаш ли един сандвич, преди да потеглиш?

— Не, мисля, че е по-добре да тръгвам — отвърна Хенри и нервно потупа сакото си.

— Но ти отиваш няколко часа по-рано — каза Клариса. — Дотам с кола няма да ти отнеме повече от двадесет минути.

Хенри поклати глава.

— Човек никога не знае — заяви той. — Може да спукам гума или нещо да се обърка с колата.

— Не бъди толкова припрян, скъпи — смъмри го Клариса, докато оправяше връзката му и каза: — Всичко ще мине съвсем гладко.

— Ами Пипа? — попита разтревожен Хенри. — Сигурна ли си, че няма да слезе долу и да се натъкне на сър Джон и Кален... искам да кажа мистър Джоунс, докато те разговарят?

— Не, няма такава опасност — увери го Клариса. — Ще се кача при нея в стаята и ще си устроим пиршество. Ще си изпечем наденичките, които са за утрешната ни закуска и ще си поделим шоколадовия мус.

Хенри се усмихна нежно на жена си.

— Много си добра с Пипа, скъпа моя — каза той. — Това е едно от нещата, за които съм ти най-благодарен. — Той млъкна смутен, после продължи: — Никога не успявам да се изразя добре... аз... ти знаеш... толкова мъки, а сега всичко е така различно. Ти... — Той взе Клариса в прегръдките си и я целуна.

За миг те останаха така прегърнати. После Клариса нежно се освободи, но продължи да държи ръцете му.

— Ти ме направи много щастлива, Хенри — каза тя. — А и Пипа ще бъде добре. Тя е чудесно дете.

Хенри топло се усмихна на жена си.

— А сега отивай да го посрещнеш твоя мистър Джоунс — нареди му тя и го побутна към вратата на преддверието. — Мистър Джоунс — повтори Клариса. — Все още недоумявам що за глупаво име са му измислили.

Хенри точно щеше да излезе от стаята, когато Клариса го попита:

— През централния вход ли ще влезете? Да не го ли заключвам?

Той спря на прага, за да помисли. После отговори:

— Не, мисля да влезем през френските прозорци.

— По-добре си облечи палтото, Хенри. Доста е студено навън — посъветва го Клариса и го побутна към преддверието, докато говореше. — Сложи си също и шала.

Той послушно взе палтото си от една закачалка в преддверието, а тя го последва до централния вход с последен съвет:

— Нали ще караш внимателно, скъпи?

— Да, да — извика в отговор Хенри. — Знаеш, че винаги така карам.

Клариса затвори вратата след него и отиде до кухнята, за да довърши сандвичите. Докато ги нареждаше на поднос, увивайки ги във влажна салфетка, за да се запазят свежи, не спираше да мисли за неприятната среща с Оливър Костело преди малко. Мръщейки се, тя отнесе сандвичите в гостната, където ги сложи на една ниска масичка. Внезапно уплашена да не си навлече гнева на мис Пийки задето оставя

петна по масата, тя вдигна пак подноса и неуспешно забърса следите, които той остави, като, за да ги прикрие, сложи отгоре им една ваза с цветя, която стоеше наблизко. Премести сандвичите върху табуретката и после грижливо изтупа възглавничките на канапето. Вдигна книгата на Пипа и отиде да я сложи на някоя от лавиците, като си пееше тихичко „Ако някой срещне някой в цъфналата...“, но изведнъж спря да пее, надавайки силен вик, защото се препъна и почти падна върху Оливър Костело. Клариса се наведе над тялото и го позна.

— Оливър! — ахна тя. После остана да го гледа ужасена цяла вечност, както ѝ се стори. После, когато се убеди, че той е мъртъв, бързо се изправи и се втурна към вратата, за да повика Хенри, но моментално осъзна, че него го няма. Обърна се пак към тялото, после изтича до телефона и вдигна слушалката. Започна да набира, но спря и постави слушалката обратно. Остана замислена за момент, гледайки към скритата врата на стената. Сетне бързо взе решение, хвърли пак бегъл поглед натам и като се наведе, неохотно започна да тегли тялото към нея.

Докато беше заета с това, вратата в стената бавно се отвори и на входа се появи Пипа, облякла халат върху пижамата си.

— Клариса! — простена тя и се втурна към мащехата си.

Стараяйки се да застане между нея и тялото на Оливър Костело, Клариса леко смушка Пипа, опитвайки се да я отпрати.

— Пипа — помоли я тя, — не гледай, скъпа. Не гледай!

Пипа глухо извика:

— Не беше нарочно. Ох, наистина, не беше нарочно!

Ужасена Клариса сграбчи детето за ръцете.

— Пипа! Ти... ти ли беше? — ахна тя.

— Мъртъв е, нали? Съвсем мъртъв? — попита Пипа. Като ридаеше истерично, тя извика: — Не съм искала да го убивам. Не съм искала!

— Тихо сега, тихо! — утешително промълви Клариса. — Всичко е наред. Хайде, седни. — Тя заведе Пипа до креслото и я сложи да седне.

— Не съм искала, не съм искала да го убивам — продължи Пипа, като плачеше.

Клариса коленичи пред нея.

— Разбира се, че не си искала — съгласи се тя. — Сега слушай, Пипа...

Когато Пипа продължи да плаче още по-истерично, Клариса извика:

— Пипа, чуй ме! Всичко ще бъде наред. Трябва да забравиш всичко това. Трябва да го забравиш, чуваш ли?

— Да — изхълца Пипа, — но... но аз...

— Пипа — продължи Клариса още по-убедително, — трябва да ми се довериш и да повярваш на това, което ти казвам. Всичко ще бъде наред. Но трябва да бъдеш смела и да правиш точно това, което ти казвам.

Все още хълцайки истерично, Пипа се опита да се извърне настрани.

— Пипа! — извика Клариса. — Ще направиш ли това, което ти казвам? — Тя хвана детето и го обърна с лице към себе си. — Ще го направиш ли?

— Да, да, ще го направя! — извика Пипа и се сгуши в Клариса.

— Точно така — каза Клариса утешително, докато помагаше на Пипа да стане от креслото. — Сега искам да се качиш горе и да си легнеш.

— Моля те, ела с мен — примоли се детето.

— Добре, добре — успокои я Клариса. — Ще се кача съвсем скоро, веднага щом мога и ще ти дам едно хубаво малко бяло хапченце. После ще поспиш и на сутринта всичко ще ти се вижда съвсем различно. — Тя погледна надолу към тялото и додаде: — Може би просто няма за какво да се тревожим.

— Но той е мъртъв... нали? — попита Пипа.

— Не, не, може и да не е мъртъв — отвърна Клариса уклончиво. — Ще проверя. Сега си лягай, Пипа. Прави каквото ти казвам!

Като продължаваше да хълца, Пипа излезе от стаята и побягна нагоре по стълбите. Клариса остана загледана подире ѝ и после пак се обърна към тялото на пода.

— Да допуснем, че намеря в гостната труп, как бих постъпила? — промърмори тя на себе си. След като постоя известно време потънала в размисъл, тя извика по-силно: — О, Господи, какво да правя?

ГЛАВА ОСМА

Петнадесет минути по-късно Клариса все още беше в гостната и тихо си мърмореше. Този път обаче не бездействаше. Всички лампи светеха, вратата в стената беше затворена, а завесите дръпнати пред отворените френски прозорци. Тялото на Оливър Костело все така си лежеше зад канапето, но Клариса беше разместила мебелите и беше разтворила в средата на стаята сгъваема масичка за карти, върху която лежаха колода карти и листчета за резултатите на бридж, а около нея — четири стола с прави облегалки.

Клариса стоеше до масата и вписваше набързо някакви цифри в едно от листчетата.

— Три пики, четири купи, четири без коз, пас — измърмори тя и докато говореше, посочваше към всяка ръка. — Пет кари, пас, шест пики... контра... и мисля, че сваляме картите. — Тя направи пауза за миг, погледна надолу към масата и после продължи: — Я да видим, контра, две взятки, петстотин... или да ги оставя да ги направят? Няма.

Тя беше прекъсната от пристигането на сър Раулънд, Хюго и младия Джереми, които влязоха през френските прозорци. Хюго се забави за малко, за да затвори едното крило.

Клариса остави бележника и молива върху масата за бридж и се втурна да ги посрещне.

— Слава Богу, че си дойдохте! — каза тя на сър Раулънд, а в гласа ѝ се долавяше силно вълнение.

— Какво се е случило, скъпа моя? — Попита загрижено сър Раулънд.

Клариса се обърна и към тримата:

— Скъпи мои — извика тя, — трябва да ми помогнете!

Джереми погледна масата с наредените върху нея карти.

— Прилича ми на бридж-парти — игриво отбеляза той.

— Звучите много мелодраматично, Клариса — намеси се и Хюго. — Какво пак сте намислили скъпа?

Клариса сграбчи сър Раулънд.

— Сериозно е — настоя тя. — Ужасно сериозно. Ще ми помогнете, нали?

— Разбира се, че ще ви помогнем, Клариса — увери я сър Раулънд, — но за какво става дума?

— Да, кажете, какво има пак? — попита Хюго леко отегчен.

ДжерEMI също не изглеждаше впечатлен.

— Нещо сте намислили, а, Клариса? — настоя той. — Какво е този път? Да не сте намерили някой труп или нещо подобно?

— Точно така — каза Клариса. — Наистина намерих... един труп.

— Какво искате да кажете с това „намерих труп“? — попита Хюго. Той изглеждаше озадачен, ала не бе особено заинтригуван.

— Това, което каза ДжерEMI — отговори Клариса. — Дойдох тук и намерих един труп.

Хюго бегло огледа стаята.

— Не разбирам за какво говорите — оплака той. — Какъв труп? Къде?

— Не ви разигравам, говоря сериозно — извика ядосано Клариса. — Ей там е. Идете и вижте. Зад канапето. — Тя побутна сър Раулънд в тази посока и се отдалечи.

Хюго бързо отиде до канапето. ДжерEMI го последва и се надвеси над облегалката.

— Боже мой, тя е права! — промълви той.

Сър Раулънд отиде при тях. Двамата с Хюго се наведоха да огледат тялото.

— Я, това е Оливър Костело! — извика сър Раулънд.

— Всемогъщи Боже! — ДжерEMI отиде бързо до френските прозорци и дръпна завесите.

— Да — каза Клариса. — Това е Оливър Костело.

— Какво е правил тук? — попита сър Раулънд.

— Той дойде тази вечер, за да поговорим за Пипа — отвърна Клариса. — Беше точно след като вие тръгнахте за клуба.

Сър Раулънд изглеждаше озадачен.

— Какво говорихте за Пипа?

— Двамата с Миранда заплашиха да я вземат — каза Клариса. — Но това сега няма никакво значение. По-късно ще ви разкажа. Трябва да побързаме. Разполагаме с много малко време.

Сър Раулънд вдигна предупредително ръка.

— Един момент — обяви той и се приближи до Клариса. — Нужни са ни всички факти. Какво стана, когато той дойде?

Клариса поклати нетърпеливо глава.

— Казах му, че няма да дам Пипа на тях двамата с Миранда и той си отиде.

— Но се е върнал?

— Очевидно — каза Клариса.

— Как? — попита я сър Раулънд. — Кога?

— Не знам — отговори Клариса. — Просто дойдох в тази стая, както вече казах, и го намерих — както си е там. — Тя махна с ръка към канапетото.

— Разбирам — каза сър Раулънд, върна се при тялото на пода и се надвеси над него. — Разбирам. Е, мъртъв е, няма съмнение. Бил е ударен главата с нещо тежко и остро. — Той изгледа останалите. — Боя се, че няма да е никак приятно — продължи той, — но може да се направи само едно — и докато говореше, отиде до телефона. — Трябва да позвъним на полицията и...

— Не! — рязко извика Клариса.

Сър Раулънд вече беше вдигнал слушалката.

— Трябваше веднага да направите тъкмо това, Клариса — посъветва я той. — Все пак не мисля, че ще ви укоряват много, задето сте се забавили.

— Не, Роли, спрете! — настоя Клариса. Тя изтича до него, взе слушалката и я върна на мястото ѝ.

— Скъпо мое дете — запротестира сър Раулънд, но Клариса не го остави да продължи.

— Аз и сама можех да позвъня на полицията, ако исках — призна тя. — Знам отлично, че точно това трябва да направя. Дори започнах да набирам. Вместо това, звъннах в клуба на вас и ви помолих незабавно да се върнете тук. И тримата. — Тя се обърна към Джереми и Хюго. — Вие все още не сте ме попитали защо.

— Можете да оставите всичко на нас — увери я сър Раулънд. — Ние ще...

Клариса буйно го прекъсна:

— Дори не сте започнали да разбирате — натърти тя. — Искам да ми помогнете. Вие казахте, че ще го направите, ако изпадна в беда.

— Тя се обърна, за да включи и другите двама. — Скъпи мои, трябва да ми помогнете!

ДжерEMI се премести така, че тя да не може да вижда трупа.

— Какво искате да направим, Клариса? — попита кротко той.

— Да ме отървете от тялото — гласеше резкият ѝ отговор.

— Не говорете глупости, скъпа моя — нареди ѝ сър Раулънд. — Това е убийство.

— Там е цялата работа — каза Клариса. — Трупът не бива да бъде намерен в тази къща.

Хюго нетърпеливо изсумтя.

— Не знаете какво говорите, моето момиче — извика той. — Четете твърде много криминални романчета. В истинския живот не можеш да се размотаваш насам-натам, местейки разни трупове.

— Но аз вече го местих веднъж — поясни Клариса. — Обърнах го, за да видя дали е мъртъв и сетне започнах да го влача към нишата, когато осъзнах, че ще ми е нужна помощ, затова ви позвъних в клуба и докато ви чаках, съставих план.

— В който, предполагам, се играе и бридж — отбеляза ДжерEMI и махна с ръка към масичката.

Клариса вдигна маркера за бридж.

— Да — отговори тя. — Това ще бъде нашето алиби.

— Какво, да му се не види... — започна Хюго, но Клариса не го остави да продължи.

— Два робера и половина — обяви тя. — Разиграх всички ръце и вписах резултатите в този маркер. Вие тримата трябва да попълните вашите със собствения си почерк, разбира се.

Сър Раулънд я изгледа удивено.

— Вие сте луда, Клариса. Съвсем луда — заяви той.

Клариса не му обърна внимание.

— Измислила съм всичко както трябва — продължи тя. — Трупът трябва да бъде изнесен оттук. — После погледна ДжерEMI. — За тази работа и са нужни двама — уведоми го тя. — Много е тежко за сам човек да се оправи с един труп... както установих преди малко.

— И къде, по дяволите, очаквате да го занесем? — попита ядно Хюго.

Клариса явно бе помислила и за това.

— Според мен най-доброто място ще е Марсдън Ууд — предложи тя. — Гората е само на три километра оттук. — Тя махна наляво в тази посока. — Само на няколко метра от централния портал започва пътят, който води нагам, и по който вие ще завиете. Това е едно тясно пътче и по него няма никакво движение. — После се обърна към сър Раулънд. — Просто оставяте колата някъде отстрани на пътя, когато влезете в гората — инструктира го Клариса. — След това се връщате тук пеша.

ДжерEMI изглеждаше озадачен.

— Да не би да се опитвате да кажете, че искате от нас да изхвърлим трупа в гората? — попита той.

— Не, ще го оставите в колата — поясни Клариса. — В неговата кола, не разбирате ли? Той я остави тук, до конюшните.

Сега вече и тримата мъже изглеждаха озадачени.

— Всичко е съвсем лесно — успокои ги Клариса. — Ако се случи някой да ви види, като се връщате, няма да разбере кои сте, защото нощта е доста тъмна. А освен това имате и алиби. И четиримата сме играли тук бридж. — Тя постави бележника на масичката за бридж, очевидно доволна от себе си, докато мъжете я гледаха смаяни.

Хюго почна да ходи в кръг.

— Аз... аз... — запелтечи той и размаха ръце във въздуха.

Клариса продължи да издава нареждания.

— Разбира се, ще носите ръкавици — каза тя, — за да не оставите някъде отпечатъци. Ето, приготвила съм ги вече. — Клариса мина забързано покрай ДжерEMI, отиде до канапето и извади изпод една от възглавничките три чифта ръкавици, които преметна през една от облегалките.

Сър Раулънд не сваляше поглед от Клариса.

— Вашият вроден талант към престъпления ме оставя безмълвен — уведоми я той.

ДжерEMI я наблюдаваше възхитен.

— Всичко е обмислила, нали? — отбеляза той.

— Да — призна Хюго, — но все пак това са ужасно глупави бръщолевеници.

— Така, а сега трябва да побързаме — енергично им нареди Клариса. — В девет часа Хенри и мистър Джоунс ще бъдат тук.

— Мистър Джоунс ли? Кой, да му се не види, е мистър Джоунс?
— попита сър Раулънд.

Клариса се хвана за главата.

— О, Боже! — извика тя. — Никога досега не съм предполагала колко много обяснения трябва да дава човек при едно убийство. Мислех, че просто като ви помоля да ми помогнете, ще го направите и толкова. — Тя огледа и тримата. — Ох, скъпи мои, трябва да ми помогнете! — Тя погали Хюго по главата. — Скъпи, скъпичък Хюго...

— Целият този театър няма грешка, скъпа моя — каза Хюго, този път вече наистина ядосан, — но едно убийство е сериозна, гадна работа и може да се забъркаш в ужасна каша, ако се размотаваш нагоре-надолу с някакъв труп. Не можеш да влачиш трупове посред нощ ей така.

Клариса отиде при Джереми и сложи ръка върху неговата.

— Джереми, скъпи, вие сигурно няма да можете да ми помогнете, нали? — попита тя с настойчива молба в гласа.

Джереми я загледа с обожание.

— Дадено, съгласен съм — жизнерадостно отговори той. — Какво са един-два трупа между приятели?

— Стига, млади човече! — заповяда му Сър Раулънд. — Няма да позволя такова нещо! — Той се обърна към Клариса: — Сега настоявам да ме оставите аз да се оправям с това, Клариса. В края на краищата трябва да помислим и за Хенри.

Клариса гневно го погледна.

— Но аз точно за него мисля — заяви тя.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Тримата мъже посрещнаха изявлението на Клариса с мълчание. Сър Раулънд бавно поклати глава, Хюго бе все така озадачен, а Джереми просто сви рамене, загубил сякаш всяка надежда да проумее цялата тази ситуация.

Клариса пое дълбоко дъх и се обърна и към тримата:

— Тази вечер ще се случи едно ужасно важно събитие — каза тя. — Хенри отиде да... да посрещне един човек и да го доведе тук. Това е изключително важно и поверително. Свръхсекретна политическа мисия. Никой не бива да научава за нея. Няма да се дава абсолютно никаква гласност.

— Значи Хенри е отишъл да посрещне някой си мистър Джоунс? — попита със съмнение сър Раулънд.

— Съгласна съм, че името е глупаво — каза Клариса, — но така го наричат. Не мога да ви кажа истинското му име. Не мога да ви кажа и нищо повече. Обещах на Хенри, че няма да кажа никому, но се налага да ви накарам да разберете, че аз просто... — Тя се обърна към Хюго и продължи: — ... че аз просто не се правя на глупачка и не играя театър, както каза Хюго.

Тя пак се обърна към сър Раулънд:

— Как мислите, че ще се отрази това върху кариерата на Хенри — попита Клариса, — ако той влезе тук заедно с тази видна личност и с още една, която междуременно пристига от Лондон за тази среща, само за да открие, че полицията разследва убийство и то убийството на човека, който наскоро се е оженил за бившата му жена.

— Мили Боже! — извика сър Раулънд. После поглеждайки Клариса право в очите, той подозрително додаде: — Нали не сте си измислили всичко това? Това не е поредната ви заплетена игричка предназначена да направи всички ни на глупаци?

Клариса поклати тъжно глава.

— Никой не ми вярва, когато казвам истината — оплака се тя.

— Съжалявам, скъпа моя — рече сър Раулънд. — Да, разбирам, че проблемът е далеч по-сериозен, отколкото си мислех.

— Наистина ли разбирате? — попита Клариса. — Ето защо е абсолютно наложително да махнем трупа оттук!

— Къде казахте, че е колата му? — попита Джереми.

— До конюшнията.

— И, доколкото разбирам, прислугата я няма?

Клариса кимна.

— Да.

Джереми взе един чифт ръкавици от канапето.

— Добре — решително извика той. — Да занеса трупа до колата или да докарам колата тук?

Сър Раулънд вдигна ръка, за да го възпре.

— Един момент — обяви той. — Не бива да се втурваме през глава!

Джереми остави пак ръкавиците, но Клариса се обърна към сър Раулънд и отчаяно извика:

— Но ние трябва да побързаме!

Сър Раулънд я погледна сериозно.

— Не съм сигурен, че този ваш план е от най-добрите, Клариса — заяви той. — Значи ако можем просто да забавим намирането на трупа. До утре сутринта, това, струва ми се, урежда нещата и оттук нататък ще бъде по-просто. Ако засега само преместим трупа, например, в другата стая, смятам, че това би могло да бъде простено.

Клариса се обърна към него и прямо каза:

— Значи вие сте човекът, когото трябва да убедя, така ли? — попита тя. Поглеждайки към Джереми, тя продължи: — Джереми вече е готов — после хвърли бърз поглед и към Хюго. — Хюго ще мърмори и ще клати глава, но и той ще се включи. Само вие значи...

Клариса отиде до вратата на библиотеката и я отвори.

— Ще ни извините ли за момент? — попита тя Джереми и Хюго. — Искам да поговоря с Роли насаме.

— Не се оставяйте да ви придума да извършите някоя щуротия, Роли — предупреди го на излизане Хюго. Джереми й се усмихна окуражително и прошепна „Успех!“

Със сериозен вид сър Раулънд седна зад масата на библиотеката.

— Така! — извика Клариса, като седна от другата страна на масата и го погледна в очите.

— Скъпа моя — предупреди я сър Раулънд, — аз ви обичам и винаги много ще ви обичам. Но преди да ме попитате каквото и да било, в този случай отговорът просто трябва да бъде „не“.

Клариса заговори със сериозен глас, като натъртваше на думите си:

— Тялото на този човек не бива да бъде намирано в тази къща — настоя тя. — Ако го открият в Марсдън Ууд, мога да кажа, че е идвал днес тук за малко, като мога също съвсем точно да кажа на полицията времето, по което си е тръгнал. Всъщност мис Пийки го изпрати, което се оказа направо една щастлива случайност. Дори няма да питат дали се е връщал повторно. — Тя пое дълбоко дъх. — Но ако открият тялото му тук — продължи ле тя, — тогава всички ще бъдем разпитвана. — Клариса направи пауза, преди да добави натъртено: — А Пипа няма да издържи.

— Пипа? — попита сър Раулънд с явно недоумение.

Лицето на Клариса беше мрачно.

— Да, Пипа. Няма да издържи и ще признае, че тя го е извършила.

— Пипа?! — повтори сър Раулънд, докато бавно проумяваше какво му говорят.

Клариса кимна.

— Господи! — възкликна сър Раулънд.

— Когато той дойде днес, тя беше ужасена — каза Клариса. — Опитах се да я успокоя, че няма да я отведе, но не мисля, че ми повярва. Знаете какво е преживяла... както и нервното разстройство, което изкара. Е, не мисля, че щеше да оцелее, ако я бяха принудили да се върне пак да живее с Оливър и Миранда. Когато намерих трупа на Оливър, Пипа беше тук. Каза ми, че не е искала да го направи. Сигурна съм, че говореше истината. Било е просто паническо действие. Докопала е бастуна и е ударила напосоки.

— Какъв бастун? — попита сър Раулънд.

— Този, който виси на закачалката в преддверието. Сега е в нишата. Оставих го там, без дори да го докосна.

Сър Раулънд се замисли за момент и после рязко попита:

— Къде е Пипа сега?

— В леглото — каза Клариса. — Дадох ѝ приспивателно. Няма да се събуди до сутринта. Утре ще я заведа в Лондон и за известно време за нея ще се грижи старата ми бавачка.

Сър Раулънд стана и отиде да погледне трупа на Оливър Костело зад канапето. Когато се върна при Клариса, той я целуна.

— Печелите, скъпа моя — каза той. — Извинявам се. Не можем да искаме от детето да отговаря за последствията. Кажете на другите да се връщат.

Той отиде до френския прозорец и го затвори, а Клариса отвори вратата към библиотеката и извика:

— Хюго, Джереми! Бихте ли се върнали, ако обичате?

Двамата мъже се върнаха в стаята.

— Този ваш иконом не е заключил навсякъде — обяви Хюго. — Прозорецът на библиотеката беше отворен. Добре, че аз го затворих. — Той се обърна към сър Раулънд и рязко попита: — Е?

— Убедиха ме — гласеше неговият също така лаконичен отговор.

— Добра работа — беше коментарът на Джереми.

— Нямаме време за губене — заяви сър Раулънд. — А сега ръкавиците. — Той вдигна един чифт и си го сложи. Джереми взе друг, подаде третия на Хюго и двамата също си ги надянаха на ръцете. Сър Раулънд отиде до нишата.

— Как се отваря това тук? — попита той.

Джереми отиде при него.

— Ето така, сър — каза той. — Пипа ми показа. — Той вдигна лоста и отвори тайната врата.

Сър Раулънд погледна вътре, пресегна се и извади оттам бастуна.

— Да, доста е тежък — гласеше коментара му. — Стоварен върху нечия глава. Както и да бих си и помислил... — Той направи пауза.

— Какво не бихте си помислили? — поиска узнае Хюго.

Сър Раулънд поклати глава.

— Бях решил — рече той, — че трябва да е ударен с нещо остро... с някакъв метален предмет.

— Имате предвид някой проклет сатър — отбеляза Хюго, без да му мигне окото.

— Не се знае — намеси се Джереми. — Този бастун ми се вижда доста смъртоносен. Спокойно можеш да разбиеш с него нечия глава.

— Очевидно — сухо каза сър Раулънд. После се обърна към Хюго и му подаде бастуна. — Хюго, бихте ли изгорили това в кухненската печка, ако обичате — нареди му той. — Уоръндър, ние с вас ще пренесем трупа до колата.

Двамата с Джереми се наведоха от двете страни на трупа. Точно в това време внезапно прокъття звънец.

— Какво е това? — стреснато извика сър Раулънд.

— Входният звънец — каза Клариса. — Кой ли може да е? — почуди се тя гласно. — Още е много рано за Хенри и... ъ-ъ-ъ... мистър Джоунс. Сигурно е сър Джон.

— Сър Джон ли? — попита сър Раулънд, сега вече съвсем стреснат. — Искате да кажете, че тази вечер очаквате премиер-министъра?

— Да — отговори Клариса.

— Хм — за момент сър Раулънд остана в нерешителност. После промърмори: — Да. Е, нас работа ни чака. — Звънецът прозвуча отново и го подтикна към действие. — Клариса — нареди той, идете да отворите вратата. Използвайте какъвто се сетите начин да ги забавите. Ние, междувременно, ще поразчистим тук.

Клариса бързо изтича в преддверието, а сър Раулънд се обърна към Хюго и Джереми:

— Ето — заобяснява той настойчиво — какво правим. Ще го вкараме в нишата. По-късно, докато тук си бърборят, ще го пренесем в библиотеката.

— Добра идея — съгласи се Джереми и помогна на сър Раулънд да вдигнат трупа.

— Да се включа и аз? — попита Хюго.

— Не, няма нужда — отговори Джереми. Той и сър Раулънд хванаха тялото под мишниците и го вкараха в нишата, докато Хюго взе фенерчето. Миг по-късно сър Раулънд се подаде отново и натисна лоста надолу, докато Джереми се изниза забързано покрай него. Хюго припряно се провря под ръката на Джереми и влезе в нишата с бастуна и фенерчето. После вратата в стената се затвори.

След като прегледа сакото си за следи от кръв, сър Раулънд промърмори:

— Ръкавиците.

Той свали ръкавиците, които носеше и ги пъхна под една възглавничка на канапето. Джереми свали своите и също ги сложи там. След това сър Раулънд припомни на себе си „Бридж“ и забързано отиде до масичката за бридж, където седна. Джереми го последва и вдигна картите.

— Хайде, Хюго, идвайте, по-бързо! — подкани го сър Раулънд и взе картите.

Отговори му удар откъм вътрешността на нишата. Осъзнали внезапно, че Хюго не е в стаята, сър Раулънд и Джереми тревожно се спогледаха. Джереми скочи, втурна се към лавицата и отвори тайната вратичка.

— Идвайте по-скоро, Хюго! — повтори Сър Раулънд настоятелно, докато Хюго влизаше в стаята.

— По-бързо, Хюго! — нетърпеливо продума Джереми и отново затвори вратата.

Сър Раулънд пое ръкавиците на Хюго и ги напъха под възглавничката. После тримата мъже бързо заеха местата си на масата за бридж и вдигнаха картите в мига, в който Клариса влезе в гостната откъм преддверието, следвана от двама мъже в униформа.

С глас, в който се долавяше невинна почуда, тя обяви:

— Полиция, чичо Роли.

ГЛАВА ДЕСЕТА

По-възрастният от двамата полицаи — набит мъж с посивяла коса, — последва Клариса в стаята докато колегата му остана до вратата.

— Това е инспектор Лорд — обяви Клариса. — Тя се обърна към по-младия полицаи — тъмнокос мъж малко над двадесетте с телосложението на футболист. — Съжалявам, как казахте, че ви е името? — попита тя.

Инспекторът отговори вместо него:

— Това е полицаи Джоунс — заяви той. После продължи, обръщайки се към тримата мъже: — Съжалявам, че нахълтваме по този начин, джентълмени, но получихме информация, че тук е било извършено убийство.

Клариса и приятелите ѝ заговориха едновременно:

— Какво? — извика Хюго.

— Убийство ли? — възкликна Джереми.

— Небеса! — извика сър Раулънд, а Клариса рече:

— Не е ли странно?

Всички изглеждаха безкрайно удивени.

— Да, позвъниха ни в управлението — каза им инспекторът. Той кимна към Хюго и добави: — Добър вечер, мистър Бърч.

— Ъ-ъ-ъ... добър вечер, инспекторе — смотолеви Хюго.

— Май някой ви е погодил номер, инспекторе — предположи сър Раулънд.

— Да — съгласи се Клариса. — Цялата вечер играем бридж тук.

Другите кимнаха, за да потвърдят казаното. Клариса попита:

— Кой казаха, че бил убит?

— Не споменаха имена — информира ги инспекторът. — Гласът просто каза, че някакъв мъж бил убит в Копълстън Корт и дали не бихме дошли незабавно. После затвори телефона, преди да успеем да получим допълнителна информация.

— Това трябва да е лъжливо обаждане — заяви Клариса и благоприлично добави: — Колко е гадно да се погаждат такива номера!

Хюго зацъка с език, а инспекторът отвърна:

— Ще се изненадате, мадам, от смахнатите неща, които хората вършат понякога.

Той направи пауза и изгледа последователно всички, а после, обръщайки се към Клариса, продължи:

— Е, значи според вас тази вечер нищо необичайно не се е случило тук? — И без да дочака отговор, той добави: — Може би е добре да се срещна също и с мистър Хейлшъм-Браун.

— Той не е тук — каза Клариса на инспектора.

— Очаквам го да се прибере късно вечерта. — Разбирам — отвърна той. — Кой друг е отседнал в къщата в момента?

— Сър Раулънд Делахей и мистър Уоръндър — каза Клариса, като ги посочи и добави: — И мистър Бърч, когото вече познавате, е поканен за вечерта.

Сър Раулънд и Джереми поздравиха едва чуто.

— А, да — продължи Клариса, сякаш едва сега си е спомнила, — малката ми доведена дъщеря. — Тя наблегна на думата „малка“. — Сега си е в леглото и спи.

— А прислугата? — попита инспекторът.

— Те са само двама — една женена двойка. Но тази вечер почиват и отидоха на кино в Мейдстън.

— Разбирам — каза инспекторът и кимна бавно с глава.

Точно в този миг Елгин влезе в гостната откъм преддверието и почти се сблъска с полицаия, който пазеше до вратата. След бърз въпросителен поглед към инспектора, Елгин се обърна към Клариса:

— Ще желаете ли нещо, мадам? — попита той.

Клариса изглеждаше стресната.

— Мислех, че сте на кино, Елгин — възкликна тя, когато срещна изпитателния поглед на инспектора.

— Върнахме се почти веднага, мадам — обясни Елгин. — Съпругата ми не се чувства добре. — Смутен, той добави някак неловко: — Ъ-ъ-ъ... проблеми със стомаха, навярно от нещо, което е яла. — Поглеждайки към инспектора и полицаия, той попита: — Да не се е случило нещо... лошо?

— Как се казвате? — попита инспекторът.

— Елгин, сър — отговори икономът. — Сигурен съм, че няма нищо...

Инспекторът го прекъсна:

— Някой позвъни в полицейското управление и каза, че тук е било извършено убийство.

— Убийство? — ахна Елгин.

— Какво знаете по този въпрос?

— Нищо. Съвсем нищо, сър.

— Тогава значи не сте се обаждали вие? — попита го инспекторът.

— Не. Съвсем не.

— Когато се върнахте в къщата, вие сте влезли през задната врата... или поне така предполагам?

— Да, сър — отвърна Елгин. Силно обезпокоен, той беше станал по-почтителен в изказванията си.

— Забелязахте ли нещо необичайно?

Икономът се замисли за миг и после отговори:

— Като се замисля, се сещам, че май близо до конюшните имаше някаква чужда кола.

— Чужда кола? Какво искате да кажете?

— Тогава се почудих чия ли може да е — припомни си Елгин, — защото е странно да се оставя там.

— Имаше ли някого вътре?

— Не мога да виждам толкова надалеч, сър.

— Джоунс, иди и хвърли един поглед — нареди инспекторът на полицаия.

— Джоунс? — неволно извика стреснатата Клариса.

— Моля? — попита инспекторът и се обърна към нея.

Клариса бързо се съвзе. Тя му се усмихна и промърмори:

— Нищо... просто... реших, че не ми прилича много на уелсец.

Инспекторът направи знак на полицаия и Елгин, че могат да вървят. Те излязоха заедно и в стаята настъпи тишина. След малко Джереми се премести на канапето и започна да яде от сандвичите с шунка. Инспекторът остави шапката и ръкавиците си върху креслото и после, поел дълбоко дъх, се обърна към присъстващите:

— Изглежда — заяви той, като говореше бавно и отчетливо, — някой е дошъл тук тази вечер съвсем непредвидено. — После погледна Клариса.

— Сигурна ли сте, че не очаквате някого? — попита той.

— О, да... да — отговори Клариса. — Не сме очаквали неканени посетители. А и видите ли, ние сме само четиримата, за да направим каре за бридж.

— Така ли? — попита инспекторът. — Аз самият много обичам бриджа.

— О, така ли? — попита Клариса. — Да не играете система Блакууд?

— Предпочитам конвенционалното наддаване — каза инспекторът. — Кажете, мисис Хейлшъм-Браун — продължи после той, — вие живеете тук отскоро, нали?

— Да — отвърна тя. — От близо шест седмици.

Инспекторът я изгледа изпитателно.

— И откакто живеете тук, не са ставали разни странни неща? — попита той.

Сър Раулънд се намеси, преди Клариса да успее да отговори:

— Какво точно имате предвид под „странни неща“, инспекторе?

Инспекторът се обърна към него:

— Ами съществува една доста любопитна история, сър — информира той сър Раулънд. — Тази къща навремето беше на мистър Селън — търговец на антики. Той умря преди шест месеца.

— Да — спомни си Клариса. — Станало е май при нещастен случай, нали?

— Точно така — каза инспекторът. — Паднал по стълбите и си счупил главата. — Той погледна Джереми и Хюго и добави: — Обявиха го за нещастен случай. Може да е било така, но може и да не е.

— Искате да кажете — попита Клариса — че някой може да го е бутнал?

Инспекторът се обърна към нея.

— Да — съгласи се той, — или пък може кой да го е ударил по главата... — Той направи пауза, а напрежението сред слушателите му — почти осезаемо. В настъпилата тишина инспекторът продължи: —

Някой може така да е нагласи тялото на Селън, че да изглежда сякаш е паднал по стълбите.

— Говорите за стълбите в тази къща? — попита неспокойно Клариса.

— Не, случило се е в неговия магазин — уведоми я инспекторът. — Разбира се, убедителни доказателства за това няма, но... този мистър Селън беше доста потайна личност.

— В какъв смисъл, инспекторе? — попита го сър Раулънд.

— Ами — започна инспекторът, — един или два пъти се наложи да ни дава обяснения за някои неща, както се казва. А веднъж и от Лондон, от Отдела за наркотици, дойдоха тук, за да го разпитват... — Той направи пауза, преди да продължи: — ... но не излезе нищо сериозно — просто подозрения от общ характер.

— Да, това е официалната версия — отбеляза сър Раулънд.

Инспекторът се обърна към него.

— Точно така, сър — рече многозначително той. — Официалната версия.

— Докато неофициално... — подкани го сър Раулънд.

ДжерEMI и Хюго и добави:

— Боя се, че не мога да навлизам в подробности — отвърна той и продължи: — Налице беше обаче едно доста любопитно обстоятелство. На бюрото на мистър Селън лежеше едно недовършено писмо, в което той споменаваше, че се сдобил с нещо, което описваше като несравнима рядкост, за което той... — инспекторът направи пауза, за да си спомни сякаш точните думи — за което той можел да гарантира, че не било фалшификат и искал за него четиринадесет хиляди лири.

Сър Раулънд се замисли.

— Четиринадесет хиляди лири — промълви той и продължи на висок глас: — Да, това са наистина много пари. Чудя се какво ли е било? Скъпоценност, предполагам, но думата фалшификат предполага... не зная, картина, може би?

ДжерEMI продължаваше да си похапва от сандвичите, а в това време инспекторът отговори:

— Да, вероятно. В магазина нямаше нищо, което би могло да струва толкова много. Това стана ясно от описа на застрахованите неща. Партньор на мистър Селън беше една жена, която си има свой

собствен бизнес в Лондон и която ни писа, заявявайки, че не може да ни окаже никаква помощ или да ни даде някаква информация.

Сър Раулънд бавно поклати глава и предположи:

— Значи може да е бил убит, а предметът, какъвто и да е бил той — откраднат.

— Напълно е възможно, сър — съгласи се инспекторът, — но все пак евентуалният крадец може и да не е успял да го намери.

— Ха, и защо мислите така? — попита сър Раулънд.

— Защото — отговори инспекторът — оттогава на два пъти магазинът е бил разбиван. Разбиван и претърсван.

Клариса изглеждаше озадачена.

— Защо ни казвате всичко това, инспектора — осведоми се тя.

— Защото, мисис Хейлшъм-Браун — започна инспекторът и се обърна към нея, — ми хрумна, че каквото и да е скрил мистър Селън, той може да го е скрил тук, в тази къща, а не в магазина си Мейдстън. Затова ви попитах дали не сте забеляза, ли нещо необичайно.

Вдигайки ръка, сякаш внезапно си е спомнила нещо, Клариса извика развълнувано:

— Точно днес някой звънна по телефона и поиска да говори с мен, а когато взех слушалката този, който ме търсеше, затвори. Това, в известен смисъл, е доста странно, нали? — Тя се обърна към Джереми и добави: — О, да, разбира се. Нали се сецтате, онзи човек, който дойде вчера и искаше да купи разни неща... беше едър мъж с костюм на карета. Поиска да купи това бюро.

Инспекторът прекоси стаята и отиде да разгледа бюрото.

— Това тук ли? — попита той.

— Да — отвърна Клариса. — Разбира се, аз му казах, че не е наше, за да го продаваме, но той не ми повярва. Предложи ми огромна сума пари, далеч повече, отколкото струва бюрото.

— Много интересно — гласеше коментарът на инспектора, докато разучаваше бюрото. — Нали знаете, че такива мебели често имат тайни чекмеджета.

— Да, това има — каза Клариса. — Но вътре нямаше нищо особено. Само някакви стари автографи.

Инспекторът изглеждаше заинтригуван.

— Старите автографи могат да бъдат с огромна стойност, доколкото знам — рече той. — Чии бяха те?

— Мога да ви уверя, инспекторе — осведоми го сър Раулънд, — че тези не бяха достатъчно редки, за да струват повече от лира-две.

Вратата откъм преддверието се отвори и в стаята влезе полицаят, носейки малка книжка и чифт ръкавици.

— Да, Джоунс? Какво има? — попита го инспекторът.

— Прегледах колата, сър — отговори Джоунс. — Само чифт ръкавици на мястото на шофьора. Но в страничното джобче намерих талона на колата. — Той подаде книжката на инспектора, а Клариса и Джереми се усмигнаха един на друг, чувайки силния уелски акцент на полицая.

Инспекторът разгледа регистрационния талон.

— Оливър Костело, „Морган Маншънс“ 27, Лондон SW3 — прочете той гласно. После, обръщайки се към Клариса, той рязко попита: — Идвал ли е днес тук мъж на име Костело?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Четиримата приятели размениха тайно гузни погледи. Клариса и сър Раулънд изглеждаха така сякаш и двамата искаха да кажат нещо, но Клариса беше тази, която заговори първа:

— Да — призна тя. — Беше тук около... — тя направи пауза и после продължи: — Я да видя... да, към шест и половина.

— Ваш приятел ли е? — попита я инспекторът.

— Не, не бих го нарекла приятел — отвърна Клариса. — Срещали сме се само един-два пъти. — Тя нарочно придоби смутен вид и после колебливо добави: — Малко е... малко е... неудобно, всъщност... — Тя погледна умолително към сър Раулънд, сякаш искаше да прехвърли топката към него.

Този джентълмен бързо се отзова на неизречената ѝ молба:

— Навярно, инспекторе — каза той, — ще е по-добре, ако аз ви обясня това положение на нещата.

— Моля, направете го, сър — отговори късо инспекторът.

— Ами — продължи сър Раулънд — това касае първата мисис Хейлшъм-Браун. Тя и мистър Хейлшъм-Браун се развеدهа едва преди година и съвсем наскоро тя се омъжи за Оливър Костело.

— Разбирам — отбеляза инспекторът. — Мистър Костело е идвал днес тук. — Той се извърна към Клариса. — Защо? — попита после той. — Имал ли е предварителна уговорка?

— О, не — бързо отговори тя. — Всъщност, когато Миранда... предишната мисис Хейлшъм-Браун напусна този дом, тя взе със себе си едно-две вещи, които не бяха нейни. Случило се така, че Оливър Костело имал път насам и просто се отби да ги върне.

— Какви неща? — веднага попита инспекторът.

Клариса беше готова с отговора си:

— Нищо важно — каза тя с усмивка. После взе от масичката до канапето малката сребърна табакера за цигари и протегна ръка, за да я покаже на инспектора. — Това беше едно от нещата — каза тя. —

Принадлежала е на майката на съпруга ми и той я ценеше по сантиментални причини.

Инспекторът погледна замислено Клариса за миг, преди да я попита:

— Колко време остана тук мистър Костело, когато пристигна в шест и половина?

— О, съвсем малко — отговори тя, като върна табакерата на масата. — Каза, че бързал. Някъде около десет минути, мисля, не повече.

— И срещата ви мина съвсем спокойно? — любопитства инспекторът.

— О, да — увери го Клариса. — Намирам, че беше много любезно от негова страна да си направи труда да върне тези неща.

Инспекторът помисли за миг, преди да попита:

— Спомена ли къде ще ходи, след като си тръгне оттук?

— Не — отговори Клариса. — Всъщност той излезе оттук — продължи тя и посочи френските прозорци. — Даже моята градинарка, мис Пийки, беше тук и предложи да го изпрати.

— Вашата градинарка. Тя тук ли живее? — осведоми се инспекторът.

— Ами да. Но не в самата къща, а в малката вила.

— Бих искал да поговоря с нея — реши инспекторът и после се обърна към полицаия: — Джоунс иди и я доведи!

— С вилата ни свързва и телефон. Да ѝ се обадя ли, инспекторе? — предложи Клариса.

— Ще бъдете ли така добра, мисис Хейлшъм-Браун? — отвърна инспекторът.

— Разбира се. Мисля, че още не си е легнала — каза Клариса и натисна едно копче на телефона, после се усмихна на инспектора, който в отговор се смути. Джереми се засмя на себе си и си взе още един сандвич.

Клариса заговори в слушалката:

— Ало, мис Пийки. Обажда се мисис Хейлшъм-Браун... Чудя се дали не бихте наминали за малко. Случи се нещо много важно... О, да, разбира се, че би било добре. Благодаря.

Тя остави слушалката на мястото ѝ и се обърна към инспектора:

— Мис Пийки точно си миела косата, но ще се облече и ще дойде веднага.

— Благодаря ви — каза инспекторът. — Все пак Костело може да е споменал на нея къде отива.

— Да, наистина, възможно е — съгласи се Клариса.

Инспекторът изглеждаше озадачен.

— Въпросът, който ме занимава — обърна се той към всички в стаята, — е защо колата на мистър Костело е още тук и къде е самият мистър Костело?

Клариса неволно погледна към лавиците с книги и тайника, после отиде до френските прозорци, за да види дали не идва мис Пийки. Джереми улови погледа ѝ, облегна се невинно назад и кръстоса крака, а инспекторът продължи:

— Очевидно тази мис Пийки е последният човек, който го е видял. Казвате, че си е тръгнал през тези врата. Заключихте ли след него?

— Не — отговори Клариса, която стоеше с гръб към инспектора до френския прозорец.

— О? — удиви се инспекторът. Нещо в тона му я накара да се обърне.

— Ами... аз... мисля, че не — отговори тя колебливо.

— Значи той може да се е върнал пак оттук — отбеляза инспекторът. После пое дълбоко дъх и сериозно заяви: — Мисис Хейлшъм-Браун, с ваше разрешение смятам да претърся къщата.

— Разбира се — отговори Клариса с приятелска усмивка. — Е, тази стая вече я видяхте. Тук няма къде да се скрие човек. — Тя дръпна завесите за малко, сякаш в очакване на мис Пийки и после възкликна: — Вижте! Оттук се влиза в библиотеката. — Тя отиде до вратата, отвори я и го покани: — Бихте ли желали да я разгледате?

— Благодаря — каза инспекторът. — Джоунс!

След като двамата полицаи влязоха вътре, инспекторът добави:

— Виж къде води онази врата, Джоунс! — махна той към друга някаква врата вътре в самата библиотека.

— Много добре, сър — отвърна полицаят и излезе през посочената врата.

Веднага щом се отдалечиха, сър Раулънд отиде до Клариса.

— Какво има от другата страна на тайника? — попита тихо той, посочвайки към тайната врата.

— Лавици за книги — кратко отговори тя.

Той кимна и с небрежна крачка отиде до канапето, когато чу гласа на полицаая:

— Просто друга врата към преддверието.

Двамата полицаи се върнаха в стаята.

— Добре — каза инспекторът. Той погледни сър Раулънд и от вниманието му изглежда не убягна, че той се е преместил.

— Сега да претърсим останалата част от къщата — обяви той и отиде до вратата към преддверието.

— Ще дойда с вас, ако не възразявате — предложи Клариса, — защото малката ми доведена дъщеря може да се събуди и уплаши. Не че е много вероятно. Изумително е колко дълбоко спят децата. На практика трябва да ги разтърсите, за да ги събудите.

Когато инспекторът отвори вратата, тя го попита:

— Имате ли деца, инспекторе?

— Момче и момиче — отговори кратко инспекторът, докато излизаше от стаята, след което прекоси преддверието и започна да се изкачва по стълбите.

— Колко хубаво — отбеляза Клариса и се обърна към полицаая: — Мистър Джоунс — даде му тя знак с ръка да мине преди нея. Той също излезе от стаята и тя незабавно го последва.

Веднага щом те излязоха, останалите трима се спогледаха един друг. Хюго изтри ръце, а Джереми избърса челото си.

— А сега какво? — попита той и си взе още един сандвич.

Сър Раулънд поклати глава.

— Тази работа не ми харесва — каза той. — Затъваме вече твърде надълбоко.

— Ако питате мен — посъветва ги Хюго, — може да направим само едно нещо. Да се измъкнем от тази каша. Да си признаем сега, преди да е станало твърде късно.

— По дяволите, не можем да направим това! — извика Джереми. — Ще бъде прекалено нечестно спрямо Клариса.

— Но ние ще я забъркаме в още по-голяма каша, ако я караме все така — настоя Хюго. — Как въобще ще се отървем от трупа? Полицията ще конфискува колата.

— Можем да използваме моята — предложи Джереми.

— Е, не ми харесва! — настоя Хюго. — Изобщо не ми харесва! По дяволите, та аз съм местен мирови съдия. Трябва да пазя репутацията си пред полицията. — Той се обърна към сър Раулънд: — Роли, какво ще кажете? Вие умеете да запазвате самообладание.

Сър Раулънд изглеждаше замислен.

— Признавам, че и на мен не ми харесва — отговори той, — но не мога да изляза от играта.

Хюго изглеждаше озадачен.

— Не ви разбирам — каза той на приятеля си.

— Приемете го на доверие, ако желаете, Хюго — каза сър Раулънд. Той изгледа замислено и двамата мъже и продължи: — Отзовахме се в крайно неприятно положение. Това се отнася за всички ни. Но ако се държим един за друг и късметът не ни изневери, мисля, че имаме шанс да се измъкнем от тази ситуация.

Джереми, изглежда, искаше да каже нещо, но сър Раулънд вдигна ръка и продължи:

— Когато полицията види, че Костело не е в къщата, те ще си заминат и ще започнат да го търсят другаде. В края на краищата има множество причини, поради които той може да е оставил колата си и да е продължил пеша. — Той посочи към двамата и продължи: — Всички тук сме уважавани хора — Хюго е мирови съдия, както ни припомни той, а Хенри Хейлшъм-Браун заема важен пост във Форин Офис...

— Да, да, а вие имате безукорна и дори забележителна кариера, както всички знаем — намеси се Хюго. — Добре тогава. Щом искате, нека продължаваме да лъжем тогава.

Джереми скочи на крака и кимна към нишата.

— Не може ли да сторим нещо сега? — попита той.

— Сега няма време — кратко отсече сър Раулънд. — Те ще се върнат всеки момент. Той е на сигурно място там.

Джереми неохотно се съгласи и кимна.

— Трябва да кажа, че Клариса е истинско чудо — отбеляза той. — Окоето ѝ не трепва. А инспекторът е изцяло под нейна власт.

На входната врата се позвъни.

— Предполагам, че това е мис Пийки — обяви сър Раулънд. — Уоръндър, ще идеш ли да ѝ отвориш?

Веднага щом Джереми излезе от стаята, Хюго се обърна към сър Раулънд:

— Какво става, Роли? — изсъска Хюго настойчиво. — Какво ви каза Клариса, когато останахте сами?

Сър Раулънд отвори уста да каже нещо, но тъй като чу Джереми и мис Пийки да се поздравяват на прага, направи жест, който означаваше „не сега“.

— Мисля, че ще е по-добре да влезете тук — казваше Джереми на мис Пийки, докато затръшваше входната врата. Миг по-късно градинарката го последва в гостната с вид на човек, който се е облякъл набързо. На главата си беше увила пешкир.

— За какво е всичко това? — осведоми се тя. — Мисис Хейлшъм-Браун звучеше толкова тайнствено по телефона. Да не се е случило нещо?

Сър Раулънд се обърна към нея възможно най-учтиво:

— Съжалявам, че ви обезпокоихме така, мис Пийки — извини се той. — Седнете, моля. — И той ѝ посочи един стол до масичката за бридж.

Тя благодари на Хюго, който ѝ помогна да се настани на стола. После и той се отпусна в едно далеч по-удобно кресло, а в това време сър Раулънд каза на градинарката:

— Всъщност полицията е тук и...

— Полицията? — прекъсна го мис Пийки стреснато. — Да няма кражба?

— Не, не е кражба, ами...

Той спря, защото Клариса, инспекторът и полицаят се върнаха в стаята. Джереми седна на канапето, а сър Раулънд зае позиция зад него.

— Инспекторе, това е мис Пийки — заяви Клариса.

Инспекторът отиде при градинарката. Неговото „Добър вечер, мис Пийки“ беше придружено със скован поклон.

— Добър вечер, инспекторе — отговори мис Пийки. — Точно питах сър Раулънд дали не е станала някоя кражба или нещо такова?

Инспекторът я погледа известно време някак изпитателно и заговори едва след минута-две:

— Получихме много особено телефонно обаждане, което ни доведе тук — каза ѝ той. — И смятаме, че може би вие ще сте в

състояние да ни помогнете да си изясним нещата.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Изявлението на инспектора беше посрещнато от мис Пийки с весел смях.

— Това се казва мистерия! Страшно забавно! — извика тя развеселена.

Инспекторът се намръщи.

— Отнася се до мистър Костело — поясни той. — Мистър Оливър Костело от „Морган Маншънс“ 27, Лондон SW3. Според мен това е в района на Челси.

— Никога не съм го чувала — гласеше твърдият отговор на мис Пийки.

— Той е идвал тук тази вечер, за да се види с мисис Хейлшъм-Браун — припомни ѝ инспекторът, — и разбрах, че вие сте го съпроводици през градината.

Мис Пийки се плесна по бедрото.

— А, онзи човек — сети се тя. — Мисис Хейлшъм-Браун наистина спомена името му. — Тя погледна инспектора вече леко заинтригувана. — Да, какво искате да знаете? — попита после.

— Бихме искали да знаем — рече инспекторът, говорейки бавно, като премисляше думите си, — какво точно се е случило и кога за последен път сте го видели?

Мис Пийки помисли за миг, преди да отговори:

— Я да видя сега — рече тя. — Излязохме през Френските прозорци и аз му казах, че ако иска да вземе автобуса, има по-пряк път, а той каза, че не искал, защото бил дошъл с колата си, която оставил до конюшната.

Тя се усмихна широко на инспектора, сякаш очакваше похвала за сбитото описание на случилото се, но той само замислено произнесе:

— Не е ли доста странно, че си е оставил колата на такова място?

— Точно същото си помислих и аз — съгласи се мис Пийки и тупна инспектора по ръката, докато говореше. Той се сепна някак изненадано, а тя продължи: — Човек би си казал, че ще докара колата

до централния вход, нали? Ала хората са толкова странни. Никога не знаеш какво ще направят. — Тя гръмко се разсмя.

— После какво стана? — попита инспекторът.

Мис Пийки сви рамене.

— Ами той отиде до колата си и предполагам, че си е тръгнал — отговори тя.

— Видяхте ли го да си тръгва?

— Не... почнах да си прибирам инструментите — гласеше отговорът на градинарката.

— Значи тогава сте го видели за последен път? — наблегна на думите си инспекторът.

— Да, защо?

— Защото колата му е още тук — каза ѝ инспекторът. После продължи, като говореше бавно, натъртвайки на всяка своя дума: — В седем и четиридесет и девет някой звънна в полицейското управление и каза, че имало убит човек в Копълстън Корт.

Мис Пийки изглеждаше ужасена.

— Убит?! — извика тя. — Тук? Това е нелепо!

— Явно всички така смятат — сухо забеляза инспекторът и погледна многозначително сър Раулънд.

— Разбира се — продължи мис Пийки, — знам, че има разни мании, дето нападат жени, но... вие казвате, че бил убит мъж...

Инспекторът рязко я прекъсна:

— Да сте чували друга кола да идва насам тази вечер? — попита грубо той.

— Само тази на мистър Хейлшъм-Браун — гласеше отговорът.

— На мистър Хейлшъм-Браун? — попита инспекторът и повдигна вежди. — Мислех, че го очакват да се прибере много късно.

Погледът му се премести към Клариса, която побърза да обясни:

— Съпругът ми наистина се прибра у дома, но трябваше отново да излезе почти веднага след това.

На лицето на инспектора се изписа преднамерено търпеливо изражение.

— О, така ли? — рече той подчертано любезно. — И в колко точно се прибра у дома?

— Чакайте да видя... — заекна Клариса, — трябва да е било около...

— Беше четвърт час преди края на работното ми време — вметна мис Пийки. — Аз често работя извънредно, инспекторе. Никога не спазвам определените часове — поясни тя. — Работи с желание, това е моето мото — продължи градинарката и силно удари по масата, докато говореше. — Да, трябва да е било към седем и петнадесет, когато се прибра мистър Хейлшъм-Браун.

— Значи малко след като си е тръгнал мистър Костело — отбеляза инспекторът. Той отиде в средата на стаята, а тонът му се смени едва забележимо, когато продължи: — Той и мистър Хейлшъм-Браун вероятно са се разминали.

— Искате да кажете — замислено произнесе мис Пийки, — че той може да се е върнал отново? Да се види с мистър Хейлшъм-Браун?

— Оливър Костело изобщо не се е връщал повторно в къщата! — рязко се намеси Клариса.

— Но вие не може да сте сигурна в това, мисис Хейлшъм-Браун — не се съгласи с нея градинарката. — Може да е влязъл през френския прозорец без вие да разберете. — Тя направи пауза и после извика: — Божке! Да не мислите, че той е убил мистър Хейлшъм-Браун! Съжалявам, че го казвам.

— Разбира се, че не е убил Хенри — гневно отсече Клариса.

— Къде отиде съпругът ви, когато излезе от къщи? — попита я инспекторът.

— Нямам представа — късо отвърна Клариса.

— Той не ви ли казва обикновено къде отива? — настоя инспекторът.

— Никога не го питам — каза Клариса. — Мисля, че би било страшно отегчително за мъжа, ако жената непрекъснато задава въпроси.

Внезапно мис Пийки изквича.

— Колко глупаво от моя страна! — провикна се тя. — Разбира се, че щом колата на този мъж е все още тук, значи той трябва да е убитият. — Тя се затресе от смях.

Сър Раулънд скочи на крака.

— Нямаме никакви основания да смятаме, че е убит, който и да било, мис Пийки — с достойнство заяви той. — Всъщност инспекторът смята, че това е просто някакъв глупав номер.

Мис Пийки съвсем определено не беше на това мнение.

— Ами колата? — настоя тя. — Наистина мисля, че е много подозрително, задето тази кола е все още тук. — Тя стана и се приближи до инспектора. — Потърсихте ли трупата, инспекторе? — попита тя нетърпеливо.

— Инспекторът вече претърси къщата — отвърна сър Раулънд, преди полицаят да успее да каже нещо. В отговор бе възнаграден с укорителен поглед от инспектора, когото мис Пийки захвана да тупа по рамото, като продължаваше да сипе своите предположения.

— Сигурна съм, че Елгинови имат пръст в тази работа — икономът и тази негова жена, която има претенции да се нарича готвачка — довери градинарката на инспектора. — От доста време ги подозирам. Когато идвах насам, видях, че прозорецът на спалнята им свети. А това само по себе си е подозрително. Те почиват тази вечер, а обикновено не се връщат преди единадесет. — Тя сграбчи инспектора за ръката. — Претърсихте ли тяхното жилище? — настоятелно го попита мис Пийки.

Инспекторът отвори уста, за да каже нещо, но тя го прекъсна, като отново го тупна по рамото.

— Чуйте сега — започна мис Пийки. — Да предположим, че този мистър Костело е разпознал в Елгин някой човек с криминално досие. Костело навярно ще е решил да се върне тук и да предупреди мисис Хейлшъм-Браун и Елгин го е убил.

Страшно доволна от себе си, тя огледа бързо стаята и продължи:

— Тогава, разбира се, Елгин ще е трябвало бързо да скрие някъде трупата, така че по-късно през нощта да може да се отърве от него. Сега се чудя къде ли го е скрил? — риторично попита тя, като се палеше все повече и повече от собствените си предположения. После посочи към френските прозорци и започна: — Зад завесата или...

Тя веднага беше прекъсната от Клариса, която ядосано се намеси:

— О, това вече е прекалено, мис Пийки. Няма никой скрит зад завесите. И съм сигурна, че Елгин никога не е убивал, когото и да било. Това е пълен абсурд.

Мис Пийки се обърна.

— Толкова сте доверчива, мисис Хейлшъм-Браун — укори тя работодателката си. — Когато станете на моите години, ще разберете,

че хората твърде често не са това, което изглеждат. — Тя гръмко се разсмя и пак се завъртя към инспектора.

Когато той отвори уста, за да каже нещо, тя пак го тупна по рамото.

— Така — продължи тя, — къде човек като Елгин би скрил трупа? Между библиотеката и тия лавици тук има нещо като килер. Предполагам, че сте погледнали и там, нали?

Сър Раулънд побърза да се намеси:

— Мис Пийки, инспекторът погледна както тук, така и в библиотеката — настоя той.

Инспекторът обаче, след изпитателен поглед към сър Раулънд, се обърна към градинарката.

— Какво имате предвид под „нещо като килер“, мис Пийки? — осведоми се той.

Докато тя отговаряше, останалите в стаята изглеждаха напрегнати до краен предел.

— О, това е едно чудесно местенце за игра на криеница. Навярно хич и не подозирате, че го има. Елате да ви го покажа.

Тя отиде до тайника, следвана от инспектора Джереми скочи на крака в мига, в който Клариса извика силно:

— Не!

Инспекторът и мис Пийки се обърнаха да погледнат.

— Там няма нищо — уведоми ги Клариса. — Знам, защото наскоро минах оттам на път за библиотеката.

Гласът ѝ заглъхна. Мис Пийки разочаровано промърмори:

— Е, добре, в такъв случай значи... — и тя се дръпна оттам. Инспекторът обаче я накара да се върне.

— Все пак ми покажете, мис Пийки — нареди гой. — Бих искал да погледна вътре.

Мис Пийки отиде до лавиците.

— Първоначално тук си е било врата — поясни тя. — Сложена да съответства на онази там — Сетне вдигна ръчката, като в същото време поясняваше: — Дърпате лоста назад и вратата се отваря. Виждате ли?

В този момент вратата наистина се отвори и трупът на Оливър Костело се свлече и падна на земята. Мис Пийки изпищя.

— Така — отбеляза инспекторът, като мрачно погледна Клариса.
— Сбъркали сте значи, мисис Хейлшъм-Браун. Както изглежда, тази вечер тук наистина е било извършено убийство.

Писъкът на мис Пийки се извиси в кресчендо.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Десет минути по-късно атмосферата в стаята като че ли беше малко по-спокойна, защото мис Пийки вече я нямаше. Както, всъщност, Хюго и Джереми. Трупът на Оливър Костело обаче все така лежеше проснат в нишата, а вратата стоеше отворена. Клариса лежеше на канапето, а сър Раулънд седеше до нея и държеше чаша бренди, от която се опитваше да ѝ даде да пие. Инспекторът говореше по телефона, а полицаят все така продължаваше да пази вратата.

— Да, да... — казваше в това време инспекторът. — Какво има?... Шофьор, избягал след пътна злополука?... Къде?... О, разбирам... Да, добре, прати ги веднага, щом можеш... Да, ще искаме и снимки... Да, изобщо вземете всички данни.

Той постави слушалката на мястото ѝ и отиде при полицаия.

— Всичко се струпва наведнъж — оплака се той на колегата си. — Седмици наред нищо не се случва, а сега изведнъж съдебният лекар е зает заради тежка автомобилна катастрофа — ударът е станал на Лондонския път. Това значи, че много ще се забавим. Обаче ще трябва да продължим, доколкото можем, докато пристигне оперативна група с лекар. — Той махна към трупа. — По-добре да не го местим, преди да са направени снимките — заяви той. — Не че те ще ни кажат нещо. Той не е бил убит тук, вкаран е вътре по-късно.

— Откъде знаете, сър? — попита полицаят.

Инспекторът погледна килима.

— Вижда се следата, която са оставили обувките му — посочи той, като се наведе зад канапето. Полицаят коленичи до него.

Сър Раулънд надникна над облегалката и после се обърна към Клариса и я попита:

— Как се чувствате сега?

— По-добре, Роли, благодаря — отговори тя едва чуто.

Двамата полицаи се изправиха на крака.

— Май ще е по-добре да затворим онази врата зад книгите — нареди инспекторът на колегата си. — Не искам повече истерии.

— Добре, сър — отговори полицаят.

Той затвори вратата, така че трупът да не се вижда. Докато правеше това, сър Раулънд стана от канапето и се обърна към инспектора:

— Мисис Хейлшъм-Браун получи силен шок — каза той на полицая. — Мисля, че за нея ще е най-добре да се качи в стаята си и да полегне.

Учтиво, но с известна резервираност инспекторът отвърна:

— Разбира се, сър, но след малко. Първо бих искал да й задам няколко въпроса.

Сър Раулънд се опита да бъде настоятелен:

— Тя наистина не е в състояние да бъде разпитвана в момента.

— Добре съм, Роли — немощно се намеси Клариса. — Наистина съм добре.

Сър Раулънд се обърна към нея предупредително:

— Много смело от ваша страна, скъпа моя — каза той, — но наистина смятам, че ще е по-разумно ако отидете да си починете малко.

— Скъпи чичо Роли — отговори Клариса с усмивка, а на инспектора тя каза: — Понякога го наричам чичо Роли, въпреки че ми е опекун, а не чичо. Но той винаги е бил толкова мил с мен.

— Да, виждам — гласеше сухият отговор.

— Питайте ме каквото искате, инспекторе — продължи Клариса добродушно. — Макар всъщност да смятам, че не мога да ви помогна кой знае колко, защото, боя се, просто нищо не знам за тази работа.

Сър Раулънд въздъхна, леко поклати глава и се отдалечи.

— Няма да ви безпокоим много, мадам — увери я инспекторът. Той отиде до вратата на библиотеката, отвори я и се обърна към сър Раулънд: — Ще се присъедините ли към другите джентълмени в библиотеката, сър? — предложи той.

— Мисля, че е по-добре да остана тук, в случай че... — започна сър Раулънд, само за да бъде прекъснат от инспектора, който каза твърдо:

— Ще ви повикам, ако стане наложително, сър. В библиотеката, моля!

След кратък дуел с погледи сър Раулънд отстъпи сразен и отиде в библиотеката. Инспекторът затвори вратата след него и мълчаливо

посочи на полицая да седне и да си води бележки. Клариса спусна крака на пода и седна изправена на канапето, докато полицаят вадеше бележник и молив.

— И така, мисис Хейлшъм-Браун — започна инспекторът, — ако сте готова, да започваме. — Той взе табакерата от масичката до канапето, обърна я с капака нагоре, после я отвори и погледна цигарите в нея.

— Миличкият чичо Роли! Винаги иска да ми спести всичко — каза Клариса на инспектора с очарователна усмивка. После, като видя, че той държи табакерата в ръка, застана нащрек. — Това няма да бъде разпит, придружен с изтезания или нещо подобно, нали? — попита тя, опитвайки се въпросът ѝ да прозвучи като шега.

— Нищо подобно, мадам, уверявам ви — рече инспекторът. — Само няколко незначителни въпроса. — Той се обърна към полицая: — Готов ли си, Джоунс? — После издърпа един стол от масичката за бридж, завъртя го и седна с лице към Клариса.

— Готов съм, сър — отвърна Джоунс.

— Хубаво. Значи, мисис Хейлшъм-Браун — започна инспекторът, — твърдите, че не сте знаели за трупа, скрит в нишата?

Полიცаят почна да си записва, докато Клариса отговаряше с широко отворени очи:

— Не, разбира се, че не. Ужасно! — Тя потръпна. — Направо е ужасно!

Инспекторът я гледаше въпросително.

— Когато претърсвахме тази стая — попита той, — защо не ни покажете тази ниша?

Клариса отвърна на погледа му с още по-широко отворени невинни очи.

— Знаете ли — рече тя, — изобщо не ми хрумна. Ние, видите ли, не я използваме, затова и не се сетих.

Инспекторът атакува:

— Но вие казахте — напомни ѝ той, — че наскоро сте минали оттам на път за библиотеката.

— О, не — бързо извика Клариса. — Трябва да сте ме разбрали погрешно. — Тя посочи към вратата на библиотеката. — Това, което имах предвидеше, че бяхме минали през онази врата за библиотека.

— Да, вероятно не съм ви разбрал — мрачно отбеляза инспекторът. — Така, нека поне това изясним. Изобщо, казвате, не сте знаели, че мистър Костело се е връщал пак тук, нито пък за какво се е връщал.

— Не, просто не мога да си представя — отвърна Клариса, а гласът ѝ звучеше невинно и искрено.

— Но фактите потвърждават, че той наистина се е връщал — настоя инспекторът.

— Да, разбира се. Сега вече всички знаем това.

— Е, той трябва да е имал причина да го направи — изтъкна инспекторът.

— Предполагам — съгласи се Клариса. — Но нямам никаква представа каква е тя.

Инспекторът помисли за момент и после опита друг подход.

— Смятате ли, че е дошъл повторно, за да се срещне със съпруга ви? — предложи той.

— О, не — бързо отговори Клариса. — Напълно съм сигурна в това. Хенри и той никога не са се обичали.

— О! — възкликна инспекторът. — Никога не са се обичали. Не знаех това. Да не са били скарани за нещо?

Клариса отново заговори припряно, за да предотврати новата и потенциално опасна насока, която вземаше разпитът.

— О, не — увери тя инспектора, — не, не са се карали. Хенри просто смяташе, че той носи неподходящи обувки. — Тя се усмихна закачливо. — Нали знаете какви чудаци са мъжете понякога.

Погледът на инспектора говореше, че той лично не е наясно с тези неща.

— И вие сте абсолютно сигурна, че Костело не би се върнал тук, за да се види с вас?

— С мен? — повтори невинно Клариса. — О, да, сигурна съм. Пък и каква причина би имал?

Инспекторът пое дълбоко дъх. После я попита като говореше бавно и наблягаше на думите:

— Има ли някой друг в къщата, с когото би могъл да иска да се срещне? Моля ви да помислите добре, преди да отговорите!

Клариса отново го погледна с очи, пълни с невинност.

— Не мога да се сетя за такъв — настоя тя. — Искам да кажа, че просто няма с кого.

Инспекторът стана, завъртя стола и го върна на масичката за бридж. После закрачи бавно из стаята и започна да разсъждава на глас.

— Мистър Костело идва тук — започна бавно той, — и връща нещата, които първата мисис Хейлшъм-Браун е взела по грешка. После се сбогува. Но по-късно пак се връща в къщата.

Той отиде до френските прозорци.

— Да допуснем, че е влязъл оттук — продължи той и посочи към тях. — Бива убит, а трупът му — напъхан в онази ниша и всичко това в рамките на десет-двадесет минути.

Инспекторът се обърна бавно към Клариса.

— И никой нищо не е чул? — заключи той с въпросителна интонация. — Това е трудно за вярване.

— Зная — съгласи се Клариса. — И за мен е трудно да го приема. Наистина е необичайно, нали?

— Няма спор — потвърди инспекторът с ироничен глас. След това опита за последно: — Мисис Хейлшъм-Браун, напълно ли сте сигурна, че не сте чули нищо? — попита той многозначително.

— Нищо не съм чула — отговори тя. — Странно наистина!

— Не ще и дума! — мрачно отбеляза инспекторът. Направи пауза, после отиде до вратата, водеща към преддверието и я отвори. — Е, това всичко засега, мисис Хейлшъм-Браун.

Клариса стана и тръгна живо към библиотеката, ала инспекторът я спря.

— Не оттам, ако обичате — нареди той и я отведе до вратата към преддверието.

— Но аз всъщност мисля да отида при другите — възрази тя.

— По-късно, ако нямате нищо против — отсеке инспекторът.

Клариса излезе през вратата с огромна неохота.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Инспекторът затвори вратата след Клариса и после отиде при полицаия, който продължаваше да пише в бележника си.

— Къде е другата жена? Градинарката. Мис... ъ-ъ-ъ... Пийки? — попита инспекторът.

— Сложих я да легне в една от стаите — каза полицаят на началника си. — Тоест чак когато дойде на себе си след истеричния пристъп. Измъчих се с нея, казвам ви, смееше се и плачеше едновременно, беше ужасно.

— Ако мисис Хейлшъм-Браун желае да отиде да поговори с нея, няма проблем — каза инспекторът. — Но не бива да говори с онези тримата. Не бива да допускаме да уеднаквят версиите си и да се разберат какво да говорят. Надявам се, че си заключил вратата на библиотеката към преддверието?

— Да, сър — увери го полицаят. — Ключът е у мен.

— Изобщо не зная какво да мисля за тях — призна инспекторът на своя колега. — Всички те са уважавани хора. Хейлшъм-Браун е дипломат от Форин Офис, Хюго Бърч е мирови съдия, с когото се знаем, а другите двама гости на Хейлшъм-Браун приличат на хора от висшето общество, с добри обноски... е, разбираш какво имам предвид... Но има нещо странно. Никой от тях не е откровен с нас, включително и мисис Хейлшъм-Браун. Кривят нещо и аз съм твърдо решен да разбера какво и дали това има нещо общо с убийството или не.

Той протегна ръце над главата си, сякаш търсеше вдъхновение свише и после отново се обърна към полицаия:

— Е, хайде да приключваме с тази работа! — каза инспекторът. — Почваме ги един по един.

Когато полицаят стана прав, инспекторът промени решението си.

— Не, чакай малко. Първо ще поговоря с онова приятелче иконома — реши той.

— Елгин ли?

— Да, Елгин. Повикай го. Имам усещането, че той знае нещо.

— Разбира се, сър — отговори полицаят. Когато излезе от стаята, той видя Елгин да се мотае около гостната. Икономът нерешително се престори, че тръгва да се качва по стълбите, но спря, когато полицаят го повика и влезе в стаята силно притеснен.

Полицаят затвори вратата и зае отново мястото си, за да води бележки, а инспекторът посочи на иконома един от столовете на масичката за бридж. Елгин седна и разпитът започна.

— И така, тази вечер вие тръгнахте на кино — напомни инспекторът на иконома, — но се върнахте обратно. Защо?

— Казах ви, сър — отговори Елгин. — Съпругата ми не се чувстваше добре.

Инспекторът го погледна право в очите.

— Вие пуснахте мистър Костело в къщата, когато той дойде тук тази вечер, нали? — попита той.

— Да, сър.

Инспекторът се отдалечи на известно разстояние от Елгин, но внезапно се върна.

— Защо не ни казахте веднага, че онази кола е на мистър Костело? — попита той.

— Не знаех чия беше колата, сър. Мистър Костело не дойде с кола до входната врата. Дори не знаех, че е дошъл с кола.

— Не ви ли се стори странно? Да остави колата си до конюшните? — подпита го инспекторът.

— Ами, да, сър, предполагам, че имате право — отговори икономът. — Но се надявам, че е имал някаква причина за това.

— Какво искате да кажете? — попита бързо инспекторът.

— Нищо, сър — отвърна Елгин. Той изглеждаше прекалено доволен от себе си. — Съвсем нищо.

— Виждали ли сте преди мистър Костело? — гласът на инспектора прозвуча троснато.

— Никога, сър — увери го Елгин.

Инспекторът зададе следващия си въпрос някак многозначително:

— Не се върнахте тази вечер заради мистър Костело, нали?

— Казах ви, сър — рече Елгин. — Съпругата ми...

— Не искам да слушам повече за съпругата ви! — прекъсна го инспекторът и се отдалечи от него, след което продължи: — Откога работите за мисис Хейлшъм-Браун?

— От шест седмици — гласеше отговорът.

Инспекторът се обърна с лице към Елгин.

— А преди това?

— Аз... бях в малка почивка — смутено отговори икономът.

— В почивка значи? — повтори инспекторът подозрително. Направи пауза и продължи: — Вие знаете, че при създалите се обстоятелства ще се наложи вашите препоръки да бъдат прегледани много внимателно.

Елгин понечи да се изправи.

— Това ли ще е всичко... — започна той, но спря и пак седна. — Аз... аз не бих искал да ви заблуждавам, сър — продължи той. — Нищо нередно няма. Това, което искам да кажа, е, че тъй като оригиналните препоръки са скъсани... а аз не мога да си спомня много добре как бяха написани...

— Значи сам сте си написали препоръките? — прекъсна го инспекторът. — Така излиза, нали?

— Не съм искал да сторя нещо лошо — запротестира Елгин. — Трябваше да се прехранвам...

Инспекторът пак го прекъсна:

— За момента не ме интересуват фалшиви препоръки — каза той на иконома. — Искам да науча какво се е случило тук тази вечер и какво знаете за мистър Костело.

— Никога преди не съм го виждал — настоя Елгин. Поглеждайки към вратата на преддверието, той продължи: — Но имам представа защо е дошъл.

— О, и защо? — поиска да узнае инспекторат.

— Да изнудва — каза Елгин. — Държи я нещо.

— Под „държи я“ — каза инспекторът — приемам, че имате предвид мисис Хейлшъм-Браун?

— Да — продължи нетърпеливо Елгин. — Дойдох да я попитам дали ще иска още нещо и ги чух да си говорят.

— Какво точно чухте?

— Чух я да казва „Но това е изнудване. Няма да го допусна!“ — Докато цитираше Клариса гласът на Елгин прозвуча доста драматично.

— Хм — произнесе инспекторът със съмнение. — Нещо друго?

— Няма — призна Елгин. — Спряха, когато влязох, а когато излязох, заговориха по-тихо.

— Разбирам — отбеляза инспекторът. Той гледаше съсредоточено иконома, очаквайки той да продължи.

Елгин стана от стола. Той почти хленчеше, когато помоли инспектора:

— Нали няма да постъпите жестоко с мен, сър? И без друго доста изстрадах.

Инспекторът го погледа известно време и после го освободи с думите:

— Е, от мен да мине. Махайте се.

— Да, сър. Благодаря, сър — отговори припряно Елгин и побърза да излезе от стаята през вратата към преддверието.

Инспекторът погледа малко след него и после се обърна към полицаия:

— Изнудване, а? — промърмори той и двамата с колегата си се спогледаха.

— А мисис Хейлшъм-Браун на пръв поглед изглежда уж толкова мила жена — отбеляза полицаят със строг поглед.

— Да... Е, човек никога не може да бъде сигурен — заяви инспекторът. Той направи пауза, след това нареди рязко: — Сега искам да видя мистър Бърч.

Полицаят отиде до вратата на библиотеката.

— Мистър Бърч, моля!

Хюго мина през вратата с дързък и доста предизвикателен вид. Полицаят затвори след него и седна близо до масата, а инспекторът поздрави Хюго го учтиво:

— Влезте, мистър Бърч — покани го той. — Седнете, моля. — Хюго седна и инспекторът продължи: — Боя се, че цялата работа е много неприятна, сър. Какво можете да ни кажете вие относно случилото се?

Хюго тропна с калъфа си за очила по масата и предизвикателно отговори:

— Абсолютно нищо.

— Абсолютно нищо? — учуди се инспекторът.

— Какво очаквате да кажа? — възрази Хюго. — Една проклета жена отваря един проклет килер и оттам изпада един проклет труп! — Той нетърпеливо изсумтя. — Направо ми изкара ума! Още не съм се съвзел. — Хюго изгледа свирепо инспектора. — Няма полза да ме питате каквото и да било — каза твърдо той, — защото нищо не зная по въпроса!

Инспекторът изгледа втренчено Хюго за миг, преди да го попита:

— Значи това е вашето твърдение, така ли? Просто, че не знаете нищо по въпроса?

— Казвам ви — повтори Хюго, — не съм го убил аз! — И пак погледна свирепо и предизвикателно. — Дори не го познавах.

— Дори не сте го познавали — повтори инспекторът. — Много добре. Не твърдя, че го познавате. И със сигурност не съм твърдял, че вие сте го убили. Но не мога да повярвам, че не знаете нищо, както се изразихте преди малко. Затова нека с общи усилия установим какво точно знаете. Да започнем с това, че поне сте чували за него.

— Да — озъби се Хюго, — и то съм чувал, че не бил стока.

— В какъв смисъл? — спокойно попита инспекторът.

— О, не зная — тросна се Хюго. — Бил от този тип, който се харесва на жените и който не се разбира с мъжете. Нещо такова.

Инспекторът направи пауза, преди да попита предпазливо:

— Нямате представа защо се е връщал в къщата за втори път тази вечер?

— Ни най-малка — отговори Хюго.

Инспекторът се поразходи из стаята и рязко се обърна с лице към Хюго.

— Мислите ли, че е имало нещо между него и настоящата мисис Хейлшъм-Браун?

Хюго изглеждаше шокиран.

— С Клариса? Мили Боже, не! Тя е толкова свястно момиче. И не ѝ липсва разум. Дори не би погледнала мъж като него.

Инспекторът направи отново пауза и накрая каза:

— Значи не можете да ни помогнете?

— Съжалявам, но това е положението — отвърна Хюго, опитвайки се думите му да прозвучат безгрижно.

Правейки последен опит да изтръгне от него поне откъслечна информация, инспекторът попита:

— Нямате ли поне представа защо трупът беше в нишата?
— Разбира се, че не — отговори Хюго, сега вече обиден.
— Благодаря ви, сър — каза инспекторът и му обърна гръб.
— Какво? — попита Хюго със съмнение.

— Това е всичко. Благодаря ви, сър — повтори инспекторът. Той отиде до бюрото и вдигна оттам някаква червена книжка, която лежеше отгоре му.

Хюго стана, взе калъфа си за очила и точно тръгваше към библиотеката, когато полицаят стана и му препречи пътя. Тогава Хюго тръгна към френските прозорци, но полицаят каза:

— Моля насам, мистър Бърч — и отвори вратата към преддверието. Хюго се предаде и излезе през вратата, която полицаят затвори след него.

Инспекторът отнесе червената книга до масичката за бридж, седна и я отвори, а в това време полицаят иронично отбеляза:

— Мистър Бърч се оказа страшно словоохотлив, а? Забележете, че никак не е добре за един мирови съдия да се забърква в убийство.

Инспекторът започна да чете на глас:

— Делахей, сър Раулънд Едуард Марк, адвокат...

— Какво е това? — попита полицаят. Той надникна през рамото на инспектора. — О, „Кой кой е“.

Инспекторът продължи да чете:

— Завършил Итън, Тринити Колидж... хм... Аташе към Форин Офис... заместник-секретар... Мадрид... посланик...

— О! — възкликна полицаят, чувайки последната дума.

Инспекторът го погледна ядосано и продължи:

— Константинопол, Форин Офис... пратен със специални пълномощия... Клубове „Будълс“ и „Уайтс“.

— С него ли искате да говорите сега, сър? — попита полицаят.

Инспекторът помисли за момент.

— Не — реши после. — Той е най-интересния от компанията, затова ще го оставя за края. Да се заемем сега с младия Уоръндър.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Полицаят застана на прага на библиотеката и извика:

— Мистър Уоръндър, моля!

Джереми влезе, опитвайки се без успех да си придаде съвършено безгрижен вид. Полицаят затвори вратата и се върна на мястото си до масата, а инспекторът леко се надигна и издърпа за Джереми един стол от масичката за бридж.

— Седнете — нареди той рязко и се върна на мястото си. Джереми седна и инспекторът попита официално:

— Името ви?

— Джереми Уоръндър.

— Адрес?

— „Брод Стрийт“ 340 и „Гровнър Скуеър“ 34 — отговори Джереми, опитвайки се да говори нехайно. Той погледна към полицаия, който записваше всичко това и добави: — Адрес в провинцията — Хепълстън, Уилтшир.

— От това мога да заключа, че вие сте джентълмен със самостоятелни доходи — отбеляза инспекторът.

— Боя се, че не е така — призна с усмивка Джереми. — Личен секретар съм на сър Кенет Томсън, президент на „Саксън-Арейбиън Ойл“. Това са неговите адреси.

Инспекторът кимна.

— Разбирам. От колко време работите за него?

— От около година. Преди това четири години бях личен асистент на мистър Скот Ейджиъс.

— А, да — рече инспекторът. — Онзи богат бизнесмен от Сити, нали? — Той помисли за миг, преди да продължи разпита. — Познавахте ли този човек — Оливър Костело?

— Не, до тази вечер не бях и чувал за него — каза Джереми.

— И не сте го виждали днес, когато е дошъл по-рано тук? — продължи инспекторът.

— Не — отвърна Джереми. — Отидох до клуба за голф с останалите. Ние, видите ли, вечеряхме там, понеже прислугата тази вечер почиваше и затова мистър Бърч ни покани в клуба.

Инспекторът кимна с глава. След кратка пауза той попита:

— Мисис Хейлшъм-Браун беше ли поканена?

— Не, не беше — каза Джереми.

Инспекторът повдигна вежди и Джереми по-бърза да поясни:

— Тоест — поясни той, — ако желаете, тя можеше да дойде с нас.

— Искате да кажете — запита инспекторът, — че е била поканена и е отказала?

— Не, не — припряно отвърна Джереми, като изглеждаше някак стреснат. — Това, което исках да кажа бе, че... ами, Хейлшъм-Браун обикновено се прибирал много уморен и Клариса каза, че щели както обикновено да импровизират нещо за вечеря.

Инспекторът изглеждаше озадачен.

— Я да изясним това — сприхаво рече той. — Мисис Хейлшъм-Браун е очаквала съпруга си да се прибере за вечеря, така ли? Не е знаела, че малко след като се прибере, той ще излезе отново?

Сега вече Джереми изглеждаше съвършено объркан.

— Аз... ъ-ъ-ъ... ами... ъ-ъ-ъ... всъщност не зная — заекна той. — Не... сега като споменахте, тя сякаш каза, че той щял да излиза някъде вечерта.

Инспекторът стана и се отдалечи от Джереми.

— Тогава ми се вижда чудно — отбеляза той, — че мисис Хейлшъм-Браун не е дошла с трима ви в клуба, вместо да остава тук и да вечеря сама.

Джереми се завъртя на стола си, за да погледне инспектора.

— Ами... е... ами... — започна той, но после доби увереност и бързо продължи: — Имам предвид малката — заради Пипа, нали разбирате... Клариса не обича да излиза навън и да оставя детето самичко в къщата.

— Или пък защото — предложи инспекторът, като силно наблюдаваше на думите си — навярно е планирала да се срещне с някой посетител.

Джереми скочи на крака.

— Това е едно долно предположение — пламенно извика той. — И не е истина. Сигурен съм, че въобще не е била планирала подобно нещо.

— И все пак Оливър Костело е дошъл тук, за да се срещне с някого — изтъкна инспекторът. — Прислугата е почивала. Мис Пийки е била във вилата. Наистина тук не е имало друг, с когото да се срещне, освен мисис Хейлшъм-Браун.

— Всичко, което мога да ви кажа, е... — започна Джереми, но после се обърна и вяло добави: — По-добре попитайте нея.

— Попитах я — осведоми го инспекторът.

— И какво каза тя? — запита Джереми и се обърна с лице към полицаия.

— Същото, каквото и вие — отвърна любезно инспекторът.

Джереми седна отново до масичката за бридж.

— Значи тогава знаете — отбеляза той.

Инспекторът се поразходи из стаята загледан в пода, сякаш беше потънал в размисъл. После се обърна към Джереми.

— Кажете ми сега — попита той, — как стана така, че всички заедно се върнахте от клуба? Така ли го бяхте замислили първоначално?

— Да — отговори Джереми, но после изведнъж промени отговора си. — Искам да кажа, не.

— Последно — кое от двете? — попита лукаво инспекторът.

Джереми пое дълбоко дъх.

— Ами — започна той, — стана така. Всички отидохме до клуба. Сър Раулънд и старият Хюго влязоха направо в трапезарията, а аз се присъединих към тях малко по-късно. Нали знаете, там има студен бюфет. Тренирах удари с топка, докато се стъмни, а после... е, някой попита „Да поиграем ли бридж?“ и аз казах „Да, защо не се върнем у Хейлшъм-Браунови, тъй като там е по-приятно и там да играем?“, което и сторихме.

— Разбирам — отбеляза инспекторът. — Значи идеята е била ваша?

Джереми сви рамене.

— Наистина не помня кой пръв го предложи — призна той. — Май беше Хюго Бърч, мисля.

— И... кога се върнахте тук?

Джереми помисли за миг и после поклати глава.

— Не мога да кажа точно — промърмори той. — Може би сме си тръгнали от клуба малко след осем.

— И после... какво? — почуди се инспекторът. — Дотук са около пет минути пеша?

— Да, там някъде. Игрището за голф граничи с тази градина — отговори Джереми и бегло погледна през прозореца.

Инспекторът отиде до масичката за бридж и погледна надолу.

— После играхте бридж?

— Да — потвърди Джереми.

Инспекторът поклати бавно глава.

— Трябва да е било някъде към двадесет минути преди моето идване тук — изчисли той. После започна бавно да се разхожда около масата. — Навярно не сте имали време да изиграете два робера и да започнете — той вдигна листа на Клариса, за да го види и Джереми — да започнете трети?

— Какво? — Джереми изглеждаше смутен за миг, но после бързо каза — О, не. Не. Резултатът от първия робер трябва да е от вчерашната игра.

Сочейки към другите листи, инспекторът замислено отбеляза:

— Май само един е записвал.

— Да — съгласи се Джереми. — Боя се, че всички малко ни мързи да пишем, затова оставихме тази работа на Клариса.

Инспекторът отиде до канапето.

— Знаехте ли за тайния коридор между тази стая и библиотеката? — попита той.

— Говорите за мястото, където намерихме трупа?

Точно него имах предвид.

— Не, не, нямах никаква представа, че съществува — заяви Джереми. — Чудесно е замаскирано, нали? Човек никога не би казал, че там има нещо.

Инспекторът седна върху облегалката на канапето, облегна се назад и премести една от възглавничките. Тогава забеляза ръкавиците, които лежаха под нея. Лицето му придоби сериозно изражение и той тихо каза:

— Следователно, мистър Уоръндър, немало е откъде да знаете, че в тайника лежи труп? Така ли?

Джереми се обърна.

— Направо щях да падна, както се казва — отвърна той. — Жестока мелодрама. Не можах да повярвам на очите си.

Докато Джереми говореше, инспекторът подреди ръкавиците на канапето. След това вдигна един чифт като фокусник.

— Между другото, мистър Уоръндър, ваши ли са тези ръкавици? — попита той, опитвайки се гласът му да звучи безцеремонно.

Джереми се обърна към него.

— Не, искам да кажа, да — смутено отвърна той.

— Хайде пак, кое от двете имате предвид, сър?

— Да, мои са, мисля.

— Носехте ли ги на връщане от голф клуба?

— Да — сети се Джереми. — Сега си спомних. Да, носех ги. Тази вечер навън беше малко хладно.

Инспекторът стана от облегалката на канапето и отиде до Джереми.

— Мисля, че грешите, сър. — Той посочи инициалите върху ръкавиците и отбеляза: — Тези носят отвътре инициалите на мистър Хейлшъм-Браун.

Джереми спокойно отвърна на погледа му й рече:

— О, колко интересно. Моите ръкавици са същите като неговите.

Инспекторът отиде пак до канапето и отново седна на облегалката. После се наведе и измъкна нов чифт ръкавици.

— Може би и тези са ваши? — предположи той.

Джереми се засмя.

— Няма да се хвана втори път — отговори той. — В края на краищата един чифт ръкавици прилича на друг.

Инспекторът извади и третия чифт.

— Три чифта ръкавици — промърмори той, като ги разглеждаше. — Всички с инициалите на Хейлшъм-Браун. Любопитно!

— Ами все пак това е неговият дом, нали? — забеляза Джереми. — Защо да няма три чифта от неговите ръкавици?

— Най-интересното е — отговори инспекторът, — че вие взехте един от тях за ваши. А аз мисля, че вашите ръкавици в момента се подават от джоба ви.

Джереми пхна ръка в десния си джоб.

— Не, в другия — каза инспекторът.

Вадейки ръкавиците от левия си джоб, Джереми възкликна:

— О, да. Да, наистина.

— Всъщност май не приличат много на тези, нали? — попита многозначително инспекторът.

— Всъщност това са ръкавиците ми за голф — отговори Джереми с усмивка.

— Благодаря ви, мистър Уоръндър — рязко приключи разговора инспекторът и нагласи пак възглавничката на канапето. — Това е засега.

Джереми се изправи с нещастен вид.

— Вижте — извика той, — нали не мислите... — Той направи пауза.

— Какво да мисля? — попита инспекторът.

— Нищо — отговори неопределено Джереми. Той постоя малко и после тръгна към библиотеката, ала полицаят го спря. Джереми се обърна пак към инспектора и с питащ поглед посочи към вратата на преддверието. Инспекторът кимна и Джереми излезе от стаята, затваряйки вратата след себе си.

Инспекторът остави ръкавиците на канапето, отиде до масичката за бридж, седна и пак се консултира със справочника „Кой кой е“.

— Така — промърмори той и зачете на глас: — Томсън, сър Кенет, президент на „Саксън-Арейбиън Ойл“ и „Гълф Петролиум Къмпани“. Хм! Впечатляващо! Любими занимания: филателния, голф, риболов. Адрес: Брод Стрийт 340 и Гровнър Скуер 34.

Докато инспекторът четеше, полицай Джоунс отиде до масичката на канапето и почна да подостря молива си в пепелника. Спря, за да вдигне от пода една стърготина и видя, че на него лежи карта за игра. Занесе я до масичката за бридж и я пусна пред своя началник.

— Какво е това? — попита инспекторът.

— Карта, сър. Намерих я ей там, до канапето.

Инспекторът я взе.

— Асо пика — отбеляза той. — Много интересна карта. Чакай малко. — Той я обърна обратно. Червена е. Значи е от същото тесте. — После взе червената колода от масата и я разстла отгоре. Полицаят му помогна да сортират картите.

— Тъй, тъй, нямаме асо пика — възкликна инспекторът и стана от стола си. — Това е много знаменателно, не мислите ли, Джоунс? —

попита той, сложи картата в джоба си и отиде до канапето. — Играли са бридж без асо пика.

— Много знаменателно, наистина, сър — съгласи се полицаят, докато подреждаше картите на масата.

Инспекторът взе трите чифта ръкавици от канапето.

— Сега, мисля, е време за сър Раулънд Делахей — нареди той на полицая, като занесе ръкавиците до масата за бридж и сложи трите чифта един до друг.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Полицаят отвори вратата на библиотеката и извика:

— Сър Раулънд Делахей.

Когато сър Раулънд се спря на прага, инспекторът го покани:

— Моля, влезте, сър, и седнете тук. Сър Раулънд отиде до масата за бридж, спря за миг, когато видя сложените отгоре ръкавици и после седна.

— Вие сте сър Раулънд Делахей? — попита формално инспекторът. След като получи в потвърждение бавно кимване с глава, той попита: — Какъв е адресът ви?

— Лонг Падък, Литълуич Грийн, Линкълншир — отговори сър Раулънд. После чукна с пръст по „Кой кой е“ и добави: — Не можахте ли да го намерите, инспекторе?

Инспекторът предпочете да не обръща внимание на това.

— Сега, ако обичате — рече той, — бих искал да ми опишете какво сте правили вечерта, след като сте излезли оттук малко преди седем.

Сър Раулънд очевидно беше мислил върху това.

— Валя целия ден — започна спокойно той, — и после изведнъж се проясни. Бяхме уредили да отидем да вечеряме в клуба, тъй като прислугата почива тази вечер. Затова така и направихме. — Сър Раулънд хвърли бърз поглед към полицая, сякаш да се увери, че последният смогва да записва сетне продължи: — След вечеря мисис Хейлшъм-Браун позвъни и тъй като съпругът ѝ трябвало неочаквано да излезе отново, тя предложи тримата да се върнем и да направим каре за бридж. Кое то и направихме. Двадесетина минути след като започнахме да играем дойдохте вие, инспекторе. Останалото... знаете го.

Инспекторът изглеждаше умислен.

— Мистър Уоръндър представи нещата малко по-различно — забеляза той.

— Така ли? — рече сър Раулънд. — И какво каза?

— Каза, че предложението да се върнете и тук да играете бридж дошло от вас. Но допускаше също така, че може да е излязло и от мистър Бърч.

— А — спокойно отговори сър Рауълнд. — Да, но, видите ли, Уоръндър дойде в клубната трапезария доста по-късно. Той не знаеше, че мисис Хейлшъм-Браун е звъняла.

Сър Рауълнд и инспекторът останаха загледани един в друг, сякаш всеки се опитваше да смути другия с поглед. После сър Рауълнд продължи.

— Вие, инспекторе, трябва по-добре от мен да знаете, че много рядко по даден въпрос има абсолютно еднородие между двама човека. Всъщност ако и тримата говорехме едно и също, на мен това би ми се сторило подозрително. При това много подозрително.

Инспекторът предпочете да не коментира тази забележка. Той издърпа един стол близо до сър Рауълнд и седна.

— Бих искал да обсъдя с вас този случай, ако ми позволите, сър — предложи той.

— Много любезно от ваша страна, инспекторе — отвърна сър Рауълнд.

След като известно време гледа замислено масата, инспекторът започна да говори:

— Мъртвият, мистър Оливър Костело, е дошъл в тази къща, както се вижда, с някаква точно определена цел. — Той направи пауза. — Съгласен ли сте, че така трябва да е било, сър?

— Моето мнение е, че той е дошъл да върне някои неща, които мисис Миранда Хейлшъм-Браун, както се казваше тя преди време, е взела по грешка — отговори сър Рауълнд.

— Това може да е било само повод, сър — изтъкна инспекторът, — въпреки че дори в това не съм сигурен. Сигурен съм, че истинската причина, довела го тук, е съвсем друга.

Сър Рауълнд сви рамене.

— Може и да сте прав — отбеляза той. — Не мога да преценя.

Инспекторът побърза да продължи:

— Навярно е дошъл да се срещне с точно определено лице. Може това да сте били вие, или може би мистър Уоръндър, или пък мистър Бърч.

— Ако искаше да се срещне с мистър Бърч, който живее наблизо — изтъкна сър Раулънд, — щеше да отиде в дома му. Не би дошъл тук.

— Възможно е — съгласи се инспекторът — Следователно остават четирима души. Вие, мистър Уоръндър, мистър Хейлшъм-Браун и мисис Хейлшъм-Браун. — Той направи пауза и погледна въпросително към сър Раулънд, преди да попита: — И така, сър, добре ли познавахте Оливър Костело?

— Ни най-малко. Виждал съм го веднъж-два пъти и това е всичко.

— Къде сте го виждали? — попита инспекторът.

Сър Раулънд се замисли.

— Два пъти в Хейлшъм-Браунови в Лондон преди повече от година и веднъж в един ресторант, мисля.

— И не сте имали причина, поради която да искате да го убиеете?

— Това обвинение ли е, инспекторе? — попита усмихнато сър Раулънд.

Инспекторът поклати глава.

— Не, сър Раулънд — отвърна той. — Бих го нарекъл по-скоро елиминиране. Не мисля, че сте имали мотив да очистите Оливър Костело. Значи остават само трима души.

— Това започва да прилича на „Десет малки негърчета“ — отбеляза с усмивка сър Раулънд.

В отговор инспекторът също му се усмихна.

— Да вземем сега мистър Уоръндър — предложи той. — Добре ли го познавате?

— Запознах се с него едва преди два дни и то тук — отговори сър Раулънд. — Изглежда приятен млад човек, възпитан, образован. Приятел е на Клариса. Не зная нищо за него, но не бих казал, че е вероятният убиец.

— Толкова за мистър Уоръндър — отбеляза инспекторът. — Стигаме до следващия ми въпрос.

Сър Раулънд кимна в очакване.

— Доколко познавам мистър Хейлшъм-Браун, а също и мисис Хейлшъм-Браун? Нали това искате да научите? — попита той. — Всъщност много добре познавам мистър Хейлшъм-Браун, той е стар мой приятел. Колкото до Клариса — за нея знам всичко. Аз съм й настойник и тя ми е неизразимо скъпа.

— Да, сър — рече инспекторът. — Смятам, че този отговор изяснява твърде добре някои неща.

— Наистина ли?

Инспекторът стана и закрачи из стаята, преди да се обърне към сър Раулънд.

— Защо вие тримата променихте плановете си за тази вечер? — попита той. — Защо се върнахте тук и се престорихте, че играете бридж?

— Да сме се престорили? — извика остро сър Раулънд.

Инспекторът извади картата от джоба си.

— Тази карта — започна той, — беше намерена в другия край на стаята, под канапето. Просто не мога да повярвам, че сте изиграли два робера бридж и сте започнали трети с тесте от петдесет и една карти, без асо пика.

Сър Раулънд взе картата от инспектора, погледна гърба ѝ и после му я върна.

— Да — призна той. — Навярно е трудно за вярване.

Инспекторът вдигна разочарован поглед нагоре, преди да добави:

— Мисля също, че трите чифта ръкавици на мистър Хейлшъм-Браун се нуждаят от известно обяснение.

След моментна пауза сър Раулънд отвърна:

— Боя се, инспекторе, че няма да получите такова от мен.

— Да, сър — съгласи се инспекторът. — Приемам, че сте сторили нещо нередно, за да окажете помощ на една дама. Но това не е хубаво, сър. Истината все пак ще излезе на бял свят.

— Чудя се дали ще стане така — гласеше краткият коментар на сър Раулънд върху току-що казаното.

Инспекторът отиде до тайника.

— Мисис Хейлшъм-Браун е знаела, че трупът на Костело е вътре — настоя той. — Дали сама го е завлякла там или вие сте ѝ помогнали, не мога да кажа със сигурност. Но съм убеден, че тя е знаела. — Той се обърна с лице към сър Раулънд. — Предполагам — продължи после, — че Оливър Костело е дошъл да се срещне с мисис Хейлшъм-Браун, за да получи от нея пари чрез заплаха.

— Заплаха? — попита сър Раулънд. — За какво?

— И това ще излезе на бял свят, когато му дойде времето, сигурен съм — увери го инспекторът. — Мисис Хейлшъм-Браун е

млада и привлекателна. За този Костело казват, че бил много популярен сред дамите. А мисис Хейлшъм-Браун е омъжена отскоро и...

— Спрете! — властно го прекъсна сър Раулънд. — Трябва да ви разясня някои неща. Лесно ще можете да проверите това, което ще ви кажа. Първият брак на Хенри Хейлшъм-Браун бе неудачен. Съпругата му Миранда беше красива жена, но неуравновесена и невротична. Здравето и характерът ѝ дегенерираха тревожно и това наложи малката ѝ дъщеря да бъде дадена в пансион. — Той млъкна замислено, след което продължи: — Да, наистина звучи шокиращо. Изглежда Миранда се е била пристрастила към наркотици. Не се изясни как се е снабдявала с тях, но не беше трудно да се допусне, че ги е получавала от този човек — Оливър Костело. Беше се увлякла по него и накрая взе, че и избяга с него. — След още една пауза и бърз поглед към полицаия, за да види дали успява да запише всичко, сър Раулънд възобнови разказа си: — Хенри Хейлшъм-Браун е старомоден в своите разбраниа и позволи на Миранда да се разведе с него — поясни той. — Но сега най-сетне намери мир и щастие в брака си с Клариса и мога да ви уверя, инспекторе, че в живота на Клариса няма никакви нелицеприятни тайни. Мога да се закълна, че няма нищо, с което Костело би могъл да я заплашва.

Инспекторът не каза нищо, но изглеждаше умислен.

Сър Раулънд стана, пхна стола под масата и отиде до канапето. После, обръщайки се отново към полицаия, той рече:

— Не мислите ли, инспекторе, че сте тотално на погрешен път? Защо сте толкова сигурен, че Костело е дошъл да види именно човек. Защо да не е нещо друго?

Инспекторът изглеждаше озадачен.

— Какво искате да кажете, сър? — попита той.

— Когато ни разказвахте за покойния мистър Селън — напомни му сър Раулънд, — споменахте, че Отделът за наркотици се е интересувал от него. Дали тук няма евентуална връзка? Наркотици — Селън — къщата на Селън? — Той направи пауза, но когато инспекторът не реагира, продължи: — Разбрах, че Костело е идвал веднъж тук и преди, очевидно да разгледа антиките на мистър Селън. Защо не допуснем, че има нещо в къщата, което той е искал да види? Навярно в това бюро. — Инспекторът хвърли бърз поглед към бюрото,

а сър Раулънд продължи да развива своята теория. — Вземете и любопитната случка с онзи човек, който е дошъл тук и е предложил за него безбожна цена. Да допуснем, че Костело е искал да разгледа точно бюрото или пък, ако предпочитате, да го претърси. Да допуснем, че някой го е последвал дотук и този някой го е ударил там някъде до самото бюро.

Инспекторът не изглеждаше впечатлен.

— Всичко това са само предположения... — започна той, само за да бъде прекъснат от сър Раулънд, който настоя:

— Това е една много правдоподобна хипотеза.

— И според нея — запита инспекторът, — този някой после е напъхал трупа в тайника?

— Точно така.

— Тогава това трябва да е бил някой, който е знаел за него — забеляза инспекторът.

— Може да е бил човек, идвал и преди в къщата на Селън — изтъкна сър Раулънд.

— Да, всичко това е много добре, сър — нетърпеливо отговори инспекторът, — но така и не обяснява едно нещо...

— Кое е то? — попита сър Раулънд. Инспекторът твърдо го погледна.

— Мисис Хейлшъм-Браун знаеше, че трупът е вътре. Тя се опита да ни попречи да погледнем там.

Сър Раулънд отвори уста, за да каже нещо, но инспекторът вдигна ръка и продължи:

— Безсмислено е да се опитвате да ме убеждавате в обратното. Тя знаеше.

За момент се възцари напрегната тишина. После сър Раулънд каза:

— Инспекторе, ще ми позволите ли да поговоря с повереницата си?

— Само в мое присъствие — гласеше незабавният отговор.

— Съгласен.

Инспекторът кимна.

— Джоунс!

Знаейки за какво се обръщат към него, полицаят излезе от стаята.

— Всички ние сме в ръцете ви, инспекторе — каза сър Раулънд на инспектора. — Ще ви помоля да проявите максимално снизхождение.

— Единствената ми грижа е да стигна до истината, сър, и да разбера кой е убил Оливър Костело — отговори инспекторът.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Полицаят се върна в стаята и задържа вратата на Клариса.

— Влезте, моля, мисис Хейлшъм-Браун! — извика инспекторът. Когато Клариса влезе, сър Раулънд отиде при нея и ѝ рече с подчертана сериозност:

— Клариса, скъпа — каза той, — направете каквото ще ви помоля. Искам да кажете на инспектора истината.

— Истината? — повтори Клариса със съмнение в гласа.

— Истината — пак каза сър Раулънд, наблягайки на думите си. — Това е единственото, което може да се направи. Говоря сериозно. Съвсем сериозно. — За момент той я изгледа втренчено и наистина сериозно, след което излезе от стаята. Полицаят затвори вратата след него и се върна на мястото си, за да си води бележки.

— Седнете, моля, мисис Хейлшъм-Браун — покани я инспекторът и този път ѝ посочи канапето.

Клариса му се усмихна, но в отговор получи строг поглед. Тя отиде бавно до канапето, седна и почака малко, преди да заговори. После каза:

— Съжалявам. Ужасно съжалявам, че ви нагодих всички онези лъжи. Не исках да става така. — Тя наистина изглеждаше тъжна, когато продължи: — Човек понякога просто се забърква в разни неща, ако разбирате какво искам да кажа.

— Не бих казал, че разбирам — студено отвърна инспекторът. — Сега, ако обичате, да чуя фактите.

— Е, добре, всичко всъщност е съвсем просто — заобяснява тя и започна да отмята с пръсти, докато говореше. — Първо, Оливър Костело си тръгна. После Хенри се прибра у дома. След това го изпратих до колата. И сетне се върнах тук със сандвичите.

— Сандвичи ли? — попита инспекторът.

— Да. Съпругът ми, видите ли, ще доведе у дома един много важен чуждестранен посетител.

Инспекторът изглеждаше заинтригуван.

— О, и кой е този посетител?

— Мистър Джоунс — каза Клариса.

— Моля? — попита инспекторът и погледна към полицая.

— Мистър Джоунс. Това не е истинското име, но се налага да го наричаме така. Всичко е строго секретно — продължи тя. — Докато разговарят, ще похапват сандвичи, а аз щях да ям мус в учебната стая.

Инспекторът изглеждаше озадачен.

— Мус в... да, разбирам — промърмори той напълно объркан.

— Сложих сандвичите там — каза Клариса и посочи към табуретката — и след това започнах да разтребвам и точно отивах да върна една книга на лавиците и... тогава... и тогава на практика паднах отгоре му.

— Паднали сте върху трупа? — попита инспекторът.

— Да, той лежеше там, зад канапето. Погледнах да видя дали е... дали е мъртъв и се оказа точно така. Познах го, че е Оливър Костело, но не знаех какво да правя. Накрая позвъних в клуба за голф и помолих сър Раулънд, мистър Бърч и Джереми Уоръндър да се приберат веднага.

Инспекторът се облегна на канапето и студено попита:

— Не ви ли хрумна да позвъните в полицията?

— Е, да, хрумна ми — отговори Клариса, — но... тогава... е... — Тя пак му се усмихна. — Добре де, така и не позвъних.

— Не сте позвънили — промърмори сякаш на себе си инспекторът. Той се отдалечи, погледна полицая, вдигна безсилно ръце и пак се обърна към Клариса с въпроса: — Защо не позвънихте в полицията?

Клариса беше готова с отговора си:

— Ами защото смятах, че няма да е добре за съпруга ми — отговори тя. — Не зная дали познавате много хора във Форин Офис, инспекторе, но те ненавиждат вдигането на какъвто и да е шум около себе си. Обичат всичко да става тихомълком. А трябва да признаете, че около едно убийство винаги става доста шумно.

— Няма спор — беше всичко, което успя да измисли инспекторът в отговор.

— Много се радвам, че разбирате — приветства го Клариса с възторг в гласа. Тя продължи разказа си, но започваше да звучи все по-неубедително, тъй като почувства, че вече тъпче на едно място. —

Искам да кажа, че той си беше съвсем мъртъв, защото нямаше пулс, така че повече нищо не можеше да се направи за него.

Инспекторът закричи напред-назад, без да ѝ отговаря. Проследявайки го с поглед, Клариса продължи:

— Искам да кажа, че си беше мъртъв, без знание дали би се намирал в нашата гостна или в Марсдън Ууд.

Инспекторът се обърна рязко към нея.

— Марсдън Ууд ли? — попита строго той. — Какво общо има Марсдън Ууд с тази работа?

— Там мислех да го занесем — отговори Клариса.

Инспекторът се хвана за главата и загледа пода, сякаш търсеше оттам вдъхновение. После тръсна глава, за да проясни ума си и твърдо каза:

— Мисис Хейлшъм-Браун, никога ли не сте чували, че труп изобщо не бива да се мести, особено ако се касае за престъпление?

— Разбира се, че знам това — тросна се Клариса. — Пише го във всички детективски разкази. Но това, видите ли, е истинският живот.

Инспекторът отчаяно вдигна ръце.

— Искам да кажа — продължи тя, — че в истинския живот е съвсем различно.

Инспекторът погледна Клариса, като замълча недоверчиво за миг, преди да попита:

— Съзнавате ли сериозността на това, което казвате?

— Разбира се — отвърна тя, — и ви говоря истината. Затова, разбирате ли, накрая позвъних в клуба и всички се върнаха тук.

— И ги убедихте да скрият трупа в тайника?

— Не — поправи го Клариса. — Това стана по-късно. Аз планирах, както вече ви казах, да занесат тялото на Оливър в колата му и да го оставят в Марсдън Ууд.

— И те се съгласиха? — в гласа на инспектора прозвуча явно недоверие.

— Да, съгласиха се — каза Клариса и му се усмихна.

— Честно казано, мисис Хейлшъм-Браун — безцеремонно започна инспекторът, — не вярвам на нито една ваша дума. Не вярвам, че трима отговорни мъже ще се съгласят да попречат на следствието по такъв начин и то поради такава незначителна причина.

Клариса скочи на крака. Отдалечи се от инспектора и рече повече на себе си, отколкото на него:

— Знаех си, че няма да ми повярвате, ако ви кажа истината. — После се обърна към него. — На какво бихте повярвали тогава? — попита тя.

Като я наблюдаваше внимателно, докато говореше, инспекторът отвърна:

— Виждам само една причина, поради която тези трима мъже биха се съгласили да излъжат.

— О? И какво имате предвид? Каква друга причина биха могли да имат?

— Биха се съгласили да излъжат — продължи инспекторът, — ако смятаха, или, нещо повече, ако действително знаеха, че... вие сте го убили.

Клариса втренчено го погледна.

— Но аз нямам никаква причина, поради която да го убивам — възрази тя. — Абсолютно никаква. — Тя се дръпна сърдито и извика: — О, знаех си, че ще реагирате точно така! Ето защо...

Клариса внезапно спря, а инспекторът се обърна към нея.

— Ето защо какво? — рязко попита той.

Тя остана замислена. Мина известно време и в държанието ѝ настъпи видима промяна. Тя започна да говори още по-настойчиво:

— Добре тогава — заяви тя с вид на човек, който се кани да направи пълни самопризнания, — ще ви кажа защо.

— Смятам, че това би било най-разумно — каза инспекторът.

— Да — съгласи се и тя, обърна се и го поглед, на прямо. — Предполагам, че ще е най-добре да ви кажа истината — Клариса наблегна на думата „истина“.

Инспекторът се усмихна.

— Мога да ви уверя — посъветва я той, — че не е добре за вас, мисис Хейлшъм-Браун, ако разказвате на полицията куп лъжи. Най-добре ми разкажете точно какво се случи. И то от самото начало.

— Добре — обеща Клариса и седна на един стол до масичката за бридж. — О, Боже! — въздъхна после. — А се надявах, че съм го измислила страшно умно.

— По-добре човек да не се прави на голям умник — каза инспекторът и се настани с лице срещу Клариса. — И така — рече той,

— какво наистина стана тази вечер?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Клариса помълча миг-два. После, гледайки инспектора право в очите, започна да говори:

— Всичко стана така, както вече ви обясних. Казах довиждане на Оливър Костело и той си тръгна, придружаван от мис Пийки. Нямах никаква представа, че ще се връща отново и все още не мога да проумея защо го е направил.

Тя млъкна, очевидно опитвайки се да си спомни какво се беше случило след това.

— А, да — продължи после. — Тогава съпругът ми се прибра у дома и ми каза, че му се налагало пак да излезе веднага. Той замина с колата, а аз точно затворих входната врата, заключих и пуснах веригата, когато изведнъж ми стана някак нервно.

— Нервно? — попита инспекторът с озадачен вид. — Защо?

— Ами обикновено не съм от притеснителните — каза тя прочувствено, — но тогава ми хрумна, че до този момент не бях оставала нощем сама в къщата.

Клариса направи пауза.

— Да, продължете — насърчи я инспекторът.

— Казах си да не се правя на глупачка. После си казах още: „Нали имаш телефон под ръка? Винаги можеш да позвъниш за помощ“. Сетне си рекох: „Крадците не идват по това време на вечерта. Те идват посред нощ“. Но въпреки това ми се стори, че някъде се затвори врата, а също сякаш дочух стъпки в спалнята. Затова си помислих, че ще е най-добре да се заловя за нещо.

Тя отново направи пауза и инспекторът пак я подкани:

— Да?

— Отидох в кухнята — каза Клариса — и направих сандвичи за Хенри и мистър Джоунс, когато пристигнат. Наредих ги в една чиния и ги увих във влажна салфетка, за да се запазят свежи и точно прекосях преддверието, за да ги оставя тук, когато... — тя нарочно направи пауза, — когато наистина чух нещо.

— Къде? — попита инспекторът.

— В тази стая — каза тя. — И знаех, че този път не си въобразявам. Чух, че някой отваря и затваря чекмеджета и после изведнъж се сетих, че френските прозорци не бяха заключени. Ние никога не ги заключваме. Значи някой беше влязъл през тях.

Тя отново направи пауза.

— Продължете, мисис Хейлшъм-Браун — невъзмутимо каза инспекторът.

Клариса направи безпомощен жест.

— Не знаех какво да правя. Бях като вцепенена. Тогава си помислих: „Ами ако просто се правя на глупачка? Ако Хенри се е върнал за нещо... или пък дори сър Раулънд, или някой от другите? Каква ли глупачка щях да изляза, ако са те, а аз се кача по стълбите и позвъня на полицията от деривата.“ Затова си съставих план.

Тя пак направи пауза, а този път инспекторът прояви вече леко нетърпение, когато каза:

— Да?

— Отидох до закачалката в преддверието — бавно каза Клариса — и взех най-тежкия бастун, който успях да намеря. После влязох в библиотеката. Не запалих лампите и пипнешком стигнах до тайника. Отворих го съвсем леко и се шумгнах вътре. Мислех тихичко да откряна вратата, водеща дотук и да видя кой е в стаята. — Тя посочи тайната врата. — Ако не знаеш за нея, въобще няма и да ти хрумне, че я има.

— Да — съгласи се инспекторът. — Наистина няма.

Сега Клариса като че ли се забавляваше да играе ролята на разказвач.

— Натиснах леко дръжката — продължи тя — и подпъхнах пръсти, за да откряна вратата, която взе, че се отвори рязко и се удари в един стол. Човекът, който стоеше до бюрото, се изправи. Видях, че държи в ръка някакъв блестящ, лъскав предмет. Помислих, че е револвер. Бях ужасена. Реших, че ще стреля по мен. Затова го ударих с бастуна с всички сили и той падна.

Клариса бавно се преви на две и се облегна върху масата, като закри лице с ръце.

— Може ли... може ли да ми дадете малко бренди, моля ви? — помоли тя инспекторът.

— Да, разбира се — инспекторът скочи на крака. — Джоунс! — извика той. Полицаят сипа бренди в една стъклена чаша и го подаде на инспектора. Клариса беше вдигнала глава, но след това отново бързо закри лице с ръце, а после се пресегна, за да вземе брендите, което инспекторът ѝ подаде. Отпи, закашля се и върна чашата. Полицаят Джоунс я сложи обратно на масата и пак седна, за да си води бележки.

Инспекторът погледна Клариса.

— В състояние ли сте да продължите, мисис Хейлшъм-Браун? — попита той със съчувствие.

— Да — каза Клариса и бързо го погледна. — Много сте любезен. — Тя си пое дъх и продължи своя разказ: — Човекът просто си лежеше ей там, без да помръдва. Запалих лампата и видях, че това е Оливър Костело. Мъртъв. Бях ужасена. Просто не можех... не можех да го проумея. — Тя махна към бюрото. — Не можех да разбера какво правеше той до бюрото, тършувайки из него. Всичко приличаше на някакъв противен кошмар. Бях толкова ужасена, че позвъних веднага до клуба за голф. Искрах моят настойник да бъде до мен. Те дойдоха всички заедно. Помолих ги да ми помогнат и да отнесат трупа... някъде.

Инспекторът я изгледа втренчено.

— Но защо? — попита той.

Клариса отмести поглед от него.

— Защото съм страхливка — каза тя. — Една жалка страхливка. Бях ужасена, че това ще се разчуе, че ще трябва да се изправя пред съда. А също така това щеше да се отрази много лошо на съпруга ми и кариерата му. — Тя пак се обърна към инспектора. — Ако това наистина беше просто кражба с взлом, можеше и да ми се размине, но тук ставаше дума за човек, когото познавам, човек, оженил се за първата жена на Хенри... О, просто съзнавах, че няма да ми се размине.

— А може би и защото — предположи инспекторът, — мъртвият малко преди това се е опитал да ви изнудва.

— Да ме изнудва? О, това са глупости — отговори Клариса решително. — Направо е нелепо. Няма за какво да бъда изнудвана.

— Вашият иконом Елгин подочул да се споменава нещо за изнудване — рече ѝ инспекторът.

— Не мисля, че е чул подобно нещо — отговори Клариса. — Просто не е имало как да чуе. Ако питате мен, той просто си измисля.

— Хайде пък и вие, мисис Хейлшъм-Браун — настоя инспекторът, — сериозно ли говорите, че думата „изнудване“ не е била спомената? Защо му е на вашия иконом да си измисля?

— Кълна се, че никой не е споменавал за изнудване — извика Клариса и удари по масата с ръка. — Уверявам ви... — Ръката ѝ замръзна във въздуха и тя изведнъж се разсмя. — Ох, че глупаво! Разбира се. Точно така.

— Спомнихте ли си? — попита спокойно инспекторът.

— Всъщност не беше нищо особено — увери го Клариса. — Оливър говореше, че наемите на мебелираните къщи били абсурдно високи, а аз му казах, че ние сме изкарали страхотен късмет, защото плащаме едва четири гвинеи седмично за тази къща. И той каза: „Не мога да повярвам, Клариса. Как го постигате? Навярно с изнудване“. Тогава аз се разсмях и му рекох: „Точно така — с изнудване“. — Клариса и сега се разсмя, очевидно припомняйки си тази размяна на реплики. — Просто глупав, шеговит начин на изразяване. Ха, съвсем го бях забравила.

— Съжалявам, мисис Хейлшъм-Браун — рече инспекторът, — но просто не мога да ви повярвам.

Клариса изглеждаше изумена.

— Не можете да повярвате на кое?

— Че плащате само четири гвинеи седмично за тази къща, при това мебелирана.

— Честна дума! Вие наистина сте най-недоверчивият човек, когото познавам — каза Клариса, и отиде до бюрото. — Май не вярвате на нищо от това, което ви разказах днес. Повечето неща не мога да ги докажа, но това поне мога. Ето този път ще ви дам да се разберете!

Тя отвори едно от чекмеджетата и порови из някакви книжа.

— Вижте! — извика тя. — Не, не е това. А! Ето го! — Тя извади някакъв документ от чекмеджето и го показа на инспектора. — Това е договорът за наема на тази къща с мебелировката. Изготвен е от една адвокатска фирма, която се явява изпълнител на завещанието... и ето — четири гвинеи на седмица.

Инспекторът изглеждаше силно изненадан.

— Я, да му се не види! Странно! Наистина е странно! А аз си мислех, че струва много повече.

Клариса го дари с една очарователна усмивка.

— Не мислите ли, инспекторе, че трябва да поискате извинение?
— предложи тя.

Инспекторът на свой ред също се направи на галантен, когато отговори:

— Наистина се извинявам, мисис Хейлшъм-Браун — рече той,
— но все пак е извънредно странно, нали разбирате.

— Защо? Какво искате да кажете? — попита Клариса докато прибираще документа в чекмеджето.

— Ами веднъж — започна инспекторът — една дама и един джентълмен бяха дошли в този край с препоръка да разгледат къщата. Случи се така, че дамата загубила една своя много ценна брошка някъде в този район. Отби се в полицейското управление да даде описанието ѝ и случайно спомена за тази къща. Каза, че собствениците искали абсурдно висока цена. Тя смяташе, че осемнадесет гвинеи седмично за къща в провинцията, отдалечена на километри от другите, било направо нелепо. И аз си помислих същото.

— Да, това е странно, много странно — съгласи се Клариса и му се усмихна приятелски. — Сега разбирам вашето недоверие. Но може би вече ще повярвате и на другите неща, които казах.

— Не се съмнявам в сегашния ви разказ, мисис Хейлшъм-Браун — успокои я инспекторът. — Обикновено разбираме веднага, когато казват истината. Знаех също така, че навярно е съществувала много сериозна причина, поради която трима джентълмени ще скалъпят толкова вятърничава история около укриването на един труп.

— Не бива да ги корите твърде много, инспекторе — примоли се Клариса. — Вината е моя. Аз бях много настоятелна.

Съзнаващ силата на чара ѝ, инспекторът отвърна:

— А, не се и съмнявам. Но все още не разбирам кой е телефонира в управлението, за да съобщил за убийството.

— Да, наистина е много чудно! — каза стреснато Клариса. — Съвсем бях забравила за това.

— Очевидно не сте били вие — изтъкна инспекторът, — а също така не е бил някой от тримата джентълмени...

Клариса поклати глава.

— Дали пък не е бил Елгин? — почуди се тя. — Или може би мис Пийки?

— Не мисля, че е възможно да е мис Пийки — отговори инспекторът. — Тя просто не е имала откъде да знае, че трупът на Костело е тук...

— Питам се дали наистина е така — каза замислено Клариса.

— В края на краищата, когато открихме трупа, изпадна в истерия — припомни ѝ инспекторът.

— О, дреболия. Всеки може да го изиграе — непредпазливо отбеляза Клариса. Инспекторът ѝ хвърли подозрителен поглед, на който тя побърза да отговори с възможно най-невинна усмивка.

— Все пак мис Пийки не живее в къщата — отбеляза инспекторът, — а във вилата, която се намира в парка.

— Но би могла да е в къщата — каза Клариса. — Тя, видите ли, има ключове за всички врати.

Инспекторът поклати глава.

— Не, на мен ми се струва по-вероятно Елгин да се е обадил — рече той.

Клариса се приближи до него и се усмихна притеснено.

— Нали няма да ме пратите в затвора? — попита тя. — Чичо Роли каза, че бил сигурен, че няма да го направите.

Инспекторът я изгледа строго.

— Добре е, че променихте разказа си навреме и ни казахте истината, мадам — сурово отбеляза той. — Но ако позволите да ви посъветвам, мисис Хейлшъм-Браун, добре е да се свържете с адвокатата си възможно най-скоро и да му предоставите съответните факти. Междувременно аз ще наредя признанието ви да бъде отпечатано на машина и след като ви бъде прочетено, може би ще бъдете така добра да го подпишете.

Клариса се наклони да му отговори, когато вратата откъм преддверието се отвори и влезе сър Раулънд.

— Повече не можах да издържа — оправда се той. — Сега всичко наред ли е, инспекторе? Разбрахте ли каква беше нашата дилема?

Клариса се приближи до своя опекун, преди той да успее да продължи.

— Роли, скъпи — поздрави го тя и го хвана за ръката. — Направих самопризнание и полицията... всъщност мистър Джоунс... ще го напечата на машина. После ще трябва да го подпиша и това е. Казах им всичко.

Инспекторът отиде да поговори с полицаия, а Клариса пак се обърна към сър Раулънд:

— Казах им как съм си помислила, че е крадец — тя наблегна на думата, — и как съм го ударила по главата... — Когато сър Раулънд тревожно я погледна и се наклони да каже нещо, тя бързо закри устата му с ръка, за да му попречи да говори. После продължи енергично: — Сетне им казах, че крадецът се е оказал Оливър Костело и че аз съм се озовала в ужасно неприятно положение, заради което съм ви позвънила и как непрестанно съм ви умолявала, докато накрая вие сте се предали. Сега виждам колко неправилно съм постъпила...

Инспекторът се обърна пак към тях и Клариса успя навреме да махне ръката си от устата на сър Раулънд.

— Но когато това се случи — каза тя, — бях се вцепенила от страх и смятах, че ще е по-добре за всички... за мен, Хенри и дори Миранда, ако открият Оливър в Марсдън Ууд.

Сър Раулънд изглеждаше ужасен.

— Клариса! Какви сте ги наприказвали, да му се не види? — ахна той.

— Мисис Хейлшъм-Браун направи пълни самопризнания, сър — самодоволно рече инспекторът.

Съвзел се донякъде, сър Раулънд сухо каза:

— Очевидно.

— Така беше най-добре — отговори Клариса. — Всъщност това беше единственото нещо, което можеше да се направи. Инспекторът ми помогна да го разбера. И наистина съжалявам, че наговорих всичките онези лъжи.

— Накрая това ще доведе до далеч по-малки проблеми — успокои я инспекторът. — И така мисис Хейлшъм-Браун — продължи той, — няма да ви карам да влизате в тайника, където е трупът сега, но бих искал съвсем точно да ми покажете къде е стоял мъжът, когато вие сте влезли в стаята откъм тайника.

— О... да... ами... той беше... — започна нерешително Клариса и отиде до бюрото. — Не — продължи после тя, — сетих се. Стоеше

тук ето така — Тя отиде в единия край на бюрото и се надвеси над него.

— Бъди готов да отвориш тайника, когато ти кажа, Джоунс — рече инспекторът и махна с ръка към полицая, който стана и сложи ръка върху лоста за вратата.

— Разбирам — обърна се инспекторът към Клариса. — Той е стоял там. Сетне вие сте отворили вратата и сте излезли. Добре, няма да ви карам да влизате сега при трупа, само застанете до нишата, когато я отворим. Хайде, Джоунс, давай!

Полицаят задвижи лоста и вратата на тайника се отвори. Вътре беше празно, като се изключи един малък лист хартия, който лежеше на пода. Полицаят го взе оттам, а инспекторът погледна обвинително Клариса и сър Раулънд.

Полицаят прочете на глас написаното на листа:

— Преметнах те!

Когато инспекторът издърпа листа от ръцете му, Клариса и сър Раулънд се спогледаха изумено.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

В гостната влезе Елгин, за да съобщи, че е пристигнал съдебният лекар. Инспекторът и полицаят Джоунс веднага последваха иконома до входната врата, където инспекторът изпълни незавидната задача да признае на лекаря как изведнъж се е оказало, че са останали без труп.

— Ама наистина, инспектор Лорд — ядосано каза лекарят. — Съзнавате ли колко неприятно е да ме карате да бия толкова път дотук за нищо?

— Но аз ви уверявам, докторе — опита се да обясни инспекторът, — че ние имахме труп.

— Инспекторът е прав, докторе — даде своя принос и полицаят Джоунс. — Ние наистина имахме труп, обаче той взе, че изчезна.

Привлечени от гласовете им, Хюго и Джереми се подадоха от трапезарията в другия край на преддверието. Те не можаха да се въздържат от безполезни коментари.

— Не мога да разбера как вие, полицаите, все някак ще я оплескате... Да загубите цял труп! — възропта Хюго, а Джереми извика:

— Не разбирам защо никой не го пазеше!

— Е, добре, каквото и да се е случило; ако няма труп, който да оглеждам, няма смисъл да си губя повече времето тук — грубо каза лекарят на инспектора. — Мога да ви уверя, че това няма да ви се размине, инспектор Лорд.

— Да, докторе. Без съмнение няма. Лека нощ, докторе — уморено отговори инспекторът.

Съдебният лекар си тръгна и затръшна вратата след себе си, а инспекторът се обърна към Елгин, който го изпревари и бързо каза:

— Нищо не знам за тази работа, уверявам ви, сър, съвсем нищо!

В това време Клариса и сър Раулънд седяха в гостната и злорадстваха, като слушаха как нахокаха полицаите.

— В много лош момент пристигна подкреплението — изхили се сър Раулънд. — Съдебният лекар се поядоса, като не намери труп.

Клариса също захихика.

— Но кой може да го е отмъкнал? — попита тя. — Мислите ли, че Джереми е успял да се справи?

— Не виждам как би могъл — отговори сър Раулънд. — Те не пускаха никого в библиотеката, а вратата беше заключена. Пипиното „Преметнах те“ направо преля чашата.

Клариса се разсмя, а сър Раулънд продължи:

— Все пак това показва едно нещо — Костело е успял по някакъв начин да отвори тайното чекмедже. — Той направи пауза и изведнъж държанието му се промени. — Клариса — каза сериозно сър Раулънд, — защо, да му се не види, не казахте истината на инспектора, както ви помолих?

— Казах му я — възрази Клариса, — освен онази част, която включва Пипа, но той просто не пожела да ми повярва.

— Но, за Бога, защо ви трябваше да го подвеждате с всичките тези глупости? — настойчиво поиска да узнае сър Раулънд.

— Ами — отговори Клариса с безпомощен жест, — стори ми се, че само на това би повярвал — добави тържествуващо тя — сега вече наистина ми вярва!

— В резултат на което се забъркахте в хубава каша — изтъкна сър Раулънд. — Ще бъдете съдена за непредумишлено убийство, доколкото разбирам.

— Ще кажа, че е станало при самозащита — уверено отвърна Клариса.

Преди сър Раулънд да успее да отговори, Хюго и Джереми влязоха откъм преддверието. Хюго отиде до масата за бридж, като измърмори:

— Жалка полиция! Само ни размотават цяла вечер. Сега пък взели, че загубили и трупа!

Джереми затвори вратата след него, после отиде до табуретката и си взе един сандвич.

— Дяволска работа, казвам аз! — заяви той.

— Направо е невероятно! — рече Клариса. — Цялата тази история е невероятна! Трупа го няма, а ние все още не знаем кой се е обадил на полицията и им е казал, че тук е станало убийство.

— Ами сигурно е бил Елгин — предположи Джереми, седна на една от облегалките на канапето и започна да яде сандвича си.

— Не, не — Хюго не беше съгласен. — Аз бих казал, че е била онази жена — Пийки.

— Но защо? — попита Клариса. — Защо някой от тях ще прави такова нещо и няма да ни каже? Просто няма смисъл.

Мис Пийки подаде глава през вратата и се огледа съзаклятнически.

— Хей, чисто ли е на хоризонта? — попита тя, после, затваряйки вратата, с бодр крачка влезе в стаята. — Не се ли навъртат ченгета наоколо? Плъпнали са навсякъде.

— Заети са с претърсване на къщата и двора — информира я сър Раулънд.

— Защо? — попита мис Пийки.

— Заради трупа — отговори сър Раулънд. — Изчезнал е.

Мис Пийки се разсмя с характерния си гръмовен глас.

— Ама че майтап! — провикна се тя. — Изчезнал труп значи?

Хюго седна до масата за бридж, огледа стаята и отбеляза, без да се обръща специално към някого:

— Кошмар. Всичко това е някакъв отвратителен кошмар!

— Съвсем като на кино, а, мисис Хейлшъм-Браун? — подхвърли мис Пийки и пак гръмко се разсмя.

Сър Раулънд се усмихна на градинарката.

— Надявам се, че вече сте по-добре, мис Пийки? — попита любезно той.

— О, добре съм — отговори тя. — Аз съм доста издръжлива, да знаете. Само малко се постреснах, като отворихме онази врата и намерихме вътре труп. Трябва да призная, че за момент ми се повдигна.

— Чудех се — тихо рече Клариса — дали не знаехте, че той е вътре.

Градинарката втренчи поглед в нея.

— Кой? Аз?

— Да. Вие.

Хюго се обади отново, обръщайки се към всички и към никого:

— Не се връзва! Защо ще задигат трупа? Всички знаехме, че има труп. Знаехме кой е и прочие. Просто е безсмислено. Защо не оставиха проклетото нещо, където си беше!

— О, не бих казана, че е безсмислено, мистър Бърч — обърна се мис Пийки към Хюго, като се наведе към него над масичката за бридж. — Труп трябва, нали разбирате. Habeas corpus^[1] и прочие. Помните ли? Трябва да има труп, за да бъде предявено обвинение в убийство към някого. — Тя се обърна към Клариса: — Затова да не ви е грижа мисис Хейлшъм-Браун! — успокои я мис Пийки. — Всичко ще се оправя.

Клариса втренчено я погледна.

— Какво искате да кажете?

— Тази вечер цялата съм в слух — каза ѝ градинарката. — Не съм лежала през цялото време в спалнята за гости. — Тя огледа всички присъстващи. — Никога не ми е харесвал този Елгин, нито жена му, подслушват зад вратите и тичат да разправят на полицията разни истории за изнудване.

— Значи сте чули? — попита учудена Клариса.

— Моето мото е „Жени, поддържайте се една друга!“ — заяви мис Пийки и погледна Хюго. — Мъже! — изсумтя тя. — Никаква поддръжка за тях. — После седна до Клариса на канапето. — Не успеят ли да намерят трупа, скъпа — заобяснява мис Пийки, — не могат да повдигнат обвинение срещу вас. И ако питате мен, щом това животното ви е изнудвало, много добре сте направили, че сте му разбили главата и сте се отървали от него.

— Но аз не съм... — немошно започна Клариса, само за да бъде прекъсната от мис Пийки.

— Чух като разказахте всичко на инспектора — уведоми я градинарката. — И ако не беше това слухтящо и дебнещо зад вратите човече — Елгин, вашата история ще се да изглежда съвсем наред. Напълно правдоподобна.

— За каква история говорите? — почуди се гласно Клариса.

— Дето уж сте го взели за крадец. Именно моментът с изнудването дава друга насока на нещата. Затова си помислих, че може да се направи само едно нещо — продължи градинарката. — Да се отървем от трупа и да оставим полицията да тича след вятъра.

Сър Раулънд отстъпи назад като зашеметен, без да може да повярва на ушите си, докато мис Пийки самодоволно огледа присъстващите.

— Отлично свършена работа, макар да не е редно аз да го казвам — похвали се тя.

Джеремии скочи очарован.

— Да не искате да кажете, че тъкмо вие сте преместили трупа? — попита невярващо той.

Сега вече всички погледи бяха отправени към мис Пийки.

— Нали сме приятели? — попита тя, като ги гледаше. — Затова и изплюх камъчето. Да — призна тя, — аз преместих трупа. — Мис Пийки потупа джоба си. — И заключих вратата. Имам ключове за всички стаи в тази къща, така че не беше проблем.

Удивена, Клариса я гледаше втренчено с отворена уста.

— Но как? Къде... преместихте трупа? — ахна тя.

Мис Пийки се наведе напред и прошепна съзаклятнически:

— Леглото в стаята, в която бях. Нали знаете онова с балдахина. В горната му част, точно под дългата валчеста възглавница. Сетне оправих леглото и легнах отгоре му.

Поразен, сър Раулънд седна до масичката за бридж.

— Но как качихте тялото дотам? — попита Клариса. — Та вие сама не бихте могли да го помръднете.

— Ще се изненадате — весело рече мис Пийки. — С добрия стар противопожарен екскаватор. Преметнах го през рамо. — Тя показа с жест как го е направила.

— Ами ако се бяхте сблъскали с някого на стълбището? — попита сър Раулънд.

— Да, ама не се сблъсках — отговори мис Пийки. — Полицията беше тук с мисис Хейлшъм-Браун. Вие тримата бяхте в трапезарията. Затова не изтървах удобния случай, нито пък трупа, разбира се, пренесох го през преддверието, заключих отново библиотеката и го качих нагоре по стълбите до стаята.

— Това е направо нечувано! — ахна сър Раулънд.

Клариса скочи на крака.

— Но той не може вечно да стои под възглавницата! — заяви тя.

Мис Пийки се обърна към нея.

— Няма, разбира се, че няма вечно да стои там, мисис Хейлшъм-Браун — призна тя. — Но за двадесет и четири часа нищо няма да му стане. Дотогава полицията ще е приключила с къщата и двора и ще тръгне из полята.

Тя огледа смаяните си слушатели.

— Вече умувах как отгук нататък да се отървем от него — продължи тя. — Съвсем случайно тази сутрин изкопах в градината една хубавичка дълбока яма за садене на благовонно секирче. Е, ще заровим трупа там и отгоре му ще спретнем две хубави лехи с благовонно секирче.

Напълно загубила дар слово, Клариса се строполи върху канапето.

— Страхувам се, мис Пийки — рече сър Раулънд, — че копаенето на гробове отдавна е излязло от рамките на частната инициатива.

Градинарката се разсмя весело, когато чу това.

— Ох, мъже! — извика тя и размаха пръст към сър Раулънд. — Все държите на благоприличието. Ние жените сме далеч по-здравомислещи. — Тя се облегна на канапето и се обърна към Клариса: — Можем да се справим дори с убийство. Нали, мисис Хейлшъм-Браун?

Хюго изведнъж скочи на крака.

— Това е абсурдно! — извика той. — Клариса не го е убила. Не вярвам и на една дума!

— Добре де, ако не го е убила тя — попита живо мис Пийки, — тогава кой?

В този момент в стаята откъм преддверието влезе Пипа, която беше облечена в нощница, беше замаяна от сън, прозяваше се, а в ръцете си държеше стъклен поднос с шоколадов мус и лъжичка. Всички се обърнаха и впериха погледи в нея.

[1] Касае се за законово постановление в английския наказателен кодекс, според което човек не може да бъде задържан без обвинение, а в случая, тъй като труп липсва, не може да се отпрати такова. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Стресната, Клариса скочи на крака.

— Пипа! — извика тя. — Защо не си в леглото?

— Събудих се и затова слязох долу — отговори между две прозевки Пипа.

Клариса я отведе до канапето.

— Страшно съм гладна — оплака се Пипа и отново се прозя. Тя седна, вдигна поглед към Клариса и ѝ каза с укор: — Ти каза, че ще ми донесеш това горе.

Клариса взе от Пипа чинията с шоколадовия мус, сложи я на табуретката и после седна на канапето до детето.

— Мислех, че спиш, Пипа — обясни тя.

— Спях — каза ѝ Пипа и за пореден път отвори широко уста за прозявка. — После изведнъж ми се стори, че в стаята влезе някакъв полицай и ме погледна. Аз сънувах кошмар и се събудих. И понеже бях гладна, реших да сляза долу.

Тя потръпна, огледа присъстващите и продължи:

— Освен това помислих, че беше наистина.

Сър Раулънд дойде и седна на канапето от другата страна на Пипа.

— Кое ти се стори, че беше наистина, Пипа? — попита я той.

— Ужасният сън с Оливър — отговори Пипа и пак потръпна, като си спомни.

— И какъв беше този сън с Оливър, Пипа? — попита тихо сър Раулънд. — Разкажи ми го.

С притеснен вид Пипа извади една малка восъчна фигурка от джоба на нощницата си.

— Направих това тази вечер — каза тя. — От разтопена восъчна свещ, после нагорещих една карфица и пронизах фигурката с нея.

Когато тя подаде восъчната фигурка на сър Раулънд, Джереми неочаквано извика стреснат:

— Мили Боже! — после скочи и започна да оглежда стаята, търсейки книгата, която Пипа се беше опитала да му покаже по-рано през деня.

— Казах съответните думи и прочие — обясни Пипа на сър Раулънд, — но не можах да направя всичко така, както го пише в книгата.

— Каква книга? — попита Клариса. — Не разбирам.

Джереми, който досега я търсеше из лавиците на библиотеката, най-сетне я намери.

— Ето я! — възкликна той и подаде книгата на Клариса през облегалката на канапето. — Пипа днес си я купила от пазара. Каза, че била книга с рецепти.

Внезапно Пипа се разсмя.

— А вие казахте „Става ли за ядене?“ — припомни тя на Джереми.

Клариса започна да разглежда книгата.

— „Сто истински и изпитани магии“ — прочете тя на корицата, после я отвори и продължи да чете — „Как се премахват брадавици“, „Как да изпълниш най-съкровено то си желание“, „Как да унищожиш враговете си“. О, Пипа, това ли си направила?

Пипа погледна сериозно мащехата си.

— Да — отговори тя.

Когато Клариса върна книгата на Джереми, Пипа погледна восъчната фигурка, която сър Раулънд все още държеше.

— Не прилича много на Оливър — призна тя, — а и не успях да докарам прическата му. Но това беше, което можах да направя и после... после... сънувах и в съня си... — Тя отмахна кичур коса от лицето си, докато говореше. — Сънувах, че слизам долу и го виждам да лежи тук. — Тя посочи зад канапето. — И изведнъж всичко се оказа истина.

Сър Раулънд остави фигурката на табуретката, без да каже нищо, а Пипа продължи:

— Той беше там — мъртъв. Аз го бях убила. — Тя огледа всички поред и започна да трепери. — Вярно ли е? — попита ги после. — Аз ли го убих?

— Не, скъпа. Не — каза Клариса с насълзени очи и прегърна Пипа.

— Но той лежеше там! — настоя Пипа.

— Зная, Пипа — рече ѝ сър Раулънд. — Но не си го убила ти. Когато си пронизала тази восъчна фигурка с карфицата, си дала израз на омразата и страха си от него и именно тези неща си убила. Сега вече не го мразиш и не се боиш от него. Нали така?

Пипа се обърна към него.

— Да, точно така — призна тя. — Но аз го видях. — Пипа хвърли бърз поглед зад канапето. — Слязох тук и го видях да лежи мъртъв. — Тя сложи глава на гърдите на сър Раулънд. — Наистина го видях, чичо Роли.

— Да, мила, наистина си го видяла — нежно ѝ каза сър Раулънд. — Но не ти си го убила. — Тя уплашено вдигна поглед към него, а той продължи: — А сега ме чуѝ, Пипа. Някой го е ударил по главата с тежък бастун. Нали не си била ти?

— О, не — каза Пипа и поклати енергично глава. — Не, не съм го удряла с бастун. — Тя се обърна към Клариса. — Да не би да имаш предвид онова нещо за голф, каквото има Джереми?

Джереми се разсмя.

— Не, Пипа, не стик за голф — обясни ѝ той. — Нещо подобно на големия бастун, който стои на закачалката в преддверието.

— Имате предвид онзи, дето е бил на мистър Селън и за който мис Пийки казва, че било тояга с валчест край? — попита Пипа.

Джереми кимна.

— О, не — каза тя. — Не бих могла да направя подобно нещо. Просто не бих могла. — Тя пак се обърна към сър Раулънд. — О, чичо Роли, нали наистина не съм го убила?

— Разбира се, че не си — намеси се Клариса, а гласът ѝ прозвуча спокойно и трезво. — Хайде, скъпа, изяж си шоколадовия мус и забрави за станалото. — Тя взе чинията и ѝ я подаде, но Пипа отказа, като поклати глава и Клариса върна чинията на табуретката. Дватама със сър Раулънд помогнаха на Пипа да полегне на канапето и Клариса я хвана за ръката, а сър Раулънд нежно я погали по главата.

— Не разбрах и една думичка от всичко това! — заяви мис Пийки. — Каква е все пак тази книга? — попита тя Джереми, който в този момент я разглеждаше.

— „Как да докараш чума по говедата на съседката“. Заинтересувана ли сте, мис Пийки? — рече и в отговор Джереми. —

Смея да кажа, че с леко приспособяване на тази магия може да направите да излязат черни петна върху розите на съседите.

— Не разбирам за какво говорите — рязко отговори градинарката.

— За черна магия — поясни Джереми.

— Слава Богу, не си падам по суеверия — изсумтя тя презрително и се отдалечи от него.

Хюго, който до този момент се стремеше да следи хода на събитията, сега призна:

— Аз съм в пълно недоумение.

— И аз — съгласи се с него мис Пийки, като го тупна по рамото. — Затова ще ида да хвърля едно око на момчетата в синьо, за да видя как я карат. — Тя излезе от стаята, като се смееше гръмогласно.

Сър Раулънд погледна Клариса, Хюго и Джереми.

— Докъде я докарахме сега? — зачуди се той на глас.

Клариса още не можеше да се съвземе от случилото се преди броени минути.

— Каква глупачка се оказах — смутено възкликна тя. — Трябваше да съобразя, че Пипа просто не би могла да... но аз не знаех за тази книга. Пипа каза, че го е убила и аз... взех, че ѝ повярвах.

Хюго скочи на крака.

— О, значи искате да кажете, че според вас Пипа...

— Да, скъпи — нетърпеливо го прекъсна Клариса, като натърти на думите си, за да му попречи да продължи. Но, за щастие, Пипа вече спеше спокойно на канапето.

— О, разбирам — рече Хюго. — Това обяснява всичко. Мили Боже!

— Е, сега по-добре да отидем при полицаите и да им кажем най-сетне истината — предложи Джереми.

Сър Раулънд поклати замислено глава.

— Не знам — промърмори той. — Клариса вече им разказа три различни истории...

— Чакайте! — внезапно го прекъсна Клариса. — Току-що ми хрумна нещо. Хюго, как се е казвал магазинът на мистър Селън?

— Просто антикварен магазин — отговори неопределено Хюго.

— Да, знам това — нетърпеливо възкликна Клариса. — Но какво е било името му?

— Какво искате да кажете с това „как е било името му“?

— О, скъпи, толкова сте недосетлив — каза му Клариса. — Вие го казахте по-рано и аз просто искам да го повторите. Но не искам аз да ви го напомням или да го кажа вместо вас.

Хюго, Джереми и сър Раулънд се спогледаха.

— Разбирате ли какви ги приказва това момиче, Роли? — попита Хюго жално.

— Нямам представа — отговори сър Раулънд. Пробвайте пак. Клариса.

Клариса се ядоса.

— Толкова е просто — настоя тя. — Как се е казал антикварният магазин в Мейдстън?

— Нямаше име — отвърна Хюго. — Искам да кажа, че никой няма да кръсти антикварния си магазин „Морски изглед“ или нещо подобно.

— Боже, дай ми сили — промърмори Клариса през стиснати зъби. Тя отново го попита, като говореше ясно и отчетливо и правеше пауза след всяка дума. — Какво... беше... написано... над входната... врата?

— Написано ли? Нищо — рече Хюго. — Какво трябва да е било написано? Само имената на собствениците, разбира се — „Селън и Браун“.

— Най-последно! — тържествуващо извика Клариса. — И аз си мислех, че това е името, което казахте оде, но не бях сигурна. „Селън и Браун“. Моята фамилия е Хейлшъм-Браун. — Тя изгледа тримата мъже един след друг, но в очите и на тримата се четеше пълно недоумение.

— Ние наехме тази къща направо без пари — продължи Клариса. — От другите хора, които са идвали преди нас, е бил изискван безбожно висок наем, така че те са си отивали негодуващи. Сега вече разбирате ли?

Хюго я погледна с празен поглед, преди да отговори:

— Не.

Джереми също поклати глава.

— Още не, любов моя.

Сър Раулънд й отправи разнежен поглед.

— В пълна мъгла съм — замислено произнесе той.

На лицето на Клариса се изписа огромна възбуда.

— Партньорът на мистър Селън, който живее в Лондон, е жена — поясни тя на своите приятели. — Днес някой позвъни по телефона и поиска да говори с мисис Браун. Не с мисис Хейлшъм-Браун, а с мисис Браун.

— Започвам да се досещам какво имате предвид — каза сър Раулънд, като бавно кимаше с глава.

Хюго поклати недоумяващо своята.

— Аз пък не — призна той.

Клариса го погледна.

— Конски кестен или кестеняв кон — ето къде е разликата — загадъчно отбеляза тя.

— Клариса, добре ли сте? — попита загрижено Хюго.

— Някой е убил Оливър — припомни им тя. — Не е бил някой от вас тримата. Не съм била аз, нито пък Хенри. — Тя направи пауза, преди да продължи. — Не е била и Пипа, слава Богу! Тогава кой?

— Сигурно е станало така, както казах на инспектора — предположи сър Хенри. — Външен човек. Някой е проследил Оливър дотук.

— Да, но защо? — многозначително попита Клариса. Тъй като не получи отговор, продължи да размишлява. — След като ви изпратих днес до портата — припомни тя на тримата си приятели, — се върнах тук през френските прозорци, а Оливър стоеше близо до бюрото. Той беше много изненадан, когато ме видя и каза: „Какво правиш тук, Клариса?“ Аз реших, че иска да ме ядоса по някакъв по-заобиколен начин. Но, ако предположим, че наистина е бил изненадан... — Макар и да я слушаха внимателно, никой от тримата не се обади. Клариса продължи: — Нека предположим, че той се е изненадал, като ме е видял. Мислел е, че къщата принадлежи на някой друг. Надявал се е, че жената, която ще завари тук, ще е именно мисис Браун — партньорката на мистър Селън.

Сър Раулънд поклати глава.

— Нима не е знаел, че вие и Хенри държите тази къща? — попита той. — Не може Миранда да не знаела.

— Когато Миранда имаше да ни каже нещо, тя винаги прибегваше до адвокатите си. Нито тя, нито Оливър са имали откъде да научат, че точно ние живеем в къщата — поясни Клариса. — Казвам

ви, че Оливър сигурно не е и допускал, че ще види точно мен. О, той много бързо се съвзе и оправда идването си с Пипа. Сетне се престори, че си отива, но се е върнал, защото... — тя спря, понеже в стажа влезе мис Пийки.

— Тарашът продължава — бодро обяви градинарката. — Предполагам, че са погледнали по всички легла и сега са във, в градината. — Тя разсмя с познатия силен смях.

Клариса изпитателно я погледна и после каза:

— Мис Пийки, помните ли какво каза мистър Костело точно преди да си тръгне? Помните ли?

Мис Пийки изглеждаше озадачена.

— Нямам ни най-малка представа — призна тя.

— Той каза: „Дойдох да се срещна с мисис Браун“, нали? — напомни ѝ Клариса.

Мис Пийки помисли за миг и после отговори:

— Май че да. Аха. Защо?

— Но той не беше дошъл да се срещне с мен — настоя Клариса.

— Е, ако не с вас, тогава не разбирам с кого друго — добродушно се изсмя в отговор мис Пийки.

Клариса натърти на думите си:

— С вас — каза тя на градинарката. — Защото вие сте мисис Браун, нали?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Мис Пийки силно се стресна от обвинението на Клариса и за момент не знаеше как да постъпи. Когато най-сетне проговори, тонът ѝ беше променен. Тя изостави обичайната си шеговитост и сърдечност и каза сериозно:

— Много умно от ваша страна — призна градинарката. — Да, аз съм мисис Браун.

Думите на Клариса потекоха като река:

— Вие сте партньорката на мистър Селън — каза тя. — Тази къща е ваша. Наследили сте я от мистър Селън заедно с неговия бизнес. Неизвестно защо сте искали да намерите наематели, чиято фамилия да е Браун. Всъщност искали сте тук да живее някоя мисис Браун. Надявали сте се, че такава няма да се намери трудно, защото това е често срещано име. Но, в края на краищата, е трябвало да се задоволите с Хейлшъм-Браун. Не знам със сигурност защо сте искали точно аз да застана в светлината на рампата, докато вие сте предпочели да гледате отстрани. Подробностите ми убягват...

Мисис Браун, наричана още мис Пийки, я прекъсна:

— Чарлс Селън беше убит — напомни тя на Клариса. — В това няма никакво съмнение. Той притежаваше нещо, което беше много ценно. Не зная как... дори не знам какво е било. Той не беше много... — тя се поколеба, — добросъвестен.

— И ние така разбрахме — отбеляза сухо сър Раулънд.

— Каквото и да е било това нещо — продължи мисис Браун, — той беше убит именно заради него. Но този, който го е убил, не е намерил това, което е търсел. Навярно е станало така, защото тази вещ най-вероятно не е била в магазина, а тук. Знаех, че този, който го е убил, рано или късно ще го потърси и в тази къща. Искях да държа къщата под око, затова се нуждаех от някоя фалшива мисис Браун. Просто като временна заместница.

Сър Раулънд възкликна ядно:

— И не ви е било грижа — пламенно попита той градинарката, — че мисис Хейлшъм-Браун — една напълно невинна жена, която не ви е сторила нищо лошо, — ще бъде в опасност?

— Аз непрекъснато я държах под око, не е ли така? — оправда се в отговор мисис Браун. — До такава степен, че дори понякога ви дразнех. Онзи ден, когато един мъж дойде и предложи неоправдано висока цена за бюрото, аз разбрах, че съм на прав път. И все пак мога да се закълна, че в това бюро няма абсолютно нищо, което да струва толкова.

— А погледнахте ли в тайното чекмедже? — попита я сър Раулънд.

Мисис Браун изглеждаше изненадана.

— Там има тайно чекмедже? — извика тя и тръгна към бюрото.

Клариса ѝ препречи пътя.

— В момента в него няма нищо — увери я тя. — Пипа откри това чекмедже, но в него имаше само някакви стари автографи.

— Клариса, бих искал отново да погледна тези автографи — помоли сър Раулънд.

Клариса отиде до канапето.

— Пипа — извика тя. — Къде сложи... О, тя е заспала.

Мисис Браун също се приближи до канапето и погледна детето.

— Дълбоко е заспала — потвърди тя. — Това е от изживяната силна възбуда. — После погледна Клариса. — Знаете ли какво — рече ѝ мисис Браун, — ще я отнеса горе и ще я сложа в леглото ѝ.

— Не — рязко извика сър Раулънд.

Всички го погледнаха.

— Тя въобще не тежи — изтъкна мисис Браун. — Не и на четвърт колкото тежеше покойният мистър Костело.

— Все едно — настоя сър Раулънд. — Смятам, че тук тя е в безопасност.

Всички обърнаха поглед към мис Пийки — мисис Браун, която отстъпи крачка назад, огледа се и извика възмутено:

— В безопасност?

— Точно това казах — рече сър Раулънд. Той бегло хвърли поглед наоколо и продължи: — Това дете преди малко каза нещо много важно.

Той седна до масичката за бридж, а погледите на всички бяха приковани в него. Настъпи тишина и тогава Хюго се настани срещу сър Раулънд и попита:

— Какво е казала тя, Роли?

— Ако се върнете назад — предложи сър Раулънд, — навярно сами ще се сетите какво.

Слушателите му се спогледаха, а сър Раулънд взе „Кой кой е“ и започна да го преглежда.

— Не разбирам — призна Хюго и поклати глава.

— Какво каза Пипа? — почуди се на глас Джереми.

— Не мога да си спомня — рече Клариса, правейки усилия да се сети. — Нещо за някакъв полицай, за някакъв сън. После искала да слезе тук, но не била напълно будна...

— Хайде, Роли — подкани Хюго приятеля си. — Не бъдете така дяволски загадъчен. За какво е цялата тази работа?

Сър Раулънд вдигна поглед.

— Какво? — разсеяно попита той. — О, да. Онези автографи. Къде са те?

Хюго щракна с пръсти.

— Мисля, че се сещам. Пипа ги пъкна в онази малка кутия на лавицата ей там — спомни си той.

Джереми отиде до лавицата.

— Тук горе? — попита той, намери кутията и измъкна плика отвътре. — Да, точно така. Ето ги — потвърди Джереми, извади автографите и ги подаде на сър Раулънд, който сега затвори „Кой кой е“. Джереми прибра празния плик в джоба си, а сър Раулънд започна да разглежда автографите с пенснето си.

— Виктория Регина, Бог да я благослови — промърмори сър Раулънд, разглеждайки първия автограф. — Кралица Виктория. Избледняло кафяво мастило. Така, чий е пък този? На Джон Ръскин — да; този е автентичен, бих казал. А този? Робърт Браунинг... хм, хартията не е толкова стара, колкото би трябвало.

— Роли! Какво сте си наумили? — попита развълнувано Клариса.

— Придобих известен опит със симпатични мастила и неща от този род по време на войната — обясни сър Раулънд. — Ако искаш тайно да запишеш нещо, не би било зле да го напишеш със

симпатично невидимо мастило върху къс хартия и после да имитираш отгоре нечий автограф. Слагаш този автограф на едно място с един-два истински и никой нищо няма да забележи, нито пък навярно ще реши да ги преглежда повторно. Точно както и е направихме по-рано.

Мисис Браун изглеждаше озадачена.

— Но какво би написал Чарлс Селън, което да струва четиринадесет хиляди лири? — осведоми се я.

— Съвсем нищо, уважаема госпожо — отговори сър Раулънд. — Но знаете ли, просто ми хрумна, че може да го е направил от съображения за сигурност.

— От съображения за сигурност? — попита мисис Браун.

— Оливър Костело — обясни сър Раулънд, — е бил заподозрян, че пласира наркотици. Инспекторът пък ни каза, че Селън един-два пъти е бил разпитван от Отдела за наркотици. Съществува известна връзка, не мислите ли?

Когато мисис Браун отговори с недоумяващ поглед, той продължи:

— Това, разбира се, може да се окаже просто някакво мое глупаво предположение. — Той погледна автографа, който все още държеше. — Не мисля, че Селън би постъпил толкова сложно. Навярно лимонов сок или воден разтвор на бариев хлорид. Леко се затопля и номерът става. После винаги можем да изпробваме и с йодни пари. Да, нека първо опитаме с леко затопляне. — Той се изправи. — Искате ли да направим този експеримент?

— В библиотеката има електрическа печка — сети се Клариса. — Джереми, бихте ли я донесли?

— Всичко това е нелепо — изсумтя мисис Браун. — Намирисва на изсмукано от пръстите.

Клариса не беше съгласна.

— Не, не е така. Аз мисля, че идеята е чудесна — заяви тя, а в това време Джереми се върна от библиотеката с един малък електрически радиатор. — Взехте ли го? — попита го тя.

— Ето — отговори той. — Къде е контактът?

— Там долу — каза Клариса и посочи. После задържа радиатора, докато Джереми пхна щепсела в контакта и след това го остави на пода.

Сър Раулънд взе автографа на Робърт Браунинг и застана до радиатора. Джереми коленичи до него, а другите се насъбраха около тях, за да видят какъв ще бъде резултатът.

— Не бива да възлагаме големи надежди — предупреди ги сър Раулънд. — В края на краищата, това е просто идея, но все пак мисля, че Селън трябва да е имал много сериозно основание да държи тази хартийка на скришно място.

— Това ме връща много години назад — сети се Хюго. — Помня, че като деца си пишехме тайни съобщения с лимонов сок.

— С кой ще почнем? — ентузиазирано попита Джереми.

— Аз казвам с кралица Виктория — рече Клариса.

— Не, шест срещу едно, че е Ръскин — предположи Джереми.

— Добре, аз пък залагам на Робърт Браунинг — реши сър Раулънд, наведе се и задържа хартията под радиатора.

— А Ръскин? Много неясна личност. Не разбирам и думичка от поезията му — почувства се длъжен да каже Хюго.

— Точно така — съгласи се сър Раулънд. — Пълен е с тайнствени послания.

Всички проточиха шии.

— Няма да го понеса, ако нищо не излезе — извика Клариса.

— Според мен... да, има нещо — промърмори сър Раулънд.

— Да, нещо се появява — забеляза и Джереми. — Така ли? Я да видя! — възбудено извика Клариса.

Хюго се намърда между Джереми и Клариса.

— Дайте път, млади човече!

— Внимателно! — оплака се сър Раулънд. — Не ме бутайте... да, наистина пише нещо. — Той спря за момент и после се изправи, като извика: — Получи се!

— Какво е? — поиска да разбере мисис Браун.

— Списък с шест имена и адреси — каза им сър Раулънд. — Бих казал, пласъори на наркотици. И едно от имената е на Оливър Костело.

Наоколо се разнесоха възклицания.

— Оливър! — извика Клариса. — Значи ето защо е дошъл, а друг ще трябва да го е проследил дотук. О, чичо Роли, трябва да кажем на полицията. Хюго, елате с мен!

Клариса се втурна към вратата, последвана от Хюго, който пътъом измърмори:

— По-необичайна история не съм чувал.

Сър Раулънд събра другите автографи, а Джереми изключи радиатора и го върна в библиотека.

Сър Раулънд тръгна да излиза след Клариса и Хюго, но се спря на прага.

— Идвате ли, мис Пийки? — попита той.

— Едва ли ви трябвавам и аз.

— Разбира се. Та вие сте били партньор на Селън.

— Никога не съм имала нищо общо с наркобизнеса — настоя мисис Браун. — Занимавах се единствено с антиквариати. Аз само купувах и продавах в Лондон.

— Разбирам — отговори сър Раулънд някак неопределено и задържа вратата отворена, за да ѝ направи път да мине.

Джереми излезе от библиотеката и внимателно затвори след себе си. После се приближи до вратата, водеща към преддверието, и се ослуша. Хвърли бърз поглед към Пипа, отиде до креслото, взе възглавничката му и бавно тръгна към канапето, където спеше детето. То се размърда в съня си. Джереми замръзна за момент, но когато се увери, че Пипа не се е събудила, продължи да върви към тази част на канапето, където беше главата ѝ. После бавно започна да приближава възглавницата към лицето ѝ.

В този момент в стаята откъм преддверието влезе Клариса. Чувайки отварянето от вратата, Джереми внимателно постави възглавничката върху краката на Пипа.

— Сетих се какво каза сър Раулънд — обясни той на Клариса, — затова реших, че няма да е добре да оставим Пипа сама. Краката ѝ ми се сториха студени, та реших да я завия.

Клариса отиде до табуретката.

— Ужасно огладнях от всичкото това вълнение — заяви тя и погледна към чинията със сандвичите, но после продължи силно разочарована: — О, Джереми, та вие сте ги изяли всичките!

— Съжалявам, но просто умирах от глад — отговори той, без ни най-малко да съжалява.

— Не разбирам защо — смъмри го тя. — Вие бяхте вечеряли, а аз — не.

Джереми приседна върху облегалката на канапето.

— Не, аз също не съм вечерял — каза той. — Упражнявах близки удари. Влязох в трапезарията на клуба точно след като вие сте се обадили по телефона.

— О, ясно — отвърна равнодушно Клариса. Тя се наведе през облегалката, за да потупа възглавничката. Изведнъж очите ѝ се разшириха. Тя повтори със силно развълнуван глас. — Ясно. Вие... значи вие сте били.

— Какво искате да кажете?

— Вие! — повтори Клариса сякаш на себе си.

— Какво искате да кажете?

Клариса го погледна право в очите.

— Какво правехте с тази възглавница, когато влязох в стаята? — попита тя.

Той се изсмя.

— Казах ви. Завивах краката на Пипа. Бяха студени.

— Така ли? Наистина ли това щяхте да направите? Или щяхте да притиснете възглавницата към устата ѝ?

— Клариса! — възмутено извика той. — Какви нелепости говорите!

— Бях сигурна, че никой от нас не е убил Оливър Костело. И така твърдах пред всички — припомни си Клариса. — Но един от нас е имал такава възможност. Вие. Вие сте вървели сам към голф клуба. Можели сте да се върнете в къщата и да влезете в библиотеката през френския прозорец, който преди това сте оставили отворен. Освен това стикът ви за голф все още е бил у вас. Разбира се. Точно това е видяла Пипа. И това е имала предвид, когато каза: „Онова нещо за голф, каквото имаше Джереми“. Значи тя ви е видяла.

— Това са невероятни глупости, Клариса — възрази Джереми, като направи несполучлив опит да се разсмее.

— Не, не са — настоя тя. — И след като сте убили Оливър, сте се върнали в клуба и сте позвънили в полицията, така че те да дойдат тук, да открият трупа и да решат, че съм го убила аз или пък Хенри.

Джереми скочи на крака.

— Какви отвратителни глупости! — извика той.

— Не са глупости. Истина е. Зная, че е истина — възкликна Клариса. — Но защо? Ето това не разбирам. Защо?

Те стояха и напрегнато се гледаха един друг известно време. После Джереми въздъхна дълбоко и извади от джоба си плика, в който бяха автографите. Показа го на Клариса, но не ѝ позволи да го вземе.

— Ето защо — каза ѝ той.

Клариса бързо го погледна.

— Това е пликът, в който бяха автографите — рече тя.

— На него има марка — тихо поясни Джереми. — Тя е от марките, при които е била допусната грешка. При тази е сбъркан цветът. Една такава от Швеция миналата година се продаде за четиринадесет хиляди и триста лири.

— Значи това било — прошепна Клариса и отстъпи назад.

— Селън се е сдобил с тази марка — продължи Джереми — и писа за нея на моя шеф — сър Кенет. Но аз бях този, който отвори писмото. Дойдох тук, видях се със Селън и... — той направи пауза.

Клариса довърши вместо него:

— ... и сте го убили.

Джереми кимна, без да каже нищо.

— Но не сте могли да намерите марката — предположи гласно Клариса и отстъпи от него.

— Пак познахте — призна Джереми. — Не беше в магазина, затова реших, че ще е някъде тук, в неговата къща. — Той тръгна към Клариса, а тя продължи да отстъпва назад. — Тази вечер си помислих, че Костело ме е изпреварил.

— И затова убихте и него — каза Клариса.

Джереми кимна отново.

— А сега щяхте да убиете и Пипа! — ахна тя.

— Защо не? — попита той иронично.

— Не мога да повярвам! — каза Клариса.

— Скъпа моя Клариса, четиринадесет хиляди лири са доста пари — отбеляза той и се усмихна извинително, но в същото време усмивката му вдъхваше ужас.

— Но защо ми разказахте всичко това? — попита тя, едновременно озадачена и уплашена. — Нима изобщо сте допусkali, че няма да отида в полицията?

— Вие наговорихте толкова много лъжи, че изобщо няма да ви повярват — отговори безцеремонно той.

— О, напротив, ще ми повярват.

— Освен това — продължи Джереми, като пак се приближи до нея, — няма да имате тази възможност. Ниш мислите, че след като съм убил двама души, ще ми е трудно да убия и трети? — Той хвана Клариса за гърлото, а тя изкрещя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Писькът на Клариса предизвика моментална реакция. Сър Раулънд влезе бързо откъм преддверието и едновременно с това запали лампите на стените, докато полицаят Джоунс се втурна в стаята откъм френските прозорци, а инспекторът излезе забързан от библиотеката. Той сграбчи Джереми за ръката.

— Добре, Уоръндър. Чухме всичко, благодаря — заяви той. — А ето го и доказателството — добави после. — Дайте ми този плик!

Клариса отиде зад канапето и се хвана за гърлото, а Джереми подаде плика на инспектора и хладно отбеляза:

— Значи това е било капан? Много хитро!

— Джереми Уоръндър — рече инспекторът. — Арестувам ви за убийството на Оливър Костело и трябва да ви предупредя, че всичко, което кажете, може да се използва срещу вас.

— Спестете си думите, инспекторе — гласеше спокойният отговор на Джереми. — Нищо няма да кажа. Струваше си рискът, но трикът просто не проработи.

— Отведи го — нареди инспекторът на полицаи Джоунс, който хвана Джереми за ръка.

— Какво стана, мистър Джоунс? Да не сте си забравили белезниците? — студено попита Джереми, когато полицаят изви дясната му ръка зад гърба и го забута към френските прозорци. Сър Раулънд поклати тъжно глава, докато го проследяваше с поглед и после се обърна към Клариса:

— Добре ли сте, скъпа моя? — попита той загрижено.

— Да, да, добре съм — отвърна някак задъхано Клариса.

— Изобщо не съм искал да ви излагам на такъв риск — извини се в отговор сър Раулънд.

Тя проникателно го погледна.

— Вие знаете, че е Джереми, нали? — попита тя.

Инспекторът също се обади:

— Но как се сетихте за марката, сър?

Сър Раулънд се приближи до инспектор Лорд и взе от него плика.

— Ами, инспекторе — започна той, — нещо ми просветна, когато тази вечер Пипа ми даде плика. После прочетох в „Кой кой е“ за работодателя на младия Уоръндър — сър Кенет Томсън, — че бил колекционер на марки и подозренията ми се потвърдиха. А сега, когато той има нахалството да прибере плика под носа ми, разбрах, че съм бил прав.

Сър Раулънд върна плика на инспектора.

— Много внимавайте с това, инспекторе. Навярно ще разберете, че е изключително ценен и то не само като улика.

— Преди всичко е улика — отговори инспекторът. — И един изключително порочен млад престъпник ще сърба попарата, която сам надrobi. — Той тръгна към вратата на преддверието и продължи: — Все пак още не сме намерили трупа.

— О, нищо по-лесно от това, инспекторе — успокои го Клариса. — Намира се в едно легло на горния етаж.

Инспекторът се обърна и неодобрително я изгледа.

— Ама, наистина, мисис Хейлшъм-Браун... — започна той, само за да бъде прекъснат от Клариса:

— Защо никои никога не ми вярва? — извика жално тя. — Там е. Идете и ще видите, инспекторе. Под валчестата възглавница, на леглото. Мис Пийки го сложила там, опитвайки се да бъде полезна.

— Опитвайки се да бъде... — инспекторът не довърши, изгубил ума и дума. Той отиде до вратата, обърна се и укорително каза: — Знаете ли, мисис Хейлшъм-Браун, вие доста ни затруднихте тази вечер, като ни разказахте всичките тези опашати лъжи. Предполагам, защото сте мислели, че го е извършил съпругът ви и сте искали да го прикриете. Но не трябваше да го правите, мадам. Наистина не трябваше. — Като поклати за последно глава, той излезе от стаята.

— Е! — възмутено извика Клариса и се обърна към канапето. — О, Пипа... — сети се после тя.

— Най-добре да я сложим в леглото — посъветва я сър Раулънд. — Сега вече е в безопасност.

Като разтърси леко детето Клариса нежно каза:

— Хайде, Пипа. Сънчо дойде. Време е да си лягаш.

Пипа се изправи и се поколеба.

— Гладна съм — промърмори тя.

— Да, да, сигурна съм в това — увери я Клариса и я поведе към вратата. — Хайде, да идем да видим какво ще намерим.

— Лека нощ, Пипа — извика сър Раулънд след нея и беше възнаграден с казаното през прозявка „Лека!“ на Пипа. Двете с Клариса излязоха от стаята. Той седна на масата за бридж и започна да прибира картите в калъфчето им, когато в стаята влезе Хюго.

— И таз добра! — извика Хюго. — Никога не бих повярвал. Точно младият Уоръндър. Виждаше ми се съвсем свестен младеж. Образован. Познава все видни личности.

— Но беше готов да убие човек заради четиринадесет хиляди лири — меко отбеляза сър Раулънд. — Това се случва понякога, Хюго, с хора от всички прослойки на обществото. Човек може да е привлекателен и в същото време напълно безнравствен.

Мисис Браун, бивша мис Пийки, подаде глава през вратата.

— Мислех да ви уведомя, сър Раулънд — заяви тя с познатия гърмящ глас, — че трябва да придружа полицаите до управлението. Искат да ми вземат показанията. Не им хареса номерът, който им изиграх. Боя се, че ще ме понахокат. — Тя избухна в смях, дръпна се назад и затръшна вратата.

Хюго остана да гледа към вратата, после отиде при сър Раулънд на масата за бридж.

— Знаете ли, Роли, все още не ми е съвсем ясно — призна той. — Мис Пийки всъщност мисис Селън ли е била или пък мистър Селън е бил мистър Браун? Или пък обратното?

Отговорът на сър Раулънд му беше спестен от инспектора, който влезе в стаята, за да си вземе шапката и ръкавиците.

— Вдигаме вече трупа, господа — уведоми ги той и направи пауза, преди да добави: — Сър Раулънд, имате ли нещо против да посъветвате мисис Хейлшъм-Браун, че ако и друг път така си измисля пред полицията, някой ден ще се забърка в истинска каша.

— Знаете ли, инспекторе, тя всъщност ви каза истината единия път — внимателно му припомни сър Раулънд, — но тогава вие просто не ѝ повярвахте.

Инспекторът изглеждаше леко смутен.

— Да... хм... ами... — започна той. После се съвзе и отговори: — Честно казано, сър, ще ви призная, че истината беше малко трудна за преглъщане.

— О, признавам, че е така, разбира се — успокой го сър Раулънд.

— Но аз не ви обвинявам, сър — продължи инспекторът доверително. — Мисис Хейлшъм-Браун е изключително очарователна жена. — Той замислено поклати глава и каза: — Е, лека нощ, сър.

— Лека нощ, инспекторе — дружелюбно отговори сър Раулънд.

— Лека нощ, мистър Бърч — извика инспекторът, докато се оттегляше към вратата.

— Лека нощ, инспекторе. Добра работа свършихте — отвърна Хюго, отиде при него и те си стиснаха ръцете.

— Благодаря ви, сър — рече инспекторът.

Той си тръгна, а Хюго се прозя.

— Е, да, предполагам, че ще е добре да се прибера и да си легна — съобщи той на сър Раулънд. — Ще се видим пак някоя от идните вечери?

— Както кажете, Хюго — отвърна сър Раулънд, докато разтребваше масата за бридж. — Лека нощ.

— Лека нощ — отвърна Хюго и излезе от стаята.

Сър Раулънд подреди картите и листите в спретнатата купчинка на масата, после взе „Кой кой е“ и върна томчето на лавицата. Клариса влезе в стаята, отиде при него и го хвана за ръцете.

— Скъпи Роли — обърна се тя към него. — Какво щяхме да правим без вас? Вие сте толкова умен.

— А вие сте една щастлива млада жена — рече ѝ той. — Хубаво, че не си загубихте ума по този млад негодник Уоръндър.

Клариса потръпна.

— Нямаше такава опасност — отвърна Клариса и нежно се усмихна. — Ако някога си загубя ума по някого, това ще бъдете вие, скъпи — увери го тя.

— Ах, не, само не на мен тия ваши номерца — предупреди я през смях сър Раулънд. — Ако вие...

Той спря, защото Хенри Хейлшъм-Браун влезе през френските прозорци и Клариса стреснато извика:

— Хенри!

— Здравейте, Роли — поздрави Хенри приятеля си. — Мислех, че тази вечер ще ходите в клуба.

— Ами, аз... реших да се върна по-рано — бе всичко, което успя да каже в този момент сър Раулънд. — Доста тежка вечер беше.

Хенри погледна масата за бридж.

— Кое? Бриджът ли? — игриво попита той.

Сър Раулънд се усмихна.

— Бриджът и... други работи — отговори той и тръгна да излиза през вратата към преддверието. — Лека нощ на всички.

Клариса му прати въздушна целувка. В отговор получи такава и от него и той излезе от стаята. После Клариса се обърна към Хенри.

— Къде е Календорф... искам да кажа мистър Джоунс? — попита тя бързо.

Хенри постави куфарчето си върху канапето. С уморен глас, в който се долавяше възмущение, той измърмори:

— Страшно съм вбесен. Не дойде.

— Какво? — не повярва на ушите си Клариса.

— От самолета слезе само някакво неопитно дипломатче — каза Хенри, като си разкопчаваше палтото. Клариса му помогна да се съблече, а Хенри продължи:

— И първото нещо, което направи, бе да се обърне обратно и да излети в посоката, от която дойде.

— Но защо, за Бога?

— Откъде да знам? — Хенри, естествено, бе на ръба на нервна криза. — Явно нещо е предизвикало подозренията му. Но какво? Кой знае?

— Ами сър Джон? — попита Клариса като свали шапката на Хенри от главата му.

— Ето това е най-лошото — простена той. — Беше твърде късно, за да успея да го спра и очаквам да пристигне всеки момент. — Хенри погледна часовника си. — Разбира се, от аеродрума веднага позвъних на Даунинг Стрийт, но той вече беше тръгнал. Ох, цялата тази работа се оказа един ужасен провал!

С уморена въздишка Хенри се отпусна на канапето и в същото време телефонът иззвъня.

— Аз ще го вдигна — каза Клариса и прекоси стаята. — Може да е полицията. — Тя вдигна слушалката.

Хенри я погледна въпросително.

— Полицията?

— Да, тук е Копълстън Корт — казваше в този момент Клариса. — Да... да, тук е. — Тя погледна към Хенри. — За теб е, скъпи — рече

после. — От аеродрума в Байндли Хийт.

Хенри скочи на крака и се втурна към телефона, но на половината път се овладя и тръгна натам с достойнство.

— Ало — каза после в слушалката.

Клариса отнесе шапката и палтото му в преддверието, но бързо се върна и застана зад него.

— Да... на телефона — обяви Хенри. — Какво?... Десет минути по-късно... Така ли?... Да... да... да... Не... не... не... Наистина... разбирам... да... Ясно.

Той остави слушалката и изкрещя „Клариса!“, но се обърна и видя, че тя стои зад него.

— О! Ето те. Очевидно десет минути след първия самолет е кацнал друг и с него е пристигнал Календорф.

— Искаш да кажеш мистър Джоунс — напомни му Клариса.

— Точно така, скъпа. Човек винаги може да сгреша — призна той. — Да, изглежда първият самолет е бил просто нещо като предохранителна мярка. Да, направо не мога да схвана начина на мислене на тези хора. Е, както и да е, сега водят... ъ-ъ-ъ... мистър Джоунс насам с ескорт. Ще са тук след около четвърт час. Така, а при нас всичко наред ли е? Подредено ли е? — Той погледна масата за бридж. — Моля те, скъпа, махни тези карти оттам!

Клариса побърза да събере картите и листите и да ги скрие някъде, докато Хенри отиде до табуретката и силно изненадан вдигна чинията от сандвичите и тази с шоколадовия мус.

— Какво е това, да му се не види? — осведоми се той.

Клариса се втурна към него и сграбчи двете чинии.

— Яденето на Пипа — обясни тя. — Ще ги отнеса. И май по-добре да отида и направя още сандвичи с шунка.

— Не сега. Тези столове са пръснати из цялата стая. — В гласа на Хенри се долавяше лек укор. — Мислех, че ще гледаш всичко да е готово, Клариса.

Той започна да сгъва масичката за бридж.

— Какво си правила цяла вечер? — попита той, докато прибираще масата в библиотеката.

Клариса беше заета с подреждане на столовете.

— О, Хенри! — възкликна тя. — Това беше една ужасно вълнуваща вечер. Нали разбираш, идвам аз тука със сандвичите малко

след като ти тръгна и първото нещо, което се случи, бе, че паднах върху един труп. Ето там — посочи тя. — Зад канапето.

— Добре, добре, скъпа — измърмори разсеяно Хенри, докато ѝ помагаше да поставят креслото на обичайното му място. — Твоите истории винаги са били много интригуващи, но сега нямаме време.

— Но, Хенри, това е самата истина — настоя тя. — И е само началото. Полицията дойде и събитията се заредиха едно след друго. — Тя продължи да говори несвързано. — Имаше и пласьори на наркотици, а мис Пийки не е мис Пийки, а в действителност е мисис Браун и Джереми се оказа убиецът и се опита да открадне една марка на стойност четиринадесет хиляди лири.

— Хм. Трябва да е била втора шведска жълта — отбеляза Хенри снизходително, но всъщност изобщо не я слушаше.

— Май точно такава беше! — радостно възкликна Клариса.

— Ама наистина прекаляваш с фантазиите си Клариса — нежно каза Хенри. Той премести малката маса и я сложи между двете кресла, после забърса трохите с носната си кърпа.

— Но, скъпи, аз не си измислям — продължи Клариса. — Не бих могла да съчиня чак такава история.

Хенри пъхна куфарчето си зад една от възглавничките на канапето, пооправи друга и отиде да остави третата върху едно от креслата. В това време Клариса продължи с опитите си да привлече вниманието му.

— Колко необичайно! — отбеляза тя. — Нищо толкова вълнуващо не ми се беше случвало досега, а тази вечер получих достатъчно за цял живот. Убийство, полиция, наркотици, симпатично мастило, скрити послания, почти ме арестуваха за убийство и накрая едва не ме убиха. — Тя направи пауза и погледна към Хенри. — Знаеш ли, скъпи, в известен смисъл се оказа, че това са прекалено много събития за една нощ.

— Хайде, иди да направиш кафето, скъпа — отговори Хенри. — И утре можеш да ми доразкажеш тези фантастични измишльотини.

Клариса изглеждаше ядосана.

— Хенри, не разбираш ли — попита го тя, — че тази вечер едва не ме убиха?

Хенри погледна часовника си.

— Сър Джон или мистър Джоунс ще пристигнат всеки момент — загрижено каза той.

— Ах, какво преживях тази вечер! — продължи Клариса. — Боже, напомня ми на някоя от историите на сър Уолтър Скот.

— Така ли? — попита Хенри със съмнение, докато оглеждаше стаята, за да се увери, че всичко си е на мястото.

— Леля ми ме караше да го науча наизуст — припомни си Клариса.

Хенри въпросително я погледна, а тя издекламира:

— „О, паяжината, която изплитаме, когато за пръв път в лъжа се оплитаме!“

Хенри сякаш едва сега я забеляза, наведе се над креслото и обвиръче около нея.

— Моят прелестен паяк! — каза той. Клариса опря длани в раменете му.

— Знаеш ли нещо интересно за паяците? — попита го тя. — Женските изяждат мъжките. — Тя почеса врата му с пръсти.

— По-скоро аз теб ще изям — страстно отговори Хенри и я целуна. Внезапно звънецът на вратата иззвъня.

— Сър Джон! — ахна Клариса и сепнато се дръпна от Хенри, който извика едновременно с нея:

— Мистър Джоунс!

Клариса го побутна към вратата.

— Иди и отвори — нареди тя. — Аз ще оставя кафето и сандвичите в преддверието, а ти можеш да ги внесеш тук, когато сте готови. Разговорите на високо равнище могат вече да започват. — Тя му прати въздушна целувка с ръка. — Успех, скъпи!

— Успех! — отговори Хенри. Той тръгна да излиза, но после се обърна. — Искам да кажа, благодаря. Чудя се кой ли е пристигнал пръв? — Той припряно закопча сакото си и си оправи вратовръзката, докато бързаше към вратата.

Клариса взе двете чинии и тръгна да излиза през вратата към преддверието, но спря, когато чу гласа на Хенри, който сърдечно казваше:

— Добър вечер, сър Джон!

Поколеба се за миг, сетне бързо отиде до тайника зад лавиците и натисна лоста. Вратата се отвори и тя се шмугна вътре.

— И Клариса напуска сцената мистериозно — патетично издекламира тя с драматичен шепот и изчезна в тайника миг преди Хенри да въведе в гостната премиер-министъра.

Издание:

Агата Кристи. Паяжината
Адаптация: Чарлз Озбърн
ИК „Селекта“, София, 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.